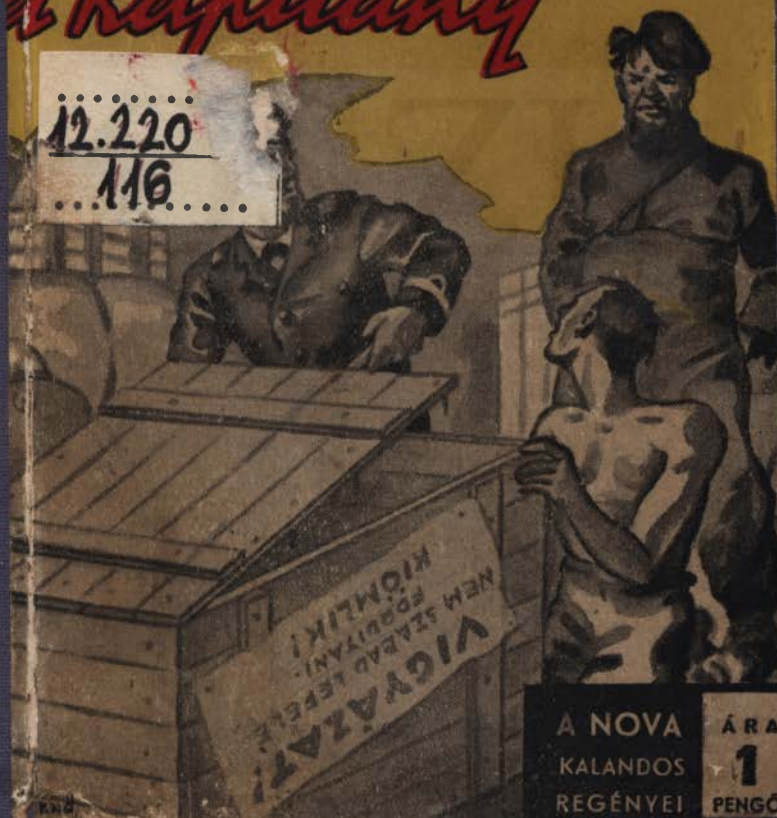

P. HOWARD

*Piszkos Fred,
a kapitány*

12.220

116

A NOVA
KALANDOS
REGÉNYEI

ÁRA

1

PENGÓ

116

P. HOWARD: PISZKO'S FRED, a

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

P. H O W A R D

PISZKOS FRED,
A KAPITÁNY

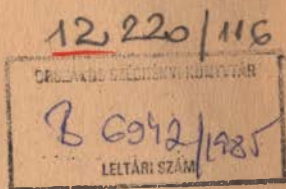

NOVA IRODALMI INTÉZET

P. H O W A R D-tól

kiadásunkban eddig megjelentek:

A POKOL ZSOLDOSAI
MENNI, VAGY MEGHALNI
A FEHÉR FOLT
AZ ELVESZETT CIRKALÓ
A SZÖKE CIKLON
BRADLEY TAMÁS VISSZAÜT
AZ ELŐRETOLT HELYÖRSÉG
A LÁTHATATLAN LÉGIO
VESZTEGZÁR A GRAND-HOTELBEN
AZ ELÁTKOZOTT PART

Minden jog, film, dramatizálás, fordítás stb. fölött
kizárólag a Nova Irodalmi Intézet, Budapest,
VI., Andrásy-út 32. rendelkezik.

1940.

Radó István nyomdai műintézete, Budapest VII., Hajós-uca 25.

ELSŐ FEJEZET.

1.

— Uram! A késemért jöttem!

— Hol hagyta?

— Valami matrózban.

— Milyen kés volt?

— Acél. Keskeny penge, kissé hajlott. Nem látta?

— Várjunk . . . Csak lassan kérem . . . Milyen volt a nyele?

— Kagyló.

— Hány részből?

— Egy darabból készült.

— Akkor nincs baj. Megvan a kés!

— Hol?

— A hátamban.

— Köszönöm . . .

— Kérem . . . A csapos mesélte, hogy milyen szép kés van bennem. Egy darab húszcentis kagyló ritkaság.

— Forduljon meg kérem, hogy kivegyem . . .

— Kitartás! A kocsmáros azt mondta, hogy amíg nem hoz orvost, hagyjam bent a kést, mert különben elvérzek. A kocsmáros ért ehhez, mert itt már öltek orvost is. Régi étterem.

— De én sietek kérem! És mit tudja az ember, hogy mikor jön az orvos? Kés nélkül mégsem mehetek éjjel haza.

— Az orvos itt lakik a közelben és a kocsmáros triciklin ment érte. Ha szurkált uram, hát viselje a következményeket.

— Hohó! Azért, mert magábaszúrnak egy kést, még nincs joga hozzá, hogy megtartsa. Ez önbíráskodás! Hála Istennek van még jog a világon.

— Nem is jogra hivatkoztam, hanem orvostudományra. A kocsmáros szerint az a recept, hogy bent maradjon a kés. Orvosi rendelet!

— Az orvos rendelkezék a saját holmijával, a kés az én műszerem!

— Hm . . . nehéz ügy . . .

— Tudja mit? Nekem is van szívem, segítek a bajon. Kiveszem magából a késemet és beteszek helyette egy másikat. Az is megteszi, amíg a mentő visszajön.

— Jól van. Csak ne legyen kisebb a kés, hogy jól elzárja a sebet, mert az egészség mindennél fontosabb és recept az recept, hiába . . .

— Nugodt lehet. Egy nagy konyhakést nyomok be helyette.

— Akkor rendben van.

— Forduljon . . . meg . . . hopp! . . . Így . . .

— Most nyomja bele a másikat . . . Gyorsan!

— Ez itt a polcon épp jó lesz, habár csak fanyelű.

— Benne van?

— Fenét! . . . Hiszen alig vérzik a sebe. Itt a csont mellett állt meg a penge, a porcok között . . . A mindenségit, kicsorbult a hegyel!

— Nyomta volna a húsba, maga kezdő!

— Várjon! Ráteszek egy vizes kendőt . . . A szveter egész jól leszorítja . . .

— Hígyje el végre, hogy kés kell bele! A vendég-lős tudja. Itt naponta ölnek. Tegye be a kést, mi az magának?

— Nem értek hozzá.

— Bicskázásért vállalom a felelőséget, de műtétért nem! Kérje meg erre a szívességre valamelyik matrózt. Majd csak magukhoz térnek.

— Jó, hogy említi! Uram! Maga leütötte tizenkét hajósomat.

— Az egyikre ráesett a likőrösállvány, arról nem tehetek.

— Az volt az első fűtő!

— Mit tudja ezt egy likőrös állvány?

— És ott fekszik a hajópincér. Hol lehet most pincért találni? A Honolulu-Sztár reggel indul és se fűtő, se pincér, mert maga leütötte őket!

— Abban igazam volt. Hozzám vágta egy korsót és az ilyen magatartás sért.

— Egyik sem vágta magához a korsót. Ezek ártatlanok.

— Hát ki tette?

— Én.

— Szerencséje, hogy haláltusáját vívja, különben most fejbeütném . . . Jónapot.

— Várjon!

— Nincs időm. Sietek!

— Nézze meg, hogy nem kell-e kés a sebbe. Az ilyen szúrást nem szabad elhanyagolni. Lehet, hogy befelé vérzik.

— Onnan nem szúrhatták meg. Csak várjon az orvosra, az majd segít magán, ha lehet. Ha nem, akkor nyugodjék békével.

— Ajánlom magamat . . .

— Sajnálom, hogy ilyen gyenge legénységet toborozott . . .

— Halló! Fiatalember! Elkísérem. Volna egy ötletem, amivel pénzt kereshet.

— Rendben van.

— Várjon! Hej, csapos! Ha jön a kocsmáros, mond, hogy elmentem járni egyet ide a közelbe. Ne féljen semmit, ha baj van kést teszek a sebbe! Vigyázok . . . No, jöjjön!

2.

— Sebesülésem miatt óvatosnak kell lennem. Merre akar menni?

— Nem tudom. Se pénzem, se dolgom.

— Maradjunk a közelben, az orvos miatt. Enyje, nem kérdeztem a vendéglőst, hogy pipázhatok-e ilyen súlyos állapotban. Megkockáztassam?

— Nyugodtan. Mi lehet belőle?

— Semmi?

— A világon semmi. Legfeljebb meghal. Az meg úgyis előfordulhat.

— Teljesen igaz. Hát idehallgasson. Én vagyok a Honolulu-Sztár szállásmestere. Hogy hívják magát?

— Fülíg Jimmy . . .

— Miért van ilyen hülye neve?

— Mert szeretek nevetni és valaki rámfogta, hogy olyankor fülíg húzom a számat.

— Csakugyan tejfölösképű alak. Jókora, csontos emberben ritkaság. Hány éves?

— Huszonnégy . . .

— Vakarcs.

— A családja.

- Ért a hajóhoz?
- Hülyéket kérdez . . . Byrd kapitánnyal kétszer voltam expedíción, suhanc koromban.
- Milyen írása van?!
- Folyó. Csak a nagybetűt nem mindet ismerem.
- Egy szállásmestertől tanultam írni!
- Hülye!
- Az igaz. Dehát szállásmesterben ritka az okos.
- Miféle okmányai vannak?!
- Ezt kikérem magamnak!
- Szóval semmilyen írása sincs?
- Rendőrségtől van!
- Az jól!
- Nahát akkor nincs semmi baj! Valparaisoban kaptam egy írást a kapitányságtól, hogy minden nap jelentkezni kell a felügyelő úrnál és két óra után nem mehetek az uccára.
- Az nem jól!
- Nekem mondja? Azért jöttem el Valparaisóból.
- Benne van a hajóskönyvben?
- Ezt visszautasítom.
- Törölték?
- Ismer engem könyv nélkül minden hajósa a világnak!
- És ha igen! Mi közöm hozzájuk?
- Én is attól félek. Akar dolgozni?
- Nem.
- Miért?
- Elvesztettem a meggyőződésemet.
- És ez mitől jön?
- Tavaly Nápolyban loptam egy kockás felöltőt és azóta úgy érzem, hogy úrnak születtem. Elhatároztam, hogy többé nem dolgozom.
- Azelőtt dolgozott?
- Nem. De hiányzott az elhatározás.
- Nézze . . . nekem hajópincér és fűtő kell, különben kirúgnak és nincs munkám.
- Nem baj. Azt együtt csinálhatjuk! Én értek hozzá.
- Fogja be a száját . . . Itt Port Suezben sem fűtőt, sem pincért nem találok hajnalig. Akkor indul a Honolulu-Star tovább. Az idenyben vagyunk. Hát idehallgasson: Itt van nálam a fűtő és a pincér papírja. Alljon be helyettük. Maga ellátná kettőnek a munkáját. Ritkán láttam ilyen erős bivalyt!

— Hízlegéssel nem megy semmire!

— De talán mással. Két ember fizetése, innen Tahitiig valóságos kis vagyon. Maga megkeresheti az egészet egyedül . . . Fél napot fütene, felet kiszolgáltatna. Senki sem tudná, hogy a fűtő és a pincér egy személy.

— És mikor aludnék?

— Hát, amikor megérkeztünk Tahitibe. Ha sokat mondok, öt hét az egész. Odáig két ember fizetését kapná. Na jön? . . . Nézze, már készülődnek.

— Rendben van! Elfogadom!

— Éjjel Wilson Hutchins amerikai fűtő, nappal José Pombio, spanyol pincér! Ezt jegyezze meg! Tud spanyolul?

— Néhány előétel nevét, de azzal úgy, ahogy megértetem magamat.

— Hol tanult meg előétel nyelven beszélni?

— Barcelonában működtem egy étterem kirakatában mint transparens, hosszú ideig.

— Az micsoda?

— A kirakatban ültem, hurkák és lepények között, időnként bólogattam, a hasamra mutattam és végül következett egy vigyor, amitől kigyulladt néhány villanykörte a gyomromon.

— Jó állás.

— Csak ész kell hozzá és uri megjelenés. Mosolyogni meg remekül tudok! Attól van a nevem: Fülíg Jimmy!

— Tehát?

— Beállunk mind a hárman. José Pombió, Wilson Hutchins és Fülíg Jimmy!

És máris követte a társát, aki egy haldoklótól igazán meglepő fürgeséggel sietett a dokkok felé.

3.

Fülíg Jimmy talpig világfi volt. Külsejére, módorára igen sokat adott, szerette a muzsikát, állandóan látogatta a filmszínházakat és savanyúcukorkákat hordott magánál, mint a jótársaságbeli urak.

Feltűnő ismertető jele volt, hogy szeretett mosakodni, amit senki sem értett. Szikár vállas alakjához nem illett a kamászosan síma arc, amely azonban csontos és széles volt, középen egy jókora szájjal és hatalmas fogakkal. Örökös vigyora nem egyszer tévedésbe

ejtette azokat, akik kissé könnyelműen, a külsejük után ítélik meg embertársaikat és ezért a vigyorgó Jimmyt felületesen kezelték, vagy kicsufolták.

Az ilyen emberek, felépülésük után, sokat gondolkoztak a látszat megtévesztő benyomásairól és elhatározták, hogy a jövőben senkiről sem vonnak le következtetéseket alapos tájékozódás híján.

Különös ismeretsége a szállásmesterrel úgy kezdődött, hogy Fülíg Jimmy a port-saidi „Elintéző” nevű vendéglőben a vacsoráját fogyasztotta és egy kis füzetkét olvasott. Szokása szerint aránylag úri külsővel tette ezt, ami nem vonatkozik gombhíjas sárga kabátjára, tépett gyapjuingére, valamint harisnyáira sem. Az utóbbiakra már csak azért sem vonatkozhat, mert az egyiket, négy év előtt Brüsszelben hagyta. Azonban a felső zsebéből egy selyemzsebkendő csücske kandikált ki és a nyakából egy kifogástalan, finommívű kerékpár áttételen, nyeles pápaszem, úgynevezett „l o r g n o n” függött, amit csak igen előkelő és idős úrhölgyek viselnek. Egyik kezével evett, a másikkal a lorgnont tartotta és a korsónak támasztott könyvet olvasta, ami figyelemreméltó teljesítmény, ha tekintetbe vesszük, hogy Fülíg Jimmynek kitűnő szeme volt, viszont a lorgnon üvege erősen nagyított. De az ember néha kénytelen kisebb-nagyobb áldozatokat hozni az úri látszat kedvéért.

Közben, az „Elintéző”-ben tartózkodó húsz-egynéhány matróz, már jó tíz perce verekedett. De Fülíg Jimmy csak akkor figyelt fel, amikor egy korsó a feje mellett tört szét a falon. Ekkor felállt és erősen nagyító üvegein át körülnézve, hűvös figyelemre méltatta a társaságot.

— A fejemre igen kényes vagyok uraim, — mondta pedáns szigorral, — tehát az ilyen ingerkedést lehetőleg mellőzzük.

Még be sem fejezte korholását, amikor a második korsó repült feléje, úgy hogy a vállát surolta.

— A verekedésnek ezennel vége! — jelentette ki határozottan.

A többi tudjuk . . . Fülíg Jimmy elkezdte kidobálni a verekedőket. Mire befejezte a nagytakarítást, vagy húsz ember feküdt ájultan szerteszét és csak a Tahitibe készülő Honolulu-Star nevű luxushajó legényei tizenkét főnyi csoporttal képviseltették magukat aznap a Port Szezei közkórházban. (Közöttük José Pomio spanyol pincér és Wilson Hutchins amerikai fűtő.)

Ezekután kifizette a vacsoráját, leemelte az ájult kormányost a könyvéről és elment. Csak a kése miatt jött ismét vissza, amikor is találkozott a szállásmesterrel.

És este már munkába állt egy hajón, két ember helyett, de dupla fizetésért. Boldog volt.

Ismét dolgozott!

Igy jár, aki verekszik.

4.

A „Honolulu-Star“ New York kikötőjéből indult, a Gibraltáron és Szuezi-csatornán át San Franciskóba, India és a csendesóceáni szigetek érintésével. A világ leghosszabb járatú luxushajója volt, szeszélyes milliomosok, világhírű filmsztárok és elkényeztetett hamiskártyások igényeinek megfelelő berendezéssel.

A szalonban előkelő, finom emberek unatkoztak naphosszat, kisebb csoportokban. A vacsorákat csodás estélyiruhák és ékszerek felvonulása tette ünnepélyessé. Szertartásos vidámság, udvarias barátkozás, megjegyzések időről, tengerészeti szakkérdésekről, a gépekről, a hajózásról és mindenféléről, amihez nem is konyitottak; ez jelentette a társaséletet.

A bárban halk, finom dzsesz, pezsgő, hollandi ginevre és angol whisky. Egy-egy durvább egyéniségű milliomos, az indiai ültetvényesek közül olykor mulat, ami abból áll, hogy dalszövegeket ordít és egy pezsgős vödörrel a fején vezényli a zenekart.

Ezt a többiek megszólják. És kissé irigylük.

Aztán elérik a Vörös tengert, ahol a kisebb flörtök és nagyobbszabású tengeribetegségek poetikus időszaka következik.

Jose, a pincér, mindenkihez szolgálatkész, tréfás és különös kezűgyességével szeret tüntetni. Sajnos olykor mérsékelt jószerencsével. A zsonglőrök rossz szelleme üldözi. Előfordul, hogy valamelyik hölgyre mosolyog és mintegy oda sem nézve könnyedén tölti a teát, de közben, hogy-hogy nem, a forróvízsugár egy idős úr kopasz fejére ömlik. Ebből nagy botrány lesz és néha-nyan a spanyol pincér azonnali távozását követelik a kapitánytól. De a családapák minden tekintélyüket latbavetve pártfogásukba veszik, mert a gyerekek sokat mulatnak azon, ha Fülíg Jimmy leönti az utasokat. És mi az amit nem tesz meg egy szülő a gyermekéért?

Ezzel szemben lenn a kazánházban Wilson Hutchins, (az amerikai fűtő) olykor állva aludt, mint a lovak és amikor felriadt, meleg husokat húzott elő a belső zsebéből. Mire elérték a Bab El Mandeb szorost, már képes volt enni is álmában.

A főgépész félt tőle, mert azt hitte, hogy megszállott. Egy arab fűtő végét akarta vetni ennek az állapotnak és beledöfött Hutchinsba a lapáttal de ezt nem fogja tenni többé, mert azóta olyan az orra, mint egy különleges formájú burgonya.

Igy álltak a dolgok Adennál. Aden után fenn az étteremben José, a pincér alusszékonyysága tűnt fel. A főgépész a kazánház lépcsőfeljárójánál állva hallotta, amikor az első tiszt jelentette a kapitánynak, hogy José pincér, folyton álmos.

A gépész erre szerényen megjegyezte, hogy Wilson Hutchins, az egyik fűtő is állandóan alszik és úgy vélte, hogy valahol egy cecelégys lehet a hajón, amely ezeket a szorványos álmokor eseteket okozza.

A kapitány szerint a gépész hülye volt a pálinkaivástól, ami elég kézenfekvő feltevésnek látszott ahhoz, hogy a tiszt is elfogadja.

Mr. Irving, a hajó legkülönösebb utasa, őszintén szívébezárta Josét, a sorsüldözött zsonglőrt és álmokor gyanús pincért. Mr. Irving nem lehetett idősebb húsz évesnél, de annyinak sem látszott. Szmokingban úgy hatott, mint valami leány. Szép gömbölyű szemöldöke, csodálkozó nagy fekete szeme, szabályos, finom arca, meghatóan kisfiús volt. Alig beszélt, olyankor is halkán, udvariasan szólt és nem érintkezett senkivel, leszámítva az első közös étkezés szokványos bemutatkozását.

Csakis Mr. Gould társaságában mutatkozott a hajón. Ezt a Gouldot szívből gyűlölték az utasok. Kövér, óriási ősz ember volt és mindenki úgy érezte, hogy zsarnokoskodik a bájos fiatalember felett. Pedig oly csendes, oly szomorúan előkelő volt ez az ifjú, mint aki papnak készül, vagy mély gyászban van.

Penang előtt furcsa esete volt vele Josénak. A kikötőből egy maláj óriás jött a fedélzetre. Bilincset tört, szöget evett és izmait játszatta néhány fillérért. Hatalmas izmai voltak! Később a japán dzsiudzsiu birkózás fogásait mutatta be a matrózoknak. José ott szaladgált fel-le a lépcsőkön, frissítővel, tortával, de valamelyik rosszul kiszámított, nagyívű, kecses mozdulata révén a

sétafedélzetről pontosan az erőművész fejére pottyant egy habostorta.

A maláj hörögve kaparta magáról a csokoládés habot, csattogtatta hatalmas fogait és végül lovagias mosollyal fojtva el dühét, közölte, hogy Josét szétmorzsolná, ha nem lenne tekintettel az előkelő környezetre.

A spanyol pincér igen erélyes hangon, többféle előétel nevét kiáltotta oda a bennszülöttnak, amitől az érthetően felbőszült.

— M'Bisung! Glonga! Bon-Bon! — hörögte a maláj.

— Omlette á la Sevilla! — üvöltötte José!

— Sihungi! Mizonga dzur bsefár!

— Olla potrida! — idézte a pincér transparens korából és lerohant. Ott állt lihegve a maláj előtt és az utasok, boldogan a sok egyhangúság után, mindenfelől összecsődültek.

Fenn a korlátnál állt Mr. Irving, szokott szomorúságával és lenézett unott, közömbös arccal.

A maláj megvillogtatta fehér fogait. Ismét mosolygott.

— Mit ez akar gyenge fehér . . . Én megenni őt . . .

— Hát csak fogj hozzá, — mondta José.

— Én nem ütni! Hindu önvédelem . . . Te üss oda teljes erődből. Én csak kivédeni.

— Az nem lesz jó . . . — szabadkozott José.

— Te ütni! Fogás biztos, gyors, úgy sem találni.

— Hát jó. Mehet?

— Mehet.

Fülig Jimmy kíváncsi volt a fogásra. Biztos dzsitudzsicu.

— Na ütni! — sürgette a maláj. — Lesz meglepetés!

Csakugyan, nagy meglepetést okozott. Mert, hogy valaki egyetlen pofontól valószínűs szaltót csináljon, négy utast és több kisasztal málnaszörpöt felborítson, az igazán meglepő.

A maláj orrán, száján, fülén, dőlt a vér és a jobb szemétől a szája széléig felrepedt a bőre. Így pihegett kissé elterülve, miközben a négy utas állandóan sürgette, hogy keljen fel róluk.

Ezalatt José aludt egy keveset. Allva. Mint egy idős paripa. A maláj ordítva ugrott fel,

— Nem számít! Te lenni balkezes! Én várni ütés jobbról.

José vállat vont.

— Nem lehet minden pofon mellé egy forgalmi-rendőrt állítani.

— Ütni agyon . . . téged!

Nekirohant. José kissé hátrált, mert a maláj ragadt a málnaszörptől és a pincér féltette a szép aranygombos ruháját. Gyorsan elhelyezett egy horogütést, hogy az első támdó hevet lefékezze. Azután kibújt egy balkezes egyenes alatt és könnyedén felütötte a bennszülött állát.

Ekkor egy rúgás érte.

Szabálytalan, pimasz, sportszerűtlen rúgás. Fülíg Jimmyt előntötte végre az indulat és szörnyűt kiáltott:

— Insalade fritte á la Escorreal!

Ettől mindekiben meghült a vér. Tisztában voltak vele, hogy az ókori mór hódítóktól származó esküvést hallották, amelyet spanyol ifjak csak olyankor hangoztatnak, ha élethalál küzdelmre szánják magukat.

És ugrott!

Könyökhajlásba kapta a maláj nyakát és a dereka mellé szorította. A bennszülött bivalyszerű, fekete nyakizmai kidagadtak az erőfeszítéstől és . . .

És ekkor Fülíg Jimmy véletlenül felpillantott a sétafedélzetre. Amit látott, attól kishíjján elengedte a malájt, meglepetésében.

Mr. Irving, a korlátra könyökölve, odavágott feléje a szeme sarkából, biztatóan, pajtásosan, mintha azt mondaná, hogy: „Rajta! Tanítsd meg!”

José egyet csavart a nyakon, egyet emelt térdével a gyomron, amitől a bennszülött messze repült és akkorát zuhant, roppant testének teljes hosszában, hogy a hajó beleremegett.

Valamennyi szemlélő önkénytelen tapsba tört ki. A malájt, mint ledőfött bikát az arénából, a lábainál fogva kihurcolták a porondról.

José, mint egy fáradt hegedűművész, könnyed mosollyal hajlongott, szorongatta a saját kezét, csókokat hintett, de véletlenül neki hátrált a büffének, álványostól felborult és a társaság felét lefröcskölte jeges itallal.

. . . Csengő, vidám, kellemes kacagás hangzott a magasból. Mindenki felnézett. Mr. Irving nevetett a

korlátnál. De ekkor megjelent a nevelő roppant alakja és a tiszta gyerekhang nyomban elhalt. A fiatalember komoran, előkelően távozott.

— Örült alak ez a pincér, de férfi. — Jegyezte meg a kapitány. És a körszakállas, vörösképű szállásmester felé fordult. — Tudja maga, hogy milyen keménykezü fiú ez?

— Én tudom, — felelte szomorúan a szállásmester, de erről nem mondott bővebbet.

5.

— Uram . . . három hete nem aludtam . . .

— Csak két hétig bírja még, — suttogta a szállásmester. — Az ilyesmit meg lehet szokni idővel.

. . . Szép, langyos este volt, de kissé fülledt. A Maláji Félsziget és Szingapur között, csillogó, fekete hullámokon rohant a gőzös és Fülíg Jimmy a kazánházból vezető vaslépcső tetején ült, a szállásmester mellett.

— Csak vigyázzon, — súgta a szakállas. — Feltűnő, hogy mindig alszik. Senki más nem ácsorog alvójáró módján.

— Mit csináljak, ha olyan élénk utasok vannak itt?

— Ha felfedezik, hogy José pincér és Hutchins fűtő egy azon ember, akkor engem is kidobnak a csalásért.

— Ne féljen, már csak két hét, addig elvirrasztok valahogy.

— Aludjon most egy fél órát itt a lépcsőlejárón . . . Majd felkeltem idejében.

Felelet helyett, a pincér már aludt is.

. . . Később felrezzent, mert valaki megérintette a vállát.

— Hagyjon még . . . — motyogta, — maga hóhér . . . Csak öt perc . . .

— Ébredjen idegen!

Felrezzent. Nagyon elcsodálkozott, amikor meglátta, hogy ki ül mellette a vaslépcsőn . . . Mr. Irving!

— Pszt . . . — súgta, — Mr. Gould azt hiszi, hogy alszom. Fogadja legmagasabb elismerésemet, pincér. Maga pompás fiú! Ezt akartam mondani.

A gummibaágyazott gépek tompán zakatoltak alattuk. Különben csend volt. Mr. Irving ott ült mellette a vaslépcsőn, de olyan ünnepélyesen, mint aki komoly szertartást végez.

— Jól elbánt azzal a bennszülöttel, — mondta elismerően. — Ugy-e maga nagyon erős? Megengedi... hogy megtapintsam a karizmát? — kérdezte szinte ke-netteljesen.

— Na ne hülyéskedjen!

Az ifjú szeme felragyogott.

— Ugyebár ez sértés?! — kérdezte örömmel.

— Hm . . . Ugy tesz, Mr. Irving, mintha részeg lenne.

— Engem még sohasem sértettek meg.

— Ne mondja. Olyan erős?

— Nem tudom. Senkit sem ütlegeltem még. Mondja idegen, hogy történik ez a művelet?

— Na, ne ugrasson! Nem tudja, milyen az amikor odasóznak? Láthatta eleget, ha az uccán járt.

— Én soha életemben nem sétáltam még nyílt uccán.

— Nem sétált? . . . Hát . . . kicsoda ön... Mr. Irving? Nem Mr . . . Irving?

— Én inkognitóban vagyok.

— Az miféle viselet?

— Inkognitó az, ha valaki álneven él . . .

— Nagyszerű! Akkor én is inkognitóban vagyok! Szintén szélhámos?

— Haha! Igazán kedves alattvaló maga José pincér, de megyek, mert Mr. Gould még észreveszi a távolmaradásomat.

— Mit fél attól a pasastól? Ha akarja, holnap leöntöm ebédnél egy adag hideg marinírozott hallal, á la tournedot.

— Ne, ne! . . . Nagyon kérem, kedves goromba úr! Szegény jó atyám teljhatalmú nevelőmmé tette Fernandez bácsit, ő a régens herceg és ebben meg kell nyugodnunk.

— Kissé homályos előttem, amit mond. Annyi bizonyos, hogy a pofa nem tetszik nekem és szívesen odaütögetném a fejét bármihez, ami szilárd és dudoros.

— Oh! . . . Ember! Ne merészelj! Ön derék dolgozó és kegyeinket élvezi, de ez súlyos büntetést vonna maga után . . . És most kedves idegen: mennem

kell . . . Egyszer majd ismét beszélgetünk. Nagyon jól szórakoztam önnel. Ezért megjutalmazom! Akar pénzt?

— Mi . . . ?

— Nem ismerem jól a pénz értékét. Ha ötszáz dollárt adok az sok? Nem, nem! Az túl kevés és megbántom vele . . .

— Hogy . . . hogy mit? . . . Mi az lérem?

— Megvan! Egyszer Isten kegyelméből parancsoló nagybátyám megjutalmazta valamelyik hűséges hívét és kétezer dollárt adott neki. Ez tehát nem olyan csekélység, hogy szégyenkeznem kelljen miatta! . . . Tessék jó ember . . .

. . . Előhúzta a tárcáját és átadott kétezer dollárt; azután vállonveregette a pincért és otthagya.

Nem hitte, hogy ébren van, vagyha igen, akkor a fiú örült és a hatalmas ronda ember az ápolója.

Két . . . ezer . . . dollár! Ezen az eseten érdemes gondolkozni! De hiába tartotta ilyesmire érdemesnek az esetet, mert rajtaütésszerűen elaludt.

MASODIK FEJEZET.

1.

José pincér aludt. Aludt miközben egy pillanatra megállt a levessel, aludt, amíg a szakács tálcára tette a húst és aludt, miközben egy svéd magántanár ölébe kitálalta.

Az ordításra felriadt.

Hutchins, a fűtő is aludt. Aludt, amíg a szén begurult a kazánba, aludt, miközben felemelte a lapátot és aludt, midőn leejtette a főgépész lábára.

Az ordításra felriadt.

Az első tiszt közölte a kapitánnyal, hogy José, a pincér, állandó aluszékonysága súlyosbodott.

A gépész közölte a kapitánnyal, hogy Hutchins, az amerikai fűtő már csak percekre ébred fel, ha éppen ver valakit.

Néhány matróz összeségott. Furcsa tünet harapódik el a hajón. Már ketten megkapták.

A szállásmester közölte Fülíg Jimmyvel, hogy baj lesz, mert ha a gyengélkedőket megfigyelik, kiderül,

hogy egyik sincs itt, csak Fülíg Jimmy szolgál a hajón, mint átváltozó művész.

Fülíg Jimmy megint csak azt mondta, hogy nem ő a hibás, hanem az utasok. Túlságosan eleven mindenki a hajón. Azonnal megnyugodnának a kedélyek, ha más is álmos lenne. Azt ígérte a szállásmesternek, hogy majd megkísérli egyensúlyba hozni a dolgot. Másnapra azután gondoskodott róla, hogy az utasok élénk hangulata csökkenjen.

És ezt nem kellett volna tennie!

Pontban fél négykor délután (ázsiai időszámítás szerint) a hosszúság és szélességi fokok bizonyos számadatainak megfelelő helyen, teljes szélcsendben folytatta útját a „H o n o l u l u - S t a r“, tizennyolc tengeri csomó sebességgel, a Malakka-szoros felé. A sétatfedélzeten egy szalonzenekar muzsikált és az egyik utas azt mesélte két hölgyismerősének, hogy a hajón valami nincs rendben. Állítólag egy álmokor gyanus eset fordult elő, de titkolják az utasok előtt.

Négy óra 10-kor (ázsiai időszámítás szerint!) a hajóorvos a kapitány intézkedésére magához rendelte a szállásmester útján José Pombiot, a pincért és Wilson Hutchinst, a fűtőt. Egyszerre!

Négy óra 12 perckor (Időszámítás fenti világrész szerint) a szállásmester a kabinjába ment és gyermekkorából visszaidézett imádságokat mormolt. Bizonyos volt benne, hogy törlik a nyilvántartott tengerészek névsorából.

Négy óra húsz perckor José, a pincér, megjelent az orvos előtt, aki éppen egy könyvben lapozgatott, izgatottan.

„Az álmokor különleges megjelenési formái, amikor szórványos megbetegedések alakjában lép fel és kíséretűn tei elmosódnak.“

A leírás egy hajó esetét vette példának, ahol egyetlen cecelégy került a rakománnyal együtt a fenékbe és még mérsékelt égöv alatt is képes volt a ragályt terjeszteni.

Az orvos felnézett a könyvből. Ott állt előtte José, a pincér, könnyed testtartással és szerényen hortyogott.

— Halló!

— Ki beszél?! — riadt fel José.

Az orvos nézte. Hm... Gyanus! Szenvedő arc, ernyedtt vonások, mélyen ülő szem, bárgyún nyitott száj, szabálytalan légzés.

— A feje fáj?

— Igen.

— Dohányzik?

— Inkább innék valamit.

— Nem kínáltam!

— Elég baj, mert dohányzom.

— Járt Afrikában?

— Két éve.

— Szülei élnek?

— Az anyám.

— Az apja mibe halt meg?

— Búcsúba. Heveny lövöldözés meg minden ilyesmi...

— Iszik?

— Most, hogy meghalt, nem hiszem.

— Ember! Ne tréfáljon! Itt komoly dologról van szó! Fáj valamije?

— Itt a bordánál nyilal...

Az orvos betett valamit a fülébe, amiről lelógott egy gömbölyű hangerősítő. Ezt Fülíg Jimmy bordáira helyezte.

— Sóhajtson.

Fülíg Jimmy megragadta a bordáin nyugvó fémet és belekiabált:

— Csiklandós vagyok!

Az orvos üvöltve ugrott hátra, mert úgy érezte, hogy egy nehéz üteget sütöttek el a füle mellett.

— Ostoba alak...! Megsiketit... Mióta érzi ezt a fájdalmat a bordáin?

— Amióta a kormányos a sötétben véletlenül rálépett.

— De most már menjen!

— Kérem szépen... nem kaphatnék valamit fejfájás ellen...? Nagyon fáj a fejem.

Ez hazugság volt. De az orvos elhitte és azonnal odament a szekrényhez. Fülíg Jimmy követte. Messziről látta azt a kis tartályt amin ez állt felírva egy címkén:

ÓPIUM!

Ez sűrűn alkalmazott gyógyszer errefelé, a megváltozott éghajlat és a szokatlan táplálék miatt gyakorta fellépő emésztési zavarok ellen... Az orvos már kivett egy fejfájás elleni port, amikor csörömpölést hallott. Az ostoba pincér lelökött az asztalról egy poharat.

— Hordja el magát!

José elsietett. De amíg az orvos hátranézett a csörömpölésre, addig gyorsan a zsebébe csúsztatott az ópiumos-tartály belsejéből vagy hat kisebb doboz gyógyszert, több mint felét az ópiumkészletnek.

Ez 4 óra 44 perckor történt. (Greenwichi időszámítás szerint: 4 óra, 12 perc, 8 másodperc!) Közvetlenül az uzsonnaidő előtt.

5 óra 15-kor a kapitány felszólította az utasokat, hogy mindenki őrizze meg a nyugalma, a hajó rendelkezik a járvány lokalizálásához szükséges eszközökkel.

A pánik akkor tört ki, midőn a három úr, akik uzsonna után elaludtak, csak hosszas élesztgetésre tértek magukhoz. Az egyik Mr. Gould volt, a hatalmas nevelő. Ez aludt a legmélyebben. Pedig uzsonnatájt még igen élénk volt!

Most mélyen aludt.

Másnap, reggeli után (9 óra 27 másodperc az északi és déli szélesség megfelelő fokai között) két újabb utas merült mély álomba és délben a kapitány utasította a rádióst, hogy tudakolja a közelben tartózkodó hajók neveit. Esetleg segítségre szorulnak.

Dráma az óceánjárón!

Az utasok nagy része ekkor már sejtette, hogy azon hátborzongató tengerésztörténetek egyikét élik át, amelyeket oly sokszor kigúnyoltak, mint például a „kísértethajó“, vagy nem is szólva a „Bounty lázadóiról“, akik emberhúst is ettek.

Azzal valamennyien tisztában voltak, hogy még ötven év múlva is megoldhatatlan lesz a rejtély a hajóról, amely csendesesen siklott Singapoore kikötője felé, a gát mellett megállt, de nem szállt ki utas, egy hang sem hallatszott a fedélzetről: Mindenki meghalt! A Honolulu-Star tragédiájáról filmet gyártanak és az emberek beülnek, csinos nőismerőseikkel a moziba, hogy megnézzék. Azután azt mondják majd: „marhaságl!“.

Egy kopenhágai zeneszerző erélyesen követelte, hogy a kapitány bocsássa le a mentőcsónakokat és ki-

ki meneküljön, amerre tud. Miután a kapitány ezt megtagadta, jegyzőkönyvet akart felvenni az esetről, de közben elaludt.

Az emberek bezárkóztak kabinjaikba. A rettegés, a rossz előérzet lett urrá mindenkin.

És egy utas végre igazán jól érezte magát. Este lenn a bárban még zongorázott is.

Az állítólagos Mr. Irving volt ez az utas.

Ugyanis nevelője, minden étkezés után nyomban elaludt. Mélyen és sokáig.

Először csak az ebédlőben üldögélt egy órácskával tovább a fiatalember. De másnap, (a járvány tetőfokán dühöngött úgy az ázsiai, mint a greenwichi időszámítás szerint), Mr. Irving bekukkantott a bárba, ahol a zenekar tüzes fox-trottokat játszott félálomban.

Eifél felé a fiatalember dudolni kezdett. Az arca kipirult, a szeme csillogott és titokban bizonyára hön ohajtotta, hogy bár csak tartós lenne ez az epidémia.

Már harmadik napja dühöngött az álmokör. Az admirális rövid üzenetváltás után azt ajánlotta, hogy a Honolulu-Star közölje állandóan a helyzetet és útirányát, továbbá ajánlatos lenne a hajón található legyeket gyűjteni az előrelátható egészségügyi szemle részére, hogy akad-e cecelégy közöttük.

Egy örmény levélborítékgyáros drámai egyszerűséggel közölte a kapitánnyal, hogy leprája van.

Ilyen eddig csak rémdrámákban volt!

— Ember! — suttogta a szállásmester, aki élő súlyának felére fogyott rövid idő alatt. — Ezt maga tettel

— Igen, — felelte őszintén Fülíg Jimmy. — Maga mondta, hogy feltűnő a hajón, ha két ember állandóan alszik. Most már csak az különös, ha ébren van valaki.

— Hogy csinálta?!

— Opiummal. Nem lehet semmi baj. Mindenki csak annyit kap, amennyi az ópiumhoz mellékelt adagolási táblázaton úgy van feltüntetve, hogy „súlyos betegek számára”. Az pedig nem lehet veszélyes adag.

— Ha . . . kiderül . . . Én bűntárs vagyok. Tíz évet kapunk . .

— Istenem . . . Érdemrendet nem kínálhatnak ezért. El sem fogadnám,

— Hej! Szállásmester! — kiáltotta feléjük az egyik tiszt. — Menjenek azzal a legénnyel a raktárba! Fogjanak legyet és vigyék az orvoshoz!

— A legyeket is gyógykezelik? — csodálkozott Fülig Jimmy.

A legénység teljes számban légyvadászaton volt. Ők is elindultak a szállásmesterrel. Pokoli hőség volt az Indiai óceánon. Különösen itt a gépház mellett. Fülig Jimmy mint fűtő, derékig levetkőzve járt, a hőségen kívül elsősorban azért, mert egyetlen ingét José, a pincér használta.

— Ember! Vessen véget a járványnak! — könyörgött a szállásmester.

— Nem jön rá senki, nyugodt lehet.

Ide-oda jártak a poggyásraktárban. Fülig Jimmy megállt egy hatalmas utazóláda mellett.

— Mi a csoda! Ezt jól megcsinálták! Nézze csak. A ládán hatalmas tábla függött:

K I Q M L I K ! !
N E M S Z A B A D L E F E L E F O R D I T A N I .
V I G Y A Z A T I !

— A mindenségit a sok hülyének, — szitkozódott a szállásmester, — jöjjön, fordítsuk meg ezt a poggyászt.

Már éppen hozzáfogtak volna, amikor valaki erőlyesen kopogott a láda oldalán és érdes, borízú hang szólalt meg belülről:

— Most már csak hagyják így, ha Adenig a fejemen álltam benne.

— Mi az, hej?! Ki maga?

— Menjenek a fenébe.

Hát ilyen még nem volt! A világ legpimaszabb potyautasát fedezték fel.

— Hé! — kiabálta a szállásmester, — tudja, hogy mi vár egy potyautasra, ha karanténba kerülünk?

— Miért kerülne a hajó karanténba?

— Ragály van!

— Valakit megfertőztek hülyeséggel?

— A mindenségit...

Kinyitotta a ládát és . . .

Üres volt! A láda, amelyből egy másodperc előtt beszélt valaki!

Bután állt . . . A szállásmester keresztet vetett.

Varázslat . . .

— Ilyen alakok fenyegetnek engem, — jegyezte meg az iménti hang a hátuk mögött. Megfordultak.

Egy toprongyos öreg ember állt előttük. Fülíg Jimmy ijedten kiáltotta:

— Pizskos Fred . . . !

2.

Különös jelenség volt az öreg. Melligérő, kissé hegyes formájú ősz szakállát babrálgatta, hosszú keselyűkarmokban végződő kezével. Apró ravaszságait, nagy töprengéseit, szakállának néma hangszerén, mintegy lezongorázta, ahogy lassan játszadozott, a hosszú, szer-teálló, pizskosszürke, gyér szőrzettel. Az arcán néhány gömbölyű, nagy szemölcs, jellegzetes karvalyszerű, orr, legörbülő széles száj és csillogó, okos, nyugtalan, apró szemek, némi vörös nedűvel keretezve. Kócos, szürkés-fehér hajszálai a homlokára csüngtek szét és egy beidegződött mozdulattal, időnként tarkójára tolta, vagy a nyakát vakargatva lassan előretolta az orra hegyéig, a szakadt, szennyes, ellenzős sapkáját, egy igen elnyűtt, pizskos, de mégis kapitányi sapkát.

Mert Pizskos Fred kapitány volt.

Igy járt szájról-szájra a neve, így ismerték a tengeröblök nagy kikötővárosaiban és kis halászfalukban egyaránt, így említették, ha bűnügyek kapcsán szóba került a neve:

„Pizskos Fred, a Kapitány!”

Hogy hol és milyen hajón, mikor és milyen minősítés alapján lett kapitány, ezt még a fegyintézetek és bűnügyi nyilvántartók sem tisztázták, annyi más körülménnyel együtt, amelyek Pizskos Fred személyével összefüggésben időnként felmerültek, de afellől senki-nek sem lehetett kétsége, hogy Pizskos Fred valóban kapitány. Ki is lenne kapitány, ha nem ő, aki név szerint ismeri a világ összes révkalauzát, pertuban van az ausztráliai csarungi törzs varázslójával és olyan cik-

lonba csak egyszer hajózott eddig, hogy közben kialudt a pipája. (De utóbb kiderült, hogy ez a pipa, nem volt Watson gyártmányú manilla gyökér.)

Fekete szvetterén a legforróbb időkben is felgom-bolta a magas nyakat. Vastag nadrágját, keménnyé és szabályosan gömbölyűvé formálta az idő. Valaha csíkos zsakett lehetett, de ez már csak nyomokban látszott e ruhadarabon. Különös módon, bokában a cipő mellé gyűrte be a szárat, amiből nyilvánvaló, hogy nem ő rá szabták eredetileg. Ez különben kitűnik abból is, hogy hosszát a begyűrés művelete sem csökkentette megfelelően, mert még mindig a mellkasáig ért. Allítólag a hosszától még feljebb is húzhatná, de nem teszi, mert a nadrág hónaljban kissé bő.

Időnként zsebredugta a kezét, megrántotta a nadrágját és imbolygó felsőtesttel elindult. Volt a lényében valami csodálatos közöny, és kihívó megvetés mindenkivel szemben.

De a legszembeötlőbb egyéni jellemvonásként mégis csak az élt róla a köztudatban, hogy ő a világ legpiszkosabb embere. Ez olyan közvetlen, bizonyításra nem is szoruló benyomás volt, mint a filozófia rendszerének bármelyik, úgynevezett östénye.

Napbarnított arca mint nagy misztériumot őrizte az utolsó mosdás időpontját. Csak annyi látszott futólag is kétségtelennek, hogy ez az időpont találgatás tárgyát sem képezheti, mint közelmúlt dátum. Egyáltalán kétségesnek látszott, hogy ez az ember valaha tisztálkodott-e?

A szállásmester önkénytelenül hátralépett, mint a műértő, ha végre szembekerül egy nagyhírű alkotással.

Fülig Jimmy percekig nem bírt szólni.

— Mit csodálkozol? Talán azt vártad, hogy egy bérmaruhás hajadon bújik elő a ládából?

— Hogy jött ki onnan egyáltalán?

— Hátul. Van a ládán egy művészbejáró. Adenig a fejemen álltam. Teljes huszonnégyszáz órát töltöttem el így, mint valami kővé vált erőművész. Az egyik ostoba rakodó fordítva tette le a poggyászt.

— Miért nem nyitotta ki elől?

— Beletört a kulcs a zárba. Ha az ember a fején áll, megesik az ilyesmi. Huszonnégyszáz óráig tartott, amíg tótágast állva a hátsó deszkát meglazíthattam, hogy kijárjon. Most mindent tudtok, hát menjete a fenébe.

— Hohó! — mondta a szállásmester, — a hajón járvány van. Ilyenkor főbenjáró bűn eltitkolni a potyautast.

— Hm . . . talán megvesztegessen?

— Sok pénzt kellene kapni ahhoz! Egy járványra vonatkozó adat eltitkolásáért tíz év jár a gyarmaton!

— Igaz, — bólintott mélabúsan Piszkos Fred.

— Nézze, — szólt közbe Fülíg Jimmy, — ha mi azt mondjuk, hogy maga önként jött elő, akkor a kapitány enyhébben fogja fel az ügyet.

— Csak te ne védj, — felelte mélységes megvetéssel Piszkos Fred, azután hátratolta a sapkáját, zsebre csapta a kezét és ormotlan inga módján elindult a feljáró irányába. — Gyerünk. Igazatok van! A járványra vonatkozó felvilágosításaimat nem titkolhatom tovább, mert bajom lehet még belőle. Azonnal szólok a kapitánynak, hogy tartóztassa le azt a disznót, aki ópiummal mérgezi az utasokat.

A szállásmester meghökkent.

— Mi . . . mi van . . . Freddy bátyám, — hebegte Fülíg Jimmy.

— Na csak gyerünk! Legfőbb ideje! Tíz évet ülni az én koromban nem kellemes. Ráérek öreg napjaimra lustálkodni.

Legalább ötvennyolc éves volt.

— No de . . . honnan veszi ezt az . . . ópium ízét?

— Ne akarj becsapni Fülíg José. A sötét raktár folyosón hever az arab fűtő. Gyanusan hortyogott. Felhúztam a szemhéjját és láttam mindent. Ópiummal akarsz megtevesztetni? Engem?

Most előretolta a sapkáját és úgy indult a lépcső felé.

— Várjon! — ugrottak feléje egyszerre ketten.

— Nem lehet! Igaza volt a szállásmesternek. Járvány az járvány és adatok titkolása, meg ilyesmi, az kész életveszély.

— Dehát beszéljünk . . .

— Nincs értelme Fülíg Hutchins. Mivel vesztegethet engem meg, ilyen főbenjáró ügyben két szegény ördög. Eressz, sietek . . .

— Idehallgasson kapitány, — szólt rövid gondolkodás után Fülíg Jimmy, — minek cifráznánk a dolgot? A markában vagyunk. Mondja meg, hogy mit akar és

kész! Tudom, hogy irgalmatlanul kiszipolyoz most bennünket, mert kapzsi és kegyetlen. Tessék.

Piszkos Fred gondolkozott, egyik keselyű karmával a fogát piszkálta, másik kezével egészen keskenyre sodorta a szakálla végét.

— No jól! Ne húzzuk az időt. Te adsz kétezer dollárt és kész.

Fülig Jimmy halott fehér lett.

— Honnan vegyek . . . ezer dollárt?

— A hátsó zsebedben találsz egy bőrtokot tükörrel, fésűvel és egy Limából való autóversenyző aranyplakettjével. Ott van a kétezer dollár.

Fülig Jimmy elszántan a zsebébe nyúlt, hogy lezúrja ezt az embert.

— A gyöngyházkes nem kell, — mondta fáradtan a kapitány és előhúzott valahonnan egy múzeális jellegű félméteres forgópisztolyt, — ha minden áron ráadást akarsz adni, elfogadom az aranyplakettet, de csak amíg háromig számolok. Egy . . .

Fülig Jimmy fogcsikorgatva átadta a bőrtokot, amely nyomban eltűnt a rengeteg nadrág hátsó zsebében. Ezután Piszkos Fred utálkozó, fáradt, megvető arckifejezése tűnődve irányult a szállásmester felé. Az rettegett.

— Maga fizesse ki nekem előre Hutchins fűtő teljes fizetését. Port Saidtól Tahitiig, összesen százhetvenöt dollár nyolcvankét centet, — mondta végül.

— Csak . . . százharminc dollárt kap a fűtő.

— Egy közönséges lapátoló. De Hutchins elsőosztályúnak minősített, külön illetményes, mert a haditengerészet négy év előtt szakképzett kazánkovácsnak igazolta, tehát a biztosítás levonásával százhetvenöt dollár és nyolcvankét cent jár. Nem hagyom kizsákmányolni magamat.

A szállásmester fogai hangosan megcsikordultak. De fizetett.

Piszkos Fred gondosan átszámolta a pénzt. Százhetvenhat dollárból visszafizetett tizennyolc centet.

— Nekem nem kell több, mint amennyi a tisztességes munkáért jár. De azt megkövetelem.

A szállásmestert ez a túlzott módja az üzleti tisztességnek nem hatotta meg.

— Szegény Fülig Jimmy munkabérét vágta zsebre!

— Ne féltsd te Fülig Jimmyt, — nyugtatta meg a

stewardot. — Ez addig ver Tahitiben, amíg kifizeted neki Hutchins munkabérét is az utolsó centig. Alapos ember.

A szállásmester döbbsenten nézett Jimmyre.

— Ez igaz . . . ?

— Sajnos, — ismerte be szemérmesen a fiatalember. — Ez a Pizskos Fred a vesékbe lát.

— Most menjetek a fenébe és minden étkezéskor hozzatok le egy elsőosztályú menüt. Halat csak rántva eszem.

Ezután bement a ládájába és hozzálátott, hogy megtömje a pipáját.

— Ketten voltunk és nem tudtunk elbánni vele! — dühöngött a szállásmester, amikor a vaslépcsőn felmentek.

— Ezzel nem lehet. Két év előtt Delhiben kilopta a háromezer éves Buddha rubin szemét és egy sorompó piros üvegjelzőjével helyettesítette. Nagy botrány lett, mert amikor a Buddha belsejében fellobogott az örömtűz, az Isten szeme azt hunyorogta a hívők felé, hogy:

„Stop! . . . Stop! . . . Stop!”

Amikor a fedélzetre értek a kapitány revolverrel a kezében vitatkozott egy csoport utassal és néhány matróz éppen kipróbálta a mentőcsónakokat.

3.

Másnap Fülíg Jimmy beszüntette a ragályt abban a reményben, hogy ezzel megszűnik az álmosság, tehát helyreáll a rend. Az ópium hatásának megszüntetésétől gyors eredményt várt. Ebben nem is csalódott. A mérgekeverés beszüntetése néhány órán belül csakugyan meglepő eredménnyel járt.

Déli tizenkét óra húszkor a Honolulu-Star vészjeleket adott le, orvosokat, gyógyszerert és egészségügyi katonaságot kért a hajón pusztító iárvány ellen Szinagapurból.

Egy óra tízkor a matrózokat felfegyverezték és életbeléptették a vesztegzár esetére szóló rendkívüli intézkedéseket.

Ugyanis az utasokon jelentkezett az átmenet nélküli kábítószer elvonás valamennyi ártalmatlan, de heveny tünete. A madzag nagyiparos hűlni és zsibbadni

kezdett, ellepte a hideg verejték és csak azt kérte, hogy: leányának üzenjék meg; utolsó pillanatában is ellenezte házasságát. Valamennyi utas tűrhetetlen főfájásról panaszkodtt. Ez az álomkór legpregnansabb kísérő tünete . . . Az orvos úgy érezte, hogy hős, akiről könnyvet fognak írni, mert a szörnyű kór ott lüktetett a koponyájában, de azért vitézül járt kabinról kabinra betegekhez és csak akkor ült le kimerülten egy kötélcsomóra, amikor az utolsó injekciós tűt is beletörte a külön svéd hölgy alsókarjába.

Az ilyen orvosokról nem egyszer megemlékezik a szépirodalom. Az utasok már jóval kevesebb heroizmus-sal viselték el sorsukat.

Sikoltozás, sírás, kiabálás töltötte be a hajót. A bostoni ügyvédnél látási zavarok léptek fel, az argentinai művirággyáros követelte, hogy forduljanak vissza. De a legtöbben valami érthetetlen oknál fogva csökönyösen ragaszkodtak ahhoz, hogy azonnal bocsássák le a mentőcsónakokat.

Közben Mr. Irving egy tizennégy éves fiucskával két centes alapon gámbolozott. Ebéd után halkán füttyűrészelt a társalgó rádiókészüléke mellett és általában pokolian jól érezte magát.

Fülig Jimmy most már látta, hogy nagy baj lesz, ha leleplezik véletlenül. Elsősorban a nyomokat eltüntetni!

Délután beosont az orvos kabinjába. Az üres ópiumdobozaiiba beletöltött szóda-bikarbónát és visszatette őket a helyükre. Azután megkönnyebbülten távozott. Most már nem derülhet ki a bűne, akkor sem, ha esetleg keresik az ópiumot.

A szállásmeter egész nap útban volt a poggyászsztár felé, Pizkos Fred igényei ügyében. Vacsorához langsztot követelt és Chateau Irát.

Az Isten tudja, hogy hol szoktatták rá.

Délben Szingapur utasította a Honolulu-Sztart, hogy nyomban álljon meg, közölje a helyzetét és igyekezzék fenntartani a rendet az utasok között. Segélyhajó útban van, megfelelő orvosi segítséggel, addig is hirdessék ki a vesztégzarat és az előírásokat minden tekintet nélkül, a legradikálisabban alkalmazzák . . .

Estére néhányan jól érezték magukat. Az étterem-

ben egy-két utas kissé nyugodtabb hangulatban vacsorázott, de a pánik ott terpeszkedett felettük, az Indiai Óceán vihar előtti mozdulatlanságában. Az arcok továbbra is sápadtak voltak, most már a félelemtől.

Kivétel: Mr. Irving, aki a rémnapok alatt több mint egy fontot hízott. Mert Mr. Gould továbbra is kitartóan aludt. Dél előtt ugyan felébredt, de ebéd után nyomban elszenderedett.

Délutáni szenzáció: José, a pincér eltűnt. Valószínű, hogy öngyilkosságot követett el. A bostoni ügyvéd szerint nem lehetetlen, hogy ámokfutó lett, ami velük is előfordulhat, mert sűrű kísértetünete az álomkórnak. A kapitányt megkérte, hogy ebben az esetben őt nyomban lője le és amikor megnyugtató ígéretet kapott, sírva tördelte a kezét. Voltak, akik fertőtlenítőszerrel füstölték a kabinjukat, ezek állandóan köhögtek.

Mr. Irving délután krikettezni tanult.

Az étkezés szenzációja José volt. A pincér, aki váratlanul megkerült. Tehát mégsem lett ámokfutó, vagy ha igen úgy elfáradt és abbahagyta. Ugy látszik pihent is kissé, mert asztalkendővel a karján, frissen jött az étterembe. Az utasok köréje sereglettek, nézték, tapogatták, kérdésekkel halmozták el . . .

— Hol volt?!

— Mikor gyógyult meg?

— Beszéljen . . .

Fülig Jimmy fölényesen mosolygott.

— Hölgyeim és uraim, ha szabad szólanom, valamennyien a hisztéria áldozatai voltunk. A hisztéria épp olyan ragályos, mint a nátha, de nincs semmi értelme és az ember mindenféle rosszat érez. Ilyenkor a hölgyek hisztérikákká lesznek. Hol hallottak már olyan betegséget, amelynek nincs halálos áldozata? Miféle járvány az, amelyikbe nem hal bele senki?

Az utasok összenéztek. Csakugyan lehet ebben valami . . . Fülig Jimmy még fölényesebb vigyorral folytatta:

— Ha csak egy ember meghalna, akkor én is elismerném, hogy jaj nekünk! Az Egyenlítőn túl lehetséges, hogy néhány óra vagy nap múlva nincs egy élő lény a hajón. De ki halt meg eddig? Kérdem önöket tisztelt turisták: ki halt meg?

Mr. Irving jött be kissé zavartan.

— Kérem segítsenek az orvost keresni . . . Szegény nevelőm Mr. Gould, meghalt . . .

4.

Tíz perccel később egyetlen utas sem tartózkodott a kabinján kívül.

Itt a halál!

A hajó fedélzete, társalgója, lépcsői, elhagyatottak és félelmetesen csendesek voltak.

A kapitány, az orvos társaságában nyomban Mr. Gould fülkéjéhez sietett, kinyitotta az ajtót és megállt a küszöbön. A kabinban világos volt. Kívülről is láthatta a hatalmas tetemet, nyitott szájjal, hátrasüppedt fejjel, szalmaszínű bajusszal.

Az orvos tétován csavargatta a fejét jobbra-balra. Határozottan öszült valamit az utóbbi napokban.

— Halott. Ez nyilvánvaló.

— Meg sem nézi?

— Kérem . . . a halott közelében . . . egy szunyogcsípés elegendő . . . és a hajón ezekben a súlyos napokban . . . orvos nélkül marad . . .

A kapitány szája megvetően lebiggyedt.

— Rendben van.

Odalépett a halotthoz. Elöl, ahol nyitva volt a pizsama, a mellére helyezte a tenyerét, az arca fölé hajolt és felhúzogatta a szemhéjjakat, de ez formáság volt, nem birt fontossággal. A jéghideg, merev kéz csak halott emberé lehetett.

— Meghalt, — mondta és kijött.

A gyönyörű Honolulu-Star csendes és kihalt volt, mint egy igazi kísértethajó. Csak a személyzet ödöngött ide-oda nyomott hangulatban, hogy a dolgát végezze. A nappali égbolt szürkés-fehér lett, a tenger nyugtalan, sárgászöld színűre vált és a levegő forrón, párásan nehezedett az óceánra.

Az eset után, Fülig Jimmy úgy állt ott, magáramaradva, az étteremben, mint akit főbeütöttek . . . Hogyan halt meg a nevelő? Hiszen . . . nincs járvány . . . ? Az ópiumadag még súlyos betegnek sem lehetett halálos.

Vagy . . . mégis járvány?

— Most már nem tíz év, hanem kötél! — súgta valaki a fülébe.

A szállásmester volt. Roppant orrcimpái fehéren rezegtek rémületében.

— Mit fél úgy? Nem halt meg még senki hajóút közben?

— De . . . ez az . . . attól halt meg, amit maga beadott . . .

— Mitől? Évekig lehet valaki ópiumozó, még többet is szedhet, mint amennyit az ételébe tettem, attól sem hal meg!

A szállásmester hosszan a szemébe nézett, azután zavartan kérdezte:

— Maga . . . nem adott mást . . . ? Csak ópiumot?

— Bolond.

Közel állt ahhoz, hogy beverje a steward fejét.

— Csak nem hiszi, hogy megmérgeztem?

— Azt nem . . . de talán mégiscsak járvány ez . . .

En is furcsán érzem magamat . . .

— Mert az északkeleti monszun előtt állunk, maga ostoba!

— Ne kiabáljon! Én is tudom, hogy „rossz szélcsend“ van, de attól még nincsenek látomásai az embernek! Csak magas láztól jön az ilyen.

— Mit látott?

— Kísértetet, ha éppen tudni akarja!

— Már maga is megbolondult?

— Lehet! De aszondom, hogy ha egy ember meghal és egy másik megbolondul a hajón, az nem lehet ópiumtól.

— Miféle hülyeség ez a kísértettel?

— Majd megmondom. Kicsit fáj a fejem és a rum sem ízlett már reggel óta. Pizkos Fred, ez a pióca, azt követelte éppen, hogy vigyek neki teasüteményt a grog mellé. Ugy él ott lenn, mint egy unatkozó elsőosztályú utas.

— Tán ő volt a kísértet?!

— Nem lehetett, mert beszéltem vele, mielőtt feljöttem a raktárból. És amikor felértem, éppen előttem állt a kísértet.

— Nem ette meg a fenét?

— Csak hallgassa meg. Háttal állt felém, az elsőosztályú kabinsor uccája előtt, a kapitány. Szakasztott olyan ember. Akkor még azt hittem, hogy ő. Azután el-

indulok a kabinok felé, egy-két lépéssel odább kiérek a sétafedélzetre és jobbra fenn a hídon megint csak ott áll a kapitány!... Az a kapitány, akit az imént láttam, még futva sem lehetett a parancsnoki hídon. Azt mondom a kormányosnak: „Mióta áll ott a kapitány?” Azt feleli: „Már egy jó órája. És megsem mozdul.” Mit szól ehhez?

— Hogy részeges hülye, aki ilyen mesél.

Hallgattak. Nagy nyujtott szárnyú fehér madarak siklottak keringve, alacsonyan és ferde ívben zuhantak a tengerre, ha zsákmány tünt fel a szinthez közel.

A szállásmester komor arccal bámult ki a zavaros, háborgó vízre.

Alacsony hullámok gurultak és nyugtalan habtaréj rezgett a tetejükön.

— Hej pincér! — Jöjjön a huszas kabinhoz! — kiáltotta egy hang.

A huszas fülke Mr. Gouldé... — mondta a steward falfehéren.

— Na és?...

Az ördög vigye... Még ilyen rossz előérzete sohasem volt. Minek is szállt erre az átkozott gőzösre? Végigment a barátságtalan, néma elnéptelenedett fedélzeten. Kissé alkonyodott. A kabinok és szellőztető kürtök összefolyó árnya, hosszan dőlt végig a pallón.

Mr. Gould kabinja előtt a kapitány várta. Az az orvos már eloldalgott közben.

— Pincér! — parancsolta a hatalmas, hűvös hangú kapitány, aki úgy látszik még egy valóságos kísértethajón is idegek nélkül és pontosan teljesítette volna a kötelességét.

— Igenis!

— Hajlandó a halottat lepedőbe varrni és tengerismódra eltemetni?

— Én pincér vagyok...

A legénység; csupa gyáva, kereskedelmi tengerészek, megtagadták ezt a szolgálatot.

— Ötven dollárt kap, — folytatta a kapitány.

— Vállalom.

— Egy perc!

Mr. Irving kiáltotta ezt. Ép ekkor ért oda.

— Mr. Irving, — mondta a kapitány, — már közöltem önnel, hogy a vesztegzár rendelkezésének szigorú büntetés terhe mellett előírják a halottak azonnali elte-

metését, tekintet nélkül az áldozat rangjára, társadalmi helyzetére és hozzátartozóira.

— Ezt már említette kapitány úr.

— Igazán sajnálom. Az érkező orvosi bizottság számára fontos lenne a halott boncolása és még erre sem lehetünk tekintettel.

— Elismerem. De most sürgönyöztem Szingapurba, az amerikai követségre. Ezt felelték:

Átadott egy sürgönyt.

„A Honolulu-Star kapitányának: Robin segélyhajó órákon belül érkezik. Temetéssel várni. Ha az egészségügyi biztos nem ellenzi, állítólagos Mr. Gouldot, aki Fernandez di St. Antonio régens herceggel azonos, ölmozott koporsóban a hajón tarthatják.

*Millon kapitány
U. S. A. tengerészeti attasé.“*

— Akkor rendben van, — mondta a kapitány és zsebregyűrte a táviratot. — José pincér! Öltöztesse fel a halottat. Puskát küldök magának és további utasításig őrt áll a kabin előtt.

Futólag köszönt Mr. Irvingnek és elment. Csendben álltak egy ideig.

— Maga . . . hiszi, erőskezű idegen, hogy Fernandez régens-herceg, a nevelő atyám, járvány áldozata lett?

— Hát . . . nem vagyok orvos . . .

— Maga most már sokmindent tud. Bizalmunka fogadjuk. Megengedem, hogy őszintén közölje gondolatait, jó ember . . .

— Akkor megmondom: szerintem nincs járvány. Hisztérikus mindenki a hajón.

— Szerintem is hisztéria az egész! Gyáva polgárok vaklármája. De ime a halott régens, ki Isten kegyelméből nevelőatyám, most meghalt.

Hallgattak. Nagy loccsanással, egy madár ép a hajó mellett csapott le a vízre és egy ezüstös vergődő halat ragadott fel a magasba. Néhány sirály rikoltozva követte.

— Ön . . . urlkodó Mr. Irving?

— Nem helyes, ha kérdést intéz hozzám. Ezt már a multkor akartam mondani.

— Ha szabad kérdezniem miért?

— Menjen békével jó ember és teljesítse a kötelességét. Nem szerettem a nevelőmet, aki Isten kegyelméből régens volt, de megtettem mindent, ami megóvhatja attól, hogy méltóságához nem illő módon temessék.

Közben, tropusi módon, hirtelen este lett.

— Halló! Itt a fegyver! — kiáltotta messziről egy matróz, azután letette a puskát és elsietett.

— Maga most öltöztesse fel a halottat. Később még beszélgetünk. Abban a kabinban lakom a sor vége előtt. Néhai nevelőatyám Fernandez régens herceg körül teljesített jó szolgálataiért jutalmazni kívánom . . .

— Kicsoda ön? . . . — hebegte Jimmy.

— Személyemhez kérdést intézni csuf vétség a szokások és a jómodor ellen. Ezt hát mellőzzük . . .

És ment. Angyali gyerekarcán semmi gög és mégis felette állt mindig azoknak, akikhez szólt. Benyitott távolabb a kabinjába.

Jimmy a kabin mellé támasztotta a fegyverét. A néptelen fedélzeten zizegve futott át az éledő monszun, megrázta a köteleket és egy nagy újságlapot vonszolt magával lomhám, meg-megpihelve. A tintaszínű éjszakai menybölt látszólag szokatlanul alacsonyan borult ma e tenger fölé.

Mint gőzfal állt a súlyos, párás levegő. Koromsötét, forró éjszaka volt és olykor átbugott a hajón, izzó áramlásával, a fokonként érkező monszun első ciklusa . . .

A halott pizsamában feküdt. Csakugyan ott volt mellette a szép antik művű, duplafedelű zsebóra. Különös ötvösmunka díszítette és a hátlapján időálló égett zománcból valamilyen címer. Ugyanez a címer látszott a pecsétgyűrűn és a cigarettaszelencén.

A tetem természetes helyzetben feküdt. Az arca nyugodt volt, csak kissé sárga, úgyhogy szinte egybeolvadt a szalmaszínű angol bajusszal. Az ópiumtól halt meg? Kivett a szekrényből egy kabátot, a kazettából a kitüntetések.

. . . Kint erősödött a szél. A szomszédos fürdőszobából, tompa zaj hallatszott. Fülig Jimmy felnéz. Mi?... Az ördögbe! Tán gyengék az idegei? . . . A kabinlámpa csikorogva lengett. Kissé nehéz öltöztetni Mr. Gouldot,

mert lassan beállt a hullamerevség állapota. A pillanatszerű szélcsendben jól hallatszik az óra ketyegése . . .

Zuhanás, robaj!

Fülig Jimmy kiugrik az ajtón. Senki. A kabinfolysó üres. A világítást fojtottá teszi a kezdődő köd . . . A sötét fedélzeten nesztelen árnyak mozognak. Jól tudja, hogy a szél lenget mindenfélét . . . A nyugtalan tenger harsog és a megújuló monszun néhány hatalmas cseppet vág az arcába . . . Ott a forduló mély homályában . . . mintha valaki járna . . . De nem . . . Bizonyára az egyik mentőcsónak elszabadult ponyvája. Az iménti robaj okát is meglátta. A puska a földön feküdt. Eldöntötte a szélroham . . .

Visszament és tovább öltöztette a halottat. A nadrág dolgában sokáig habozott, végül úgy emlékezett, hogy nagy urak, fekete kabáthoz kockás lovaglónadrágot szoktak hordani. Szerencse, ha az ember látott már egyet s mást életében.

Súlyos, gépfegyverszerű kopogással lezuhant a zápor.

Csörömpölés!

A szél bevágja a kerek szellőztető ablakot és amíg Jimmy riadtan felnéz, az ágyon fekvő tetem feje lebilblen, majd maga után rántja a testet és egy puffanással a pallóra hullik, különös pózban, mint egy arcon fekvő élő ember, aki kuszás közben meglapul kissé.

Hogy az a . . . !

Fülig Jimmy nem ismeri a félelmet, de ez mégis kissé idegesítő . . . Fel akarja emelni néhai Mr. Gouldot. Közben a halottnak tarkójáig csúszik a pizza és . . .

És hátrahököl . . .

A mindenségit! Hát ez . . .

A halott feltakart hátán, baloldalon, a lapocka alatt, nagy fekete gomb. Igen . . .

Egy gomb!

Nézi . . . megmozdítja. Azután mindent tud.

Mr. Gouldot megölték! Ő ölte meg, tudtán és akaratán kívül. Az ópiummal! Mert csak igen mélyen alvó emberrel lehet megtenni, hogy hátulról a szívébe szúrnak egy tűt. Olyasfélét, amilyenvel idősebb hölgyek a kalapjukat tűzik a kontyukhoz. A kalaptű gombját rászorították a sebre és hátára fektették az áldozatot, nehogy kifollyon a kicsi sebből vér. A tű nem döfte át elől

Howard: Pizskos Fred, a kapitány

a mellkast, de a szívbe hatolva azonnal megölte az alvó Mr. Gouldot.

Egy szélroham dobpergésével végigfut a zápor a kajütsoron.

Gyilkosság!

Jelenteni kellene a kapitánynak... De akkor... Vizsgálat. Ki a gyanús elsősorban? Ő, aki hamis írásokkal tartózkodik itt. És ha a szállásmester vall...! Ha csak ennyi derül ki, hogy ópiumot adott az utasoknak... Az is tíz év!

Nem. Ussza meg a gyilkos, gazember büntetlenül. Neki vaj van a fején, nem sétálhat a napon... Gyerünk, gyerünk.

Csak ez az átkozott szél ne vonítana be azzal a furcsa, mély bűgással. És elhordja a papírokat az asztalról.

Kihúzta a halottból a tűt. Most már nem vérzik. Apró vörös folt maradt utána. Gyorsan felöltöztette. Egy váratlan hullámtól megdőlt a hajó, a tetem lezuhant, elsodorta Jimmy lábát, együtt gurultak a kabin sarkáig. A súlyos, merev testet alig bírta lerázni magáról.

Most csakugyan jár valaki a kabin előtt. Csörömpölés. Az illető belerúgott a földön fekvő puskába!

Jimmy lihegve felállt, megnézte magát a tükörben. Kissé sápadt volt. Az ördögbe is, sohasem tudta, hogy hisztéria is létezik a világon.

Az eső nem enyhítette a forróságot, sőt, alacsonyabbra verte a párákat és a kabinban megszorult levegő még füledtebb volt.

A folyosóról ismét halk reccsenések hallatszottak. Az ajtóhoz ugrott és kinézett a folyosóra.

Valóságos zuhannyal fröcskölte szembe a zápor. A szél szinte visszanyomta és a kilincset vadul kitépte a kezéből úgy, hogy az ajtó csattanva kitérült. A rögtönzött orkán tölcserben sodorta a papírhalmikat a kajüt-ablak felé, lerántotta az asztalterítőt és néhány tárgy csörömpölve a földre zuhant.

Behúzta maga mögött az ajtót és kilépett. Sötét és a szél zúg. A fordulónál, Mr. Irving kabinajtáján kiszűrődő fényben árnyat látott elsuhanni... Ez ott állt a kajüt előtt! Egy másodperc alatt bőrig ázott, amíg a súlyos ködben végigsietett a folyosón. A szél futtában a falhoz vagdosta. Kopogott Irving ajtaján.

— Ki az?

— José.

— Tessék!

Benyitott. A fiú az asztalnál ült, teát főzött és olvasott.

— Felség, okom van rá, hogy megkérjem; zárja be az ajtót ma éjszaka.

— Ugyan! Ez olyasfajta tréfa, mint a ragály.

— Nagyon helyes. De miután ennek a tréfának már halálos áldozata is van, illik komolyan venni.

— Nem beszélne világosabban?

— Sajnos nem tehetem, de amennyiben csakugyan megkedvelt és elhiszi, hogy én is szeretem önt, akkor zárja be az ajtaját és ha bárki kopogtat, tartsa kézben a pisztolyát, mielőtt bebocsájtja.

— Nincs pisztolyom.

— Tessék.

Egy jókora önműködő revolvert tett ki az asztalra.

— Ezt a sróf fejet tolja el a hüvelykujjával, egész könnyedén és akkor nyomban löhet. Az ajtót tartsa zárva.

Mr. Irving csillogó szemmel fogta meg a pisztolyt, mint gyermek, ha régen áhított holmihoz jut, amit csak felnőttek használnak.

Kilépett a fülkéből. Hallotta, amint Mr. Irving ráfordítja a kulcsot. Visszafelé sietett. Mr. Gould kabinajtaja, ezt messziről látta, nyitva volt és a világosság széles sávjában hullott ki a fedélzetre.

... Most kilép a halottember fülkéjéből a kapitány és becsukja az ajtót. A másodpercnyi világosságban tisztán látni, ahogy gummiköpenyének magas gallérját elől összefogja, hogy a szél ne csapkodja az arcába a vizet. Sapkájának ellenzője utolsót csillan a kajüt fényében és kemény lépteivel elindul. Bizonyára azért, járt a kabinban, hogy őt ellenőrizze.

Utánasiet. A fordulónál eltűnik a kapitány a sötétben. Jimmy nem követi, egyenesen tovább megy a fedélzet irányába. De egy másodperc múlva dermedten megáll.

A kapitány ott pipázik a hídon, mozdulatlanul, köpenye gallérját összefogva.

Most látta az ellenkező irányban eltávolodni!

A kísértet volt! Akit a szállásmester említett...

A gyilkos!

Futva igyekszik vissza. A sötét fedélzet sikos palló-

ján kétszer is felbukik. Egy kötélcsomón átzuhanva megüti a térdét, de nem törődik vele. A fel-feltámadó szél üvöltve rohan szembe . . . Recsegés, nyikorgás . . . Most újra megpillantja a kísértetet . . . Egy lámpa gőzudvaros világa megcsillan a kapitányi sapka ellenzójén. Az arcát nem látja az összefogott magas gallér miatt. Csak itt lenne a revolvere . . . Minden erejét összeszedve rohan Fülíg Jimmy, szél ellen, a kísértet után. Ő is a fordulóhoz ér . . . Ügrik!

Hatalmas csapással egy lécz zuhan az arcára. Kámbultan hátrabukik, a fedélzeten meggyülemlett tócsák közé.

Percekig tart, amíg tántorogva feláll. A szél szinte feldönti, annyira elgyengült az ütéstől. Langyosan folyik az orra vére. Kénytelen visszatérni Mr. Gould kabinjába, hogy befejezze az öltöztetést. A kísértetet elszalasztotta. Mindegy. Siessünk . . .

Hohó! Most megvagy!

Ismét meglátja a kísértetet az elsőosztályú folyosón! Épen kilép a halott Mr. Gould ajtaján és elindul, arca előtt összefogva a köpeny gallérját, sapkaellenzójén megcsillan a fény . . . Egyenesen, nyugodtan halad. Fülíg Jimmy utána veti magát. Beéri . . . kezében már meglendül a rövid vasbot . . .

A kísértet most visszafordul

Csak annyi ideje marad, hogy lefékezze a csapást. A kapitány áll előtte. De az igazi!

Már nem fogja a köpeny gallért. Nedves, markáns arca fedetlenül látszik. Nézi a lihegve megtorpanó, vértől mocskos embert.

— Ön elhagyta a szolgálati helyét!

Jimmy nem birt szólni. Kifulladt.

— Hol volt?! Mi?! Ki verte össze magát? Feleljen!

— Kapi . . . kapitány úr . . . egy kísért . . . egy ember az ön ruhájában . . . járkál . . .

— Mit mesél?

— Mialatt . . . ön a hídon állt . . . valaki . . . ugyanolyan ember mint ön . . . kapitányi sapkában . . . itt . . . járkált . . . futottam . . . utána felbuktam . . . leütött . . . A szállásmesternek nem hittem . . . ő . . . már látta . . . a kísértetet . . . !

A kapitány elgondolkozva nézett valahová a sötétbe, a hajó korlátja felett, mintha látna valamit ott a zá-

portól harsogó, koromszínű, bűdös, nehéz indiai éjszakában.

Azután kihúzta kezét a köpenye zsebéből. Pisztoly volt benne. Ujabban így hordta, a külső zsebben.

— Nézze barátom, — mondta szelíden. — Előírás szerint, aki magatartásával pánikot kelt a hajón, azt kötelességem nyomban lelőni. Figyelmeztetem, hogy én igen alapos ember vagyok, ha arról van szó, hogy eljárásom szabályszerű legyen. Ezt mondja meg a szállásmesternek is. — Indulni akart, de visszafordult. — A tetemet mégis csak varrja lepedőbe. Tegyen a lábához egy kocka szenet, kösse valami deszkára, azután hívjon. Fél? A szingapuri sürgöny ellenére vízbedobjuk, mert ebben a feszült hangulatban nem vállalhatom a felelősséget azért, hogy az utasok tudtával egy halott legyen a hajón.

A kapitány elment. Léptei nagyokat loccsantak a fedélzet tócsáiban, egyre távolodva. Fülíg Jimmy visszatért a halotthoz és nem sokat teketóriázott. Bevarrta a lepedőbe, ahogy ez már hajón szokás.

A szél kinyitotta majd újra becsapta a törött szelőztető ablak keretét.

A felső kajütágyból leesett egy párna. Kétágyas kabint bérelt Mr. Gould. Egyedül utazott, de a kétszemélyes fülke tágasabb, kényelmesebb.

A nagy lusta hullámoktól lassan megdőlő hajó nyikorgott, recsegett . . . Gyerünk gyorsan! Kissé ideges volt, pedig ilyesmi eddig ritkán történt vele. Tán ez a halott?

Ugyan! Gyerünk azzal a lepedővel! Varrt . . .

... Ugy feküdt ott a halott, mint bizonyos színjátékokban a sírból megjelenő szellem. A fehér lepedőn keresztül kirajzolódott felpuposodó mellkasa, hátrabukott koponyája és látszott a lábfej merőleges körvonala.

Csak gyorsan vízbe vele! Itt most egy gyilkossági ügy sok ártatlan ember nyakát törheti. A szállásmester, Pizkos Fred és ő is hosszú időre börtönbe kerülnek; kivételesen ártatlanul.

A vízbe veled roppant ember és legyen a fenék titka egy gatzett. Nem az első és nem a százezredik eset az óceánon. Vajjon kinek álltál útjába?

És fütyürészett magában, mert alapjában véve kemény fiú volt ez a Fülíg Jimmy. A fürdőszobába ment

és felszedte azt a rácsos hosszú lécet, ami a kád előtt van. A kabinból hangos robaj és csörömpölés veri fel a csendet. Egy pillanatra megdöbben azután visszaroohan . . .

Semmi!

A halott odébbgurult a pallon, egy hullámvész követében és elsodorta az asztalt.

— Nyughass öregem most már, amíg elintézek, — intette néhai Mr. Gouldot és közben az ággal szemben a tükörbe megnézte magát.

Na! Lehetne jobb színben is.

Rákötötte a halottat a keskeny favázra. Csuf látvány az bizonyos.

— Most maradj szép nyugodtan, a bácsi elmegy és egy kis szemet hoz a lábához. Legalább nem gúgázol ide-oda addig sem, amíg a vízbe dobunk.

De a halott szépen odagurult lécestől együtt a fürdőszobához, azután egy újabb dőléstől nekiszánkózott az ajtónak, mint valami faltörő kos.

— Hé! Nyughass már! Azonnal kapsz nehezéket!

És gyorsan elugrott, mielőtt a visszazuduló halott leüthette volna a lábáról. Mr. Gould teteme a hullámvész szerint változtatta helyzetét. A hajó olyan merőleges síkban dőlt az oldalára, hogy a nyirkos palló csuszdának is beillett.

— Na várj! Még most sem nyughatsz?

Kinyitotta az ajtót és kezében fogva a kilincset, körülnézett a küszöbről.

Két órára járt. A légáramlás enyhébben fújt és alig esett. Talán csak a hajó vas alkatrészein meggyülemlett vizet hordta a csökkenő erejű szél. Mr. Irving kabinjából még világosság szüremlett ki és . . . Ott állt előtte a kapitány!

Vagy a kísértet!

Elengedte a kilincset és rohant. De a szél a szabadjára maradt ajtót kivágta és a zajra a kapitány (vagy a kísértet?) anélkül, hogy megfordult volna elsietett.

Szokása szerint orra alatt összefogta a köpeny galérját.

Jimmy utána . . .

Egy sötét fordulónál elérte és már nyúlt a belső zsebe felé, hogy főbekölintsa a szellemet, amikor ez megfordult.

— Na mi az?

Ismét az igazi kapitány volt.

— Szé . . . szénért megyek, hogy nehezek legyen a matróztemetéshez és láttam, hogy Mr. Irving kabinja előtt . . .

— Igen. Benéztem. Okom van rá, hogy vigyázzak erre a fiúra. Nem mindennapi utas. Na, hozza a szenet, hogy hajnal előtt végezzünk . . .

Jimmy sietett. Elérte a szénraktárhoz vezető lépcső-lejárót. Itt véletlenül jobbra nézett.

. . . Messze, a hajótat felé, a tenger gőzölgő, nyirkos fátylan át látta elsuhanni a kapitányt. A másikat! A kísértetet.

Az igazi kapitány közben az ellenkező irányban haladt tovább a fordulónál, ahol az imént beszélgettek.

Egy másodpercig egyszerre látta a két kapitányt.

A szél sivitva rohant el a hajó mentén. És a tenger morajlott, elvesző, megújuló sustorgással.

Sietett a szénért . . . Csak gyorsan, gyorsan! Nem törödni semmivel. El a halottal, el erről a hajóról . . . A fordulónál kétfelé ágazott a lépcső. Hirtelen ötlettől indítva balfelé ment le. A poggyásraktárba.

Piszkos Fred, a kapitány!

Ha valaki, akkor ő segíthet a rengeteg eszével. Annak nincsen idege. Vagy ha igen, hát drótból van. Oda-ment a nagy ládához és kopogott.

— Kapitány, ébredjen!

— Mit akarsz? — dörmögte egy bosszus hang. — Tedd le a reggelit és eredj!

— Jöjjön ki . . . Baj történt . . . !

— Nem hoztál rumot? Akkor visszamégy. Ilyen szállásmestert még nem láttam!

— Itt Fülíg Jimmy beszél. Jöjjön ki Freddy bátyám.

— Te vagy az? . . . Mit kódorogsz erre éjszaka? Nem szeretném, ha azalatt eltűnne valami a raktárból, amíg itt vagytok.

Azért kimászott a „művészbejáróján“.

— Na mi van?

— Halott, kísértet, gyilkosság!

— Ezért keltettél fel?

— Halgasson meg. Azt hiszem, szükségem van magára. Tudja jól, hogy nem sok embernek mondtam még

ezt. Most se félek, csak magának ott az a rengeteg esze . . .

— Sokat locsogsz. Mi van?

— Megölték Mr. Gouldot.

— És ha valakit megölnek, azért mindjárt ilyen hü-hót kell csinálni!

— A hajón senki sem tudja, hogy gyilkosság történt. Alig látszik a szúrás. Tüvel történt.

— És persze vízbedobták a vesztegzár intézkedések szerint.

— Nem. Egy kölyökkel volt, aki úgy beszél, mint valami király. És sürgönyözött Szingapurba, hogy ne temessék azonnal a nevelőjét. Nagy úr lehet, mert haladékokat adtak a temetésre, amit még nem értem meg vesztegzárbán.

— Mi a neve?

— Mr. Irving. De ez nem az igazi. Híres uralkodó lehet, szerintem. Ő sem élne azt hiszem, ha nem vagyok ott.

Elmondta, amit látott. A kalaptű szúrását és a két kapitány ügyét is, apróra.

— A szállásmester is látta, de amikor elmondta, azt feleltem neki, hogy részeges hülye, aki ilyen mesél. De mégis . . . Rejtélyes . . .

— Igazad van.

— Úgy-e?!

— Feltétlenül! Szerintem is részeges hülye, aki ilyen mesél.

— Nem hiszi . . .

— Mit akarsz? Rendőr lettél, aki gyilkost üldöz? Ne üsd más dolgába az orrod, ha nincs semmi közöd hozzá . . .

Jimmy gondolkozott.

— Mondja, kapitány, ezt most komolyan kérdezem: vannak kísértetek?

Piszkos Fred két hosszú gyökérszerű valamit sodort a szakállából.

— Előfordultak olykor, — mondta óvatosan.

— Idehallgasson Freddy bátyám . . . Sötét viharos éjjel van. A monszun hozza a keleti partok felől a ködöt. A kutya sem törődik magával. Jöjjön fel . . .

— Azt nem. Utas vagyok, minek ártsam magamat a matrózok dolgába . . .

— Dehát . . . ha ez a kísértet gyilkos . . . ?

— Nem zavarok senkit a gyilkolásban, mert én is megkívánom, hogy ilyenkor békét hagyjanak.

— Van még ötven dollárom. Magának adom.

— Az más. Na eredj.

És elindultak. A keresztfolyosónál Jimmynek eszébe jutott, hogy szénért kell mennie a raktárba.

— Várjon addig itt, kapitány, — súgta Frednek és lement a másik lépcsőn.

Vak sötét volt a fenékben, csak tapogatódzva jutott előre. Zajt hallott.

— Van itt valaki?! — kiáltotta.

— Ki az? — kérdezte egy gyerekhang. Péters fűtőmester kisfia lehetett csak.

— Hol az apád? — kérdezte Jimmy.

— A kazánházban.

— Nem ott dolgozik!

— Most igen.

— Miért?

— Hutchins, a fűtő, megölte magát.

Tessék? Hogy ő megölte magát? Erről neki is tudni kellene!

— Mit beszélsz?

— A fűtő eltűnt. Mindenfelé keresték. Azt mondják, ámokfutása volt. Ilyenkor szokásos vízbeugrani. Az apám dolgozik most helyette a kazánál.

Igy már érthető. A fűtő nem jelentkezett, a hajón sehol sem találták, világos, hogy a tengerbe vetette magát.

— Te mit csinálsz itt?

— Várom az apámat és félek a kísértettől, mert az is van nekünk a hajón...

Na, ezt a kapitánynak kéne hallani.

Néhány hatalmas szénkoloncot zsákba rakott és sietett. Fredet már nem találta a lépcső folyosón. Előrement? Vagy csak kicsalta tőle az ötven dollárt és viszatért a ládájához? Azt csak nem tette, ha van lelke?

De van neki ilyesmi?

Vaksötét volt. Az eső elállt, de fehér, fátyolszerű párák nyújtóztak a levegőben és a tenger sós moslékszaga vastagon nehezedett a hajóra.

Amikor elhaladt a fiú kajütje előtt, látta, hogy még mindig világos van benn. Az ablak vékony függönyén keresztül benézett. Mr. Irving elaludt a könyv felett, kezében a revolverrel. Tovább sietett. Néhány Mr. Gould

kabinjában is égett a villany. A nyitott ajtón át széles sárga sáv vegyült az esőtől síkos, fényes fedélzetpallóra.

Fülig Jimmy úgy állt meg a küszöbön, mint akit főbecsaptak!

A halott eltűnt!

Üres a kajüt!

Mi ez . . . Elvitték Mr. Gould tetemét? . . . Nem jutott eszébe semmi, nem tudta, hogy mit tegyen . . . Csak állt.

Kísértethajó . . . ! Ostobaság . . .

Kissé hideg nyomás feküdt a szívéen, megnyalta a szája szélét, de nem futott el, nem rémült meg . . .

Észnél légy Jimmy . . . Itt valami különös, titokzatos ügy bonyolódik az éjszakában. Jelenteni fogja a kapitánynak.

Rövid szélroham bűgött át a fedélzet vasszerelvényein és megzörgette a csigákat. Ijesztő, hatalmas csattanással bevágta a misztikus kabin ajtaját. Jimmy elindult. A lassú hullámverésben állandó ingásokkal mélyült, dőlt a hajó minden irányban. Másodpercenként csúszdává ferdült a jobbra-balra emelkedő, síkos fedélzet.

A kapitány a hídon állt és pipázott. Ugy látszott, hogy ez az ember sohasem alszik.

— Kapitány úr!

— Nos?

— A halott . . .

— Elkészült vele?

— Eltűnt!

— Hogy az a . . . !

Lesietett a hajóhídról.

— Amíg szénért mentem, hogy nehezéket hozzak, addig nyomavesztett a tetemnek.

— Vigyázz! — sziszegte a kapitány, — itt nem lesz kísértethajó legenda . . . Érted?!

— Igazán nem tehetek róla . . .

— Gyere!

A Honolulu-Star egyre erősebben dőlt a szapora hullámvázban. Ahogy kiérték a fedélközbe, rémülten álltak meg. Vérfagyasztó, rekedt férfisikoly hastiótt bele az éjszakába.

Egy másodpercre megmeredtek.

Azután a kapitány revolvért rántott és elindult a sétatfedélzet sötét háttére felé.

Egy tántorgó alak bontakozott ki. És lassan közeledett a homályosan pislogó lámpák felé . . .

— Allj! Ki vagy?!

— Aha . . . szá . . . há . . . lá . . . hás . . . mester . . .

Nem birta folytatni . . . Vacogott a foga. Olyan volt, mint aki megtébolyodott. A szeme kimeredt az arca krétafehér és egész testében reszketett.

— Beszéljen! Maga kiáltott?

— A . . . a . . . halott . . . ott... — motyogta és a sötét felé mutatott

A kapitány elszántan indult a jelzett irányba. A hajó lesüllyedt egy újabb hullámtól. Tompa dübörgés hallatszott egyre hangosabban. Valami sebesen gurult és leütötte a kapitányt a lábáról, hogy hanyatzuhant. A pisztoly elsült. A kihalt fedélzeten ágyulövésnek hatott.

Senki sem mozdult. Pedig a szállásmester sikolyát, majd a revolverlövést hallani kellett mindenütt. De az emberek magukra zárták az ajtót és imádkoztak. A szállásmester még évek múlva is rángatta az egyik vállát, ha ezt az éjszakát említették.

— Barmok! — üvöltötte magánkívül a kapitány és lerázta a lécre kötött tetemet magáról. Mert Mr. Gould holtteste gurult ide-oda, aszerint, hogy merre lejtősdött a hullámverésben imbolygó óceánjáró tükörsíma, csúszós fedélzete. Éppen csúszni kezdett.

— Fogja meg! . . . Fogja meg, a mindenségit! . . .

De már késő volt. A lepedőbevarrt tetem elgurult és hatalmas puffanással nekicsapódott a lépcsőkorlát-nak

A szállásmester mint az örült meredt utána. De Jimmy már értett mindent. Üzöbe vette néhai Mr. Gouldot és mielőtt még a fedélköz lejáratába zuhanhatott volna, lefűlelte.

— Maga az oka! — sziszegte a kapitány.

— Elismerem, — bólintott Fülig Jimmy. — Nyitva hagytam az ajtót és ahogy a hajó dőlt, Mr. Gould kigurult a kabinból a fedélzetre. Azután össze-vissza csúszkált.

— És maga miért ordított? — förmedt a szállásmesterre.

A szállásmester kissé feleszmélt.

— Én mentem . . . valaki után . . . ugyanis a hajón kísér . . .

— Nem értem — mondta a kapitány és elővette a revolverét. Fülíg Jimmy gyorsan befejezte a szállásmester megkezdett szavait:

— A hajón kísérni kell minden utast a sötétben . . .

— Mi? . . . Igen . . . Szóval kísértem egy utast, akit nem láthattam. Erre dübörgés, valami ledönt a lábamról . . . zuhanok . . . És azután egy halott fekszik mellettem . . .

— Jó! Jó! . . . Elég! A többit tudjuk! José! Hozott szenet?

— Igen.

— Hát gyerünk! Be vele! Gyorsan!

. . . Az ég fehéredő alján sebesen gomolygó, átetsző, gözszerű felhőket világított meg a derengés első halovány árnyalata. A kapitány levette a sapkáját és Jimmy a korlátra emelte a deszkára kötött Mr. Gouldot. A szállásmester nem nyúlt volna egy világért sem a halotthoz.

Ő is imádkozott. Közben észrevette, hogy felfeslett a varrás és majdnem könyökig kilóg a halott keze a lepedő alól. Sárgás, kékes, hajlottujju kéz volt.

Jimmy visszatolta a lepel mögé, kezében volt egy másodpercig a halott néhány ujjá.

Az ima végetért, a kapitány keresztet vetett.

— Az úr legyen irgalmas hozzá! . . . Eressze el!

A lécsík lecsúszott a korlátról. A kéz, mintha a halott intene, ismét kilendült zuhanás közben a lepedő alól, könyökéig . . . Egy csobbanás!

— Jegyezzék meg — fordult feléjük a kapitány — aki az éjszakai eseményekről beszél, azt lelövöm, mint a kutyát!

A szállásmester még mindig csak makogni tudott. Nagyon megviselte a história.

— Maga jöjjön velem — mondta a kemény, de emberséges kapitány — kap ópiumot, attól elalszik reggelig.

A szállásmester ijedten nézett Fülíg Jimmyre. Ez lesütötte a szemét. A szállásmester válla nyugtalanul megrándult.

— Kéhhé . . . rem . . . nem kell . . . ópi . . . um . . .

— Csend! Ha kialussza magát, talán elmúlik ez a

vénasszonyos idegessége . . . Előre, — kiáltotta a szigorú parancsnok. És az ópiumos dobozból, nagy adag szodabikarbonát diktált belé.

A szállásmester reggelig ébren feküdt és sűrűn csuklott.

5.

De Fülíg Jimmyt keményebb fából faragták mint a stewardot. Egyéb hely híján visszatért Mr. Gould kabinjába, hogy aludjon. Pizkos Fred ott ült az asztalnál és vajaskenyeret evett. Előtte mindenféle írás, amit a szekrényiókából kotort elő. Amikor Fülíg Jimmy belépett, hirtelen zsebregyűrte az írásokat egy címeres sárga szarvasbőrtárcába.

— Feljöttem és körülnéztem a hajón.

— Látott valamit?

Nem bírt felelni, mert akkora darab vajaskenyeret dugott a szájába, hogy a fél arca kidagadt.

— Ühüm . . . — mondta végül.

— Beszéljen.

— Láttam a kapitányt.

— Hol?!

— A hídon állt és pipázott.

— Az az igazi kapitány volt! A kísértetet nem látta?

— Azt is láttam. Veled beszélgetett a fedélközben.

— Az is az igazi volt!

— Akkor az ördög ismeri itt ki magát. Ez a Mr. Gould egyáltalán nem ivott? — kérdezte és körülnézett.

— Figyelmeztetem, kapitány, nagy baja lehet abból, ha itt találják és észreveszi valaki; hogy Mr. Gould írásai hiányoznak.

— Már megint aggódsz értem. Meghat ez az állandó gondoskodás. Nagyon érdekes írásokat találtam itt:

— Adja ide azt a táskát! Revolvert ne vegyen elő, mert a késem gyorsabb lesz!

Nyitott kés feszült Fred hasának:

— Gyerünk az írásokkal. Ha „üzlet“ van bennük, akkor ketten leszünk hozzá.

Pizkos Fred közömbösen nézett a késre és onnan Fülíg Jimmyre.

— Nem szoktam társulni. Különben sem neked való ügy. Ész kell hozzá.

— Azt hiszi nincs? Most például visszaad mindent. A kétezer dollárt, az ötven dollárt, a táskát írásokkal, a tükröt és a plakettet.

— Komolyan akarod ezt?

— Igen. Különben hasbaszúrom! Az ópiumos ügyre nincs bizonyíték. Elbánhatok egy gyanús potyautassal. Mindenki jobban van, a megölt Mr. Gouldot vízbedobtam . . . Nem árthat nekem a feljelentése . . . Ez egyszer vesztett Freddy.

— Ez igaz, most fölényben vagy

— Fordult a kocka.

— Belátom. Csakugyan fordult a kocka.

— Az írásokat a táskával tegye ki . . .

— Itt van.

Jimmy zsebetette az írásokat és a címeres szarvasbőr táskát.

— Itt van a kétezer dollár. Tessék. Itt a börtök, a fésű és a plaket.

— És Hutchins fűtő fizetése!

— Az is. Tessék százhetvenöt dollár.

— És nyolcvankét cent.

— Itt van . . . Elbántál velem. Fordult a kocka. Belátom.

Mindent odaadott, azután indult.

— Halló! És a szállásmesternek hagyjon békén. Élelmezze magát, ahogy tudja. Van elég sózott hal a hajón.

— Nem szeretem a halat.

— Majd lefogy legfeljebb.

Az öreg hátratolta a sapkáját és ment. Jimmy kimerülten ült az ágy szélén. Ezen öltöztette nemrég a vízbedobott halottat. A felső ágyban aludjon? Mert aludni kell . . .

A szél felsírt és rázta a köteleket. Fred léptei el-tocsogtak az éjszakában. Ismét csend, csak néha csikorgás, recsegés, ha a hajó megdől. A szemközti tükörből látta, hogy mennyire elnyütt az arca, ahogy ott ül Mr. Gould fekhelyének szélén, az alsó ágyon.

A kísértethajó némán, elhagyottan állt az óceánon, mintha csakugyan nem lenne utasa. Mr. Gould legalább ötszáz méter mélységben pihen az iszapban. A tenger itt nagyon mély . . .

A szemközti tükörben ismét meglátta magát. Hm... kissé sápadt és megviselt az arca. Aludni! Aludni!

Fülig Jimmy bágyadtan hajtotta le a fejét. Almos volt. Az írásokat majd nappal olvassa. Most pihenni, pihenni . . . Hogy itt feküdt a halott? . . . Marhaság. Azért nem mászik fel a másik ágyba. Fáradt és ettől van ez a bizonytalan érzése . . .

Már le is feküdt volna, de a hajó annyira megdőlt, hogy a fiatalember előrehajolt ültében . . . Most zajt hallott a feje felett és mielőtt bármit is tehetett volna, a felső ágyból valaki a nyakára zuhant . . . Lovaglóülésbe esett Jimmy tarkójára.

A támadás olyan váratlan volt, hogy nem mozdult. Ha a másik végezni akart vele, akkor úgylis hiába . . .

Néhány másodpercig ült előrehajolva. A lovagló ellenség iszonyú súllyal nehezedett a tarkójára.

De furcsa . . . Miért nem tesz semmit a támadó? Mit akar ez itt rajta . . . Csak ül a nyakán.

Kissé felnézett anélkül, hogy mozdulna. És elzsibbadt a rémülettől.

A szemközti tükörben meglátta magát, amint előrehajolva ül az ágy szélén és a nyakán, lovagló helyzetben, a halott Mr. Gould!

A rendjelek . . . a nyitott, fénytelen szem, sárga arc, szalmaszín bajusz!

Egy másodpercig úgy érezte, hogy megőrül! Azután nem törődött semmivel, nagyot kiáltva lerázta a tetemet, kiugrott a kajütből és rohant.

Már szürke volt az ég és a néma hajó körül hatalmas fregott-madarak keringtek.

A halott! A kezét fogta, sőt látta is, miközben a tengerbe repült . . . A hulla sárgás, kékült kezét . . . És most a nyakára ugrott!

Ugy érezte, hogy jó lenne a tengerbe vetni magát. De hiszen ott is a halott Mr. Gould várja . . .

Pánik volt a belsejében. Összefüggéstelen szavakat szeretett volna üvölni, ugrálni, nevetni és hörögni . . . Minden erejére szüksége volt, hogy a megtévelyedés határán visszatartsa magát az innenső parton, mert kiszaladt a lába alól a dolgok közötti okszerű összefüggés bizonyossága és egy feneketlen mélységű szakadék szélén állt meg tántorogva:

Nincs tér és idő!

Rémülettől rázkodva rohant . . . felbukott . . . ösz-

szeverte magát, de nem pihent. Nincs ahhoz fogható rettegés, mint amikor egy emberben megrendül az érzékeiben vetett hite . . .

Néhány percig állt. Lihegve, szívére szorított kézzel. Egyforma, tejszínű megvilágítással kifehéredett az ég. Vigyázat Fülíg Jimmy. Mutasd meg, hogy a megőrülésig nem adod fel a harcot. Talán elaludt csak és álmodta . . . De nem . . . Reszkető kézzel egy cigarettára gyújtott.

Lement egyenesen a poggyásZRaktárba. Kopogott a láda „művészbejáróján.“

— Kapitány.

Csend.

— Hej! Kapitány! Bújjon ki!

Csend.

Belerúgott a ládába, hogy csak úgy zengett.

— Ki az? — kérdezte egy hűvös hang.

— Fülíg Jimmy. — Jöjjön ki.

Nyílt a művészbejáró ajtaja és megjelent a kapitány.

— Mit akarsz itt?

— Segítsen rajtam . . . Ha maga nem segít, akkor végem.

— Megint fordult a kocka?

— Idehallgasson . . . Ha nem segít, akkor magának is baja lehet! . . .

— Megható ez, hogy lépten-nyomon aggódsz értem. Hát miről van szó?

— Mr. Gould, akit holtan a tengerbe dobtam, ismét itt van a hajón.

— Hm . . . Szívós ember.

— Nem . . . érti?! . . . Megőrülök!

— Ezzel inkább orvoshoz menj . . . Milyen éhes vagyok . . . Persze ma már nincs reggeli. A kocka . . . hm . . .

— Freddy bátyám . . . lehet az, hogy . . . halottak visszajárnak?

— Ha kirabolják őket.

Fülíg Jimmy elsápadt.

— Csak egy . . . címeres . . . óra . . . és gyűrű . . . volt . . . az asztalon . . .

— Azért jött vissza. Add ide az órát és a gyűrűt.

— Magához nem jön?

— Jön, de én nem félek tőle. Hát tedd csak ki szépen az órát, a gyűrűt, meg a cigarettatárcát. Mert azt is elloptad.

Jimmy szomorúan átadta a halott holmiját. Nem bánta. Szüksége van a kapitányra.

— És most mit csinálunk, mert . . . a halott ott van a kajütben . . .

— Az a jó benne, hogy ő ott van. Most szépen tedd ide le a kétezer dollárt, a százhetven dollár nyolcvankét centet, a tükröt, a fésőt, a plakettet, mert ha itt a halott, akkor van bizonyíték ellened a boncolásnál. Opium az látszik olyankor és feljelenthetlek a kapitány-nál. Fordult a kocka.

Jimmy engedelmesen lerakott mindent.

— És most? . . . Most . . . mégis csak tenni kell valamit.

— Ugy van. Most enni fogok. Elsőosztályú lunchöt olasz vörösborral.

— . . . konyha még nincs . . . nyitva . . .

— Szép rend. Egy luxusgőzösön.

Az óriási nadrág különböző zsebeiben eltűnt minden: pénz, plakett, valamint a gyűrű és az óra.

— Szóval mit akarsz?

— Menjen fel . . . és . . . dobja Mr. Gouldot a vízbe.

— Megteszem fiam, de úgylátszik, hogy az ilyesmi nem árt neki . . . Edzett halott.

— Mondja, hogy történhetett? . . . Meg kell örülni . . . A . . . tenger fenekéről visszajött . . .

— Szép teljesítmény.

— Könyörgöm, magyarázza meg . . . Maga nagyon okos . . . Mit gondol . . . ? Lehetséges az, hogy egy megölt ember visszatérjen?! . . .

— Ha nem én öltem meg, akkor lehetséges . . . Mert azok közül még egy sem tért vissza . . .

A sapka egy vakarástól előresiklott, hogy ellenzője az orrhegyéig ért.

— Na most gyerünk. Megnézem azt a mászkáló halottat.

. . . A fedélzeten még minden csendes volt. Négy óra lehetett. Az időjárás enyhült. A vörösödő, világoszöld ég alatt mint egy keskeny tusscsík húzódott a távoli part sötét vonala.

Jimmy a kabin közelébe sem mert menni. Félt!
Igen! Ő most fél! Gyáva! Elismeri.
De nem embertől.

Messziről figyelte, amint Fred kizárja azt az ajtót. Egy perc multán megjelent. Mintha valami óriás cse-csemőt hozna a két karján, lepedőbecsavarva. A fehér vászon végig befedte Piszkos Fred terhét. Lábtól és fejtől kissé lecsüngött a halotti lepel. Nem varta rá, csak letakarta vele.

Azután átemeli a korláton . . . elereszti . . . csend...
Tompá, távoli loccsanás . . .

Ugyanezt a loccsanást ma már hallotta egyszer . . .
Vajjon megérti-e valaha a szörnyű rejtélyt?

Fred lépett hozzá. Szőrös állkapcsai ütemesen mozgottak, amint a bagót rágták és ujjjaival fésű módján végig szántott szennyes, ősz szakállán.

— Bedobta?

— Be. Ilyenkor illendő utánahinteni a halottnak valami kegyeleti tárgyat.

— És dobott valamit?

— Egy bőrtokos fésűt és tükröt. Dehát az nem sokat ér.

Jimmy szeme vadul megvillant.

— A tükröml! Nézze Fred! Most elég volt! Megint csak nincs bizonyíték, fordult a kocka. A halott a tengerben van . . .

Fred legyintett.

— Ez visszajön . . . Kisportolt ember!

Roppant nadrágján rántott egyet és elkacsázott csámpás, tempós lépteivel. Fülön Jimmy nem szólt semmit. Igaz. Hátha visszajön ez a Mr. Gould.

Reggel megérkezett a segélyhajó. Ezek mindenre elkészültek. Egy osztag fegyveres egészségügyi katona, edzett idegzetű emberek, készen arra, hogy félőrköltek és betegek között, jajveszékelő embereket találnak a hajón. Az orvosok még mielőtt csónakba szálltak volna, bűvárszerű, izoláló ruhát vettek fel, hasonlóan öltöztek az ápolók. Egy százados is velük jött, de ez nem vett magára semmit. Régi katonaorvos volt.

Az egészségügyi katonák villámgyorsan felsorakoztak a korlát mellett. A néma fedélzet láttán tisztában

voltak a helyzet szörnyűségével: itt már alig akad élő ember a hajón. A bűvárok vezetője hátratolta fehér gyolcsból készült csuklyáját és a százados társaságában a kapitányhoz ment.

— Palmerston tanár!

— Mellwill százados, egészségügyi kormánybiztos.

— Wirth kapitány! — mutatkozott be a Honolulu-Star parancsnoka.

— Az orvos meghalt? — kérdezte Palmerston tanár.

— Aiszik . . .

— Menjünk a kajütjébe.

Az orvos egy nyitott könyvre dőlve hortyogott. Pótlólag írta meg a „kórtörténeteket“ és a jelentést. Közben elnyomta az álm.

Réveteg pillantással ugrott fel.

A százados szaglászva nézett körül.

Palmerston felemelt néhány gondosan osztályozott legyet a papírról, majd egy üvegcsét tartott a világosság felé, azután az orvosra pillantottak mind a ketten, végül összenéztek.

— Konstatálta már kollega a megbetegedések okát?

— Azt hiszem . . . egy különös . . . fajtája... Az álmokórnak . . . Sajnos magam is beteg vagyok . . . A fejem . . .

— A feje fáj?

— Most nem . . . De még tegnap . . .

— Legokosabb lesz, ha leül kissé, amíg teljesen felébred. Igyon feketét vagy konyakot.

Ezalatt a százados megnézte a „kórtörténeteket“. A tanár is olvasott a válla felett. Minden beteg mellett ott állt a panasz, a tünet, a kezelés és végül az orvos véleménye.

Az orvos szerint a járvány terjedését nem akadályozhatja meg, a betegek állapota (az orvosát is beleértve) reménytelen, a baj, — tekintve az idegrendszer gyors összeomlásának szimptomáját, — feltétlenül halálos.

Gondosan áttanulmányozták a jegyzetet, azután ismét összenéztek és bólintottak.

Az orvos hűlő szívvel érezte: ez a vég.

A százados kiment és lekiáltott a katonáknak;

— Mindenki menjen vissza a cirkálóra. Az ápolók vessék le az izoláló ruhát és valaki hozzon fel nekem öt világos szivart a köpenyemből.

Közben a tanár már le is vette a buvár ruháját és a kerek ablakon át, apró darabokban, egy teljes zsömlét dobált ki, a hajó tatján tipegő fregott madaraknak.

— A jelentésem . . . — hebegte az orvos.

— Nagyon világos, — mondta a százados. — Igazán hálásak vagyunk a nagyszerű munkáért.

— És . . . — próbálta kizökkenteni az orvostanárokat flegmájukból, — egy . . . haláleset is volt.

— Igen? — mondta inkább udvariasságból, mint érdeklődve a százados — No nézd . . . csakugyan . . . Hol az az ízé, az a tetem?

— Mivel pániktól tartottam, követségem utasítása ellenére úgy intézkedtem, hogy Mr. Gouldot nyomban eltemessék a tengerész hagyományoknak megfelelően, — jelentette a kapitány.

A tanár hátra fordult, az ablakból és elismerően mondta:

— Nagy kár, hogy ön nem lett hajóorvos.

Kínos szünet.

— Miféle ragályt gyanított a hajón, kedves kolléga? — kérdezte Palmerston szelíden.

— Gondolom . . . az álomkór egy speciális fajtája... vagy más ragály.

— Igen, igen... Érdekes... Na jó. Hát kérem reggeli után majd megvizsgáljuk az utasokat.

— És a hajó? — kérdezte a kapitány.

— Az ördögbe is! Azonnal folytassa az útját Szingapur felé!

7.

Derült napfényben üldögéltek az utasok reggelinél. A szállásmester helyettesítette a pincért.

Amikor ugyanis José széles vigyorával belépett az étterembe, hogy felvegye a rendeléseket, az utasok egy küldöttsége megjelent a kapitánynál és erélyesen követelte, hogy a pincért azonnal távolítsák el a környezettükből.

— De miért?

— A pincér dobálta vízbe az összes halottakat.

— De kérem! Hiszen csak egy halott volt.

— Mindegy! A pincér nem szolgálhat fel, ha éjszaka halottakat öltöztet.

Mit tehetett a kapitány?

José fejét követelték az urak, teljesíteni kellett a kívánságot. Később egy újabb küldöttség jelent meg, a személyzet delegátusai:

— Joséval nem hálunk együtt, — közölték elszántan.

— Bitangok! Ez lázadás!

— Akkor sem hálunk együtt a spanyollal!

Mit tehetett a kapitány?

José fejét követelte a nép, teljesítette az óhajt.

Végül felkereste Wirth parancsnokot a kétszeresen lefejezett pincér személyesen.

— Kapitány úr! — mondta Fülíg Jimmy megrendülten. — Az ön parancsát teljesítettem és úgy járok most hajón, mint egy Káin, megbélyegzett homlokkal.

— Ne dolgozzon. Megkapja a teljes fizetését. A kérdés nyugvópontra jutott, ez a fő!

— De nekem is kell egy nyugvópont, ahová a fejemet lehajthatom. Ennyit Káin is elvárt volna a helyemben!

— Van egy üres elsőosztályú kabin . . .

— Melyik?! — kérdezte felcsillanó szemmel. Eddig leghőbb vágya volt, hogy valaha elsőosztályú utas lehessen.

— Természetesen a szerencsétlen véget ért Mr. Gould kabinja . . . Mi baja?

— Semmi, csak meglepett kissé.

— Fél?

— Szó sincs róla, — felelte hirtelen, mert elszégyelte magát. — Nagyon köszönöm.

Ezzel úgy-ahogy, a kérdés és Fülíg Jimmy pillanatnyilag nyugvóponthoz jutottak. Eleinte úgy látszott, hogy a szállásmester nem pótolja megfelelően Josét, de később a több gyermekes családfők megnyugodva látták, hogy ő is leönti az utasok egy részét különféle mártásokkal.

És a gyerekek újra édesen nevettek.

Talán a vékony, boldog hangok vidám csengésétől, vagy lehet, hogy minden ösztönzés nélkül, magánszorgalomból, a jó öreg napfény felszárította a fedélzetet.

Az ópium elvonás utolsó visszatérő tüneteit is ki-

heverték az emberek. A derüs, szép délelőttön, a leggyávább utasok sem tudtak pánikszerűen félni. A hajó teljes gőzzel haladt a part felé. Mindenki jó étvággal evett ezen a napon, hosszú idő óta először.

A mosolyogva köszöngető százados és a nyájas Palmerston beszélgettek a vendégekkel, de csak úgy, mintha ők is utasok lennének.

— Mi a baja uram? — kérdezték egy borogatásturbánt viselő úrtól.

— Tegnap fejfájásom volt és gyomorégés kínozott.

— És ma?

— Enyhül . . . alig . . . Nem is fáj! Dr. Hilár vagyok Bostonból. De a gyomorégésem most is erős.

— Igazán örvendek. Palmerston tanár. Bostonban lakik egy unokahúgom. Bizonyos Ewering szenátorné.

— Mrs. Ewering? Jól ismerem. A gyomorégés még ma is elővett reggeli után . . .

— Hát ez nagyszerű. A boldogult Eweringgel milyen viszonyban volt?

— Százados úr, — siránkozott a stockholmi nő, — nekem tegnap hasogatott a karom és a lábam.

— Nekem is. Egy bizonyos koron túl nincs más-képp.

Azután nem tettek mást, csak mindegyik utasnak megfogták a fületövét és végigsimították tarkóig a nyakukat.

A gyerekek jókedvűen visitoztak.

A százados és a tanár végigjárták a hajót és ha valaki fájdalomról panaszkodott, szomorúan felelték, hogy ők is hasonló tünetekkel szenvednek.

Másnap délben már vidámság volt ismét a Honolulu-Staron. Az utasok maguk is nevettek az ügyön.

— Az ön naplójából, — mondta a százados az orvosnak, — világosan kitűnt, hogy gyomorrontás, vagy vihar előtti indiszpozíció volt a hajón.

— És . . . a halott?

— Nem az első gyengélkedő, aki meghal tengeri úton.

— Mi a . . . teendő?

— Estére jó adag ópium, az megnyugtatja a hurut-rahajlamos emésztőszerveket és elaluszna majd tőle az ijedősek.

... Az utasok engedelmesen bevették az ópiumdo-

bozból adagolt gyógyszert és másnap valamenyien sűrű csuklásról panaszkodtak.

Viszont az ügyvédnek elmúlt a gyomorégése.

7.

— Ön mikor lépett a csavargói pályára?

— Családi betegség. Az apám is az volt.

— Megengedem a kivételes hullámverésben, hogy helyet foglaljon a jelenlétemben. Nagy kegy, de nem állandó kiváltsággéppen adományozom, hanem mert az egyensúly helyzete pillanatnyilag ezt megkívánja.

— Köszönöm, Mr. Irving.

— Ön rendkívül kegyben áll nálam nagyöklű idegen és most meséljen a kikötőkről, az önhöz hasonló erős és szeszélyes egyénekről.

— Nem magyarázná előbb meg Mr. Irving, hogy kicsoda ön?

— Ezt talán mellőzzük.

— Milyen szép szó, hogy mellőzni. Ezt én még sohasem mondtam. Pedig ismerem az értelmét.

— Az ön környezetében mit mondanak például, ha valaki olyasmit tesz, ami nem tetszik.

— Szó nélkül fejbeütik az illetőt. Ez határozott rosszalást jelent. A kikötőben minden más . . . Ott bizonyos külön szabályok vannak, mint a kártyázásnál. De ezeket a szabályokat nem ismerik hátulról a csavargók.

— Szóval ezek olyan ízé . . . vándor egyének? Akik a mezőkön és országúton hálnak?

— Nagy különbség! A kikötői csavargó lenézi az országútít.

— Mi a különbség a kettő között?

— Óriási. A kikötői csavargó hajón jár. Batávia, Hamburg és az egész világ között. Az Istennek sem gyalogol.

— És az országúti?

— Nem géperejű csavargó. Az a különbség köztük, mint az úrvezető meg a gyalogjáró között.

— És . . . Szingapurban hová megy, ha megérkezik?

— Barátaimhoz. Például a „Négy Vidám Halott-

mosó" étterembe. Holland konyha, svéd punch! Angol hidegvér!

Mr. Irving az asztalon ült a szamovár mellett. A vendége szemben vele egy széken. Fülíg Jimmy érezte, hogy ez a fiú megkívánja tőle az ünnepélyes és úri magatartást, tehát nyakábaakasztotta a kerékpár áttételt és emelt fejjel nézett a lorgnonján keresztül.

— Milyen a kikötő? Erről meséljen.

— A kikötő olyan, mint a dzsungel, csak nem terem annyi fa benne. De sokkal veszélyesebb. Tele van hajóval, meg verekedéssel.

— Miért ütik ott egymást az emberek?

— Hogy fájjon. Ha valakinek annyira fáj, hogy nem bírja ki, arra azt mondják, hogy agyonverték.

— Szabatos!

— Tessék?

— Azt mondtam, hogy szabatos.

— Hm... az ilyen szavakat talán mellőzzük!

— Haha!

— Ugy látom, ön kinevet Mr. Irving.

— Nem, nem. Csak mulatságos, amit mond.

— A kikötő alvilágában is megoszlik a társadalmi élet, különféle, alacsonyrangú és magasrangú egyénekre, mint az úgynevezett „civilizált társadalomban“. Ezt a kifejezést egy ügyvéd kollégám mesélte.

— Maga ügyvéd volt??

— Nem. Az ügyvéd volt vizsgálati fogoly. Ő mondta, hogy a társadalom olyan ízé . . . különféle iskolaszerű dologból áll.

— Osztályokat mondott, nem?

— Igen. Osztályok vannak a világon az ügyvéd szerint. Egész jó hasonlat, mert néha valamelyik sétaterén az ember csakugyan úgy érzi magát, mintha osztályban lenne: ül egy padon és nem tanul semmit . . . kész a tea.

— Töltsön jó ember.

Fülíg Jimmy kitöltötte a teát és rosszkedvűen nézegette a citromot. Rumosüveg nincs sehol . . .

— Felfüggesztem az udvari szokásokat, — mondta a fiú, kedves göggel. — Kivételesen ihat velem a magánlakosztályomban egy csésze teát. Ez nagy kitüntetés.

— Uram, — felelte Fülíg Jimmy szomorúan. — Mit ér a legnagyobb kitüntetés rum nélkül?

— Az én társaságomban nem lehet berugni.

— Azért én megpróbálnám. Hatha sikerül?

— Az ellentmondást nem tűröm.

Fülig Jimmy nem ismerte a szolgálalkúséget és bárki más megjárhatta volna, ha ezzel a hanggal próbálkozik nála, de Mr. Irvinget szerette. Nem talált sértőt abban, ahogy a fiú parancsolgatott vele. Az ördög tudja, miért, de úgy látszik ez nagyon rendben van, hogy Mr. Irving parancsoljon az ilyen embereknek, mint amilyen ő.

Teáztak.

— Beszéljen még a kikötőről. Szóval ott külön társadalmi osztályok vannak?

— De mennyire. Van olyan semmitmondó népség és akad köztük előkelő osztálybeli is. Ezeket tisztelik, mert mindig van pénzüik, meg nagyon erősek. Például a „nehéz” csempészek.

— Az mi?

— Olyan csempészség, hogy halál jár érte. Mondjuk fegyvert szállítanak lázadó bennszülötteknek.

— Ez a legelőkelőbb osztály?

— Szó sincs róla. Van sok egyesület a szingapuri klubvárosban, ahol szóba sem állnak „nehéz csempészséssel”.

Mr. Irving kipirultan, csillogó szemmel hallgatta.

— És . . . ezeknek „igazi” klubjuk van?

— Azt elhiszem. Szingapurban az a leghíresebb, hogy „klubok” vannak. Kint a Szingapur folyó táján, a kínai negyeden túl következik a klubváros. Ott sok ilyen gomba ízé van, a föld alatt . . .

— Katakomba?

— Igen. Az van ott. A sok földalatti kijárás előnyös az egyleteknek.

— Melyik a legelőkelőbb „klub”?

— Hát . . . azt jogerőre emelt években mérik. Ha elosszuk az összbüntetést a tagok számával, akkor megkapjuk az előkelőség végeredményét. A „J á t é k o s H a l a k”, ahogy a hamiskártyásokat hidegvérük és gyerekes foglalkozásuk miatt hívják, összesen negyven évet, ha ültek börtönben. Tizen. Darabja négy év. Az alvilág erkölcsi proletárjai. A „K i v é g z ő A s z t a l t á r s a s á g” tagjai tizenheten százötven évvel már jobb embereknek számítanak arrafelé. Most ha még felsőbb köröket akar ismerni, ott a „K é s v a g y b e v é t e l i” társaság. Ezek a középén vannak. Tizenkét

tag... összesen hétszáz év börtönnel. Ez úgy jön ki, hogy több mint négyszáz évvel szökésben vannak a hatóságokkal szemben.

— Szóval negyven év börtön a mob, az alacsony társadalmi réteg, hétszáz már a középosztály. Maga, kedves idegen, melyik társadalmi réteg tagja?

— A felső ezerhez tartozom, — felelte büszkén Jimmy.

— Mi... micsoda...? — kérdezte ijedten a fiú.

— Az ezerhez. Mert ilyen is létezik!

— És... Hányan... vannak tagtársak az ezer évhez?

— Öten. Több mint kétszáz év jut egyre. Ha az enyhítő körülményeket beszámítjuk és levonunk a büntetés idejéből egyharmadot, amennyit jó magaviseletű raboknál elengednek, nettó ezer év marad.

— Öt emberre semmiképen sem juthat ezer év börtön!

— A felsőbb ezrek klubjában tagnak lenni, olyan mint a Lordság. A legidősebb fiúgyermekre száll az atya kitöltött összbüntetése. Ezért szövetségünk „A Hűség és Almák” néven is közismert.

— Miért nevezik a tagokat hűséges almáknak?

— Mert nem estek messze a fájuktól. Az atya büntetése a fiú bűnlajstromát diszíti. Van itt olyan ősi család, hogy kínaiban is ritka.

— És ez a legelőkelőbb klub?

— Nem. Igazán megközelíthetetlen, közretegésnek örvendő társaskör a „Serény Mumiák”. Ezek előtt azután kalapot le.

— Ez micsoda?

— Mind a két mumia igen serény. Ha nyomukban van a rendőrség, idejében eltűnnek.

— De miért mumiák?

— Ha valamennyi bűncselekményüket letárgyalná és az előrelátható halálosítéleteket átszámítjuk egyenként 15 év börtönre, (a kitöltött vizsgálati fogással együtt), akkor a Brit Múzeum legrégibb mumiájának életkorát kapjuk végeredménynek.

— És hány tagja van a Serény Mumiák klubjának?

— Kettő. Szép. Nem? Az egyik a Nagy Bivaly. Nem szabad hozzá beszélni, csak akkor, ha ő megszólít valakit. Ép úgy viselkedik, mint ön, Mr. Irving.

— Igen... Hm... No mindegy...

— És ha valaki mégis szól hozzá, akkor esetleg hasbaszúrja.

— Ezt nem tapasztalhatta nálam, kedves José.

— Igaz. De ön még olyan fiatal.

— És ki a másik?

Fülig Jimmy arca elborult.

— Pizskos Fred, a Kapitány.

— Az milyen ember?

— Rémes.

— Mégis.

— Neki van a világon a legtöbb esze. Fukar, kegyetlen, mogorva és semmitől sem riad vissza, ha pénzről van szó. Mindenkit becsap, mindenből hasznót húz, senkivel sem barátkozik, egyedül járja a világot és mint a neve is mutatja, teljesen pizskos.

— És a Nagy Bivaly a barátja?

— Gyűlölik egymást. Tíz év előtt egy osztozkodáson összevesztek, a Nagy Bivaly revolvért rántott, de Pizskos Fred kése gyorsabb volt. A Bivaly két teljes hónapig élethalál között lebegett. Akkor megfogadta, hogy addig tartózkodik a rum élvezetétől, amíg Pizskos Fredet nem öli meg.

— És... maga szeret így élni?...

— Hát nem lehet másképp...

— Képzelve el, hogy én szerződtem udvari mesélőnek! Ugyanis St. Antonia de Vincenzo J. Galapagos főherceg vagyok, a Boldogság Szigetek uralkodója.

— Felség, nem meglepetés számomra, hogy ön uralkodó. Már első találkozásunkkor ösztönösen éreztem, hogy egy jó házból való fiatalemberrel állok szemben.

— Én a Boldogság Szigetek uralkodója vagyok. Székhelyem Almira, a szigetország fővárosa. És irigylem magát. Egyszerűen leszáll majd a hajóról és elindul zsebredugott kézzel, füyürészve az uccán, a kikötőben... Nyugodtan sétál. Nem vagyok nagy birodalom uralkodója... és mégis úgy érzem, hogy helytelen, ha a sors kegyelméből elfoglaljuk a trónt, mielőtt megismernénk közelebbről az embert. Ez oly kézenfekvő...

„Kézenfekvő“, gondolta Jimmy. „Húsz éves elmúltam és sohasem mondtam még ki ezt a szót, hogy „kézenfekvő“...“

— És? ... — kérdezte lázasan, csillogó szemmel Mr. Irving. — Mi történik, ha új csavargó érkezik a kikötőbe? Hogy juthat el a „klubországba?“

— Hát nem könnyű az érvényesülés. Összeköttetésekkel kell keresni . . . Ajánlásokra hivatkozni . . .

— Maga tud megfelelő összeköttetést . . . az alvilág „jobb köreihez?”

— Én? olyan tekintélyem van Szingapurban, mint egy magántitkárnak.

A magántitkári munkakört Fülíg Jimmy mindig rendkívül nagyra értékelte. Nem tudta, hogy miben áll egy ilyen ember ténykedése, de úgy képzelte, hogy jól öltözködő, érdekesarcú úrnak kell lennie, igen nagy fizetéssel.

— És ha én . . . megkérném . . . hogy könnyítse meg . . . a helyzetemet . . . amennyiben az lenne a terem, hogy . . .

— Úgy képzei Mr. Irving, hogy elvegyül Szingapurban?

— Figyeljen jó ember és ne kérdezzen, mert az nem ildomos . . .

— „Ildomos!! Ezt sem mondtam még soha. Pedig milyen kézenfekvő szó.

— Beszéljünk bizalmasan, ön megérdemli, mert hűséges és tekintélytisztelő alattvaló. Én egyetlen lépést sem tehettem eddig nevelőm és Istenkegyelméből rokonom néhai Mr. Gould, illetve Fernandez régens herceg nélkül. Sant-Cyrből csak a katonaiskola komor épületét ismerem. Almiriában a királyi palotát és a Buckingham kastélyt. Itt laktam.

— Kézenfekvő, — mondta és belefűjt a lorgnon üres csöveibe.

— Az uccára csak hintón vagy autón jártam, mindig kísérettel és kizárólag főútvonalakon. Most először hozta úgy Mr. Gould balsorsa, hogy egyedül vagyok. És Szingapurban is egyedül szállok partra. De a kikötőben már vár a szingapuri udvartartásom. Palotánk van ott. A mindenkori uralkodó, a Boldogság Szigetek két legnedvesebb hónapja idején megpihen Szingapurban. A cselédség nem ismer. Két éves korom óta nem láttak.

— Azóta Felség sokat változhatott.

— Csak hallgasson végig. Itt van most életem egyetlen, talán utolsó alkalma, hogy azt tehessem rövid ideig, amihez kedvem van. Látni akarom az ucca népét, a polgárokat és az alvilágot. Elkerülöm a kiszárlásnál az udvartartást, — vágta ki diadalmasan.

A csavargó elképedt.

— De ha nem érkezik meg, akkor felforgatják önért egész Szingapurt.

— Ez az . . . Egy teljes hónapig kell Szingapurban maradnom, amíg elfoglalhatom a trónt. Két napot magamnak óhajtok. Az embernek. Érti? És addig, hogy békén hagyjanak, hogy ne kutassanak utánam és úgy élhessek, ahogy kedvem tartja, maga idegen helyettesít engem . . . Na mi az?

— Csak köhögtem . . . a tea . . . és a meglepetés . . .

— Ön kiszáll a hajóból és ahol díszes sorfalat lát, zsakettes, egyenruhás urakból, odamegy. Gomperez Hidalgó, akit szintén nem láttam még soha, az udvarmester, várja. Elviszik a kastélyba. Ott azután csak mondja, hogy gyengélkedik. Sétálgasson, olvasson . . .

— Ezt talán mellőzném . . .

— Szóval, ha bármit kérdeznek, vagy kívánnak, mondja azt: „most nem aktuális . . . majd egy-két nap múlva . . .” Nem csinálhat hibát. Ha hibát csinál, az sem baj. Majd én rendbehozok mindent.

— De Felső . . . hogy én . . . ilyent...

— Nem felelős semmiért. Mint uralkodó úgy látom jónak, hogy fennforgó különleges okok miatt képviseltessem magamat néhány napig

— Fennforgó . . . fennforgó . . . ez... mindenesetre jó szó . . . Dehát ezért becsuknak . . .

— Én parancsolom tehát, semmi baja sem lehet! Ön segít abban, hogy két napig az alvilág egyszerű egyénei között éljek és én megkóstoltatom magával, hogy milyen az, ha valaki uralkodó . . .

— Dehát az én külsőm igazán fejedelmi . . . Leszámítva a lorgnetet . . . Ez fennforgó . . . És ildomos . . . dehát egyébként esetleg . . .

— Mr. Gould ruhái közül a hajó szabóműhelyében gyorsan rendbehoznak vagy két öltözetet. Tehet, vagy beszélhet amit akar. Nem baj ha azt gondolják majd egy-két napig, hogy az uralkodó ostoba.

— Amíg én helyettesítem felség, addig ez a hír nem terjedhet el.

Azt hiszem ön jobban beválik az udvarban, mint én a csapszékben.

— Ott nem is könnyű érvényesülni.

Másnap a hajó Parangan szigetnél kikötött. Már látszott messze Szingapur. Az egyszerű szénrakodónál négy bizottság jött a hajó elé, hogy felülvizsgálják a segélyhajó jelentését és engedélyt adjanak a kikötésre.

A hajón mindenki pompásan érezte magát. Csak éjszakai csuklásról panaszkodtak az utasok, pedig esténként, Palmerston tanácsára, ópiumot kapnak. Ertheetlen.

A hajónaplóban benne van Honolulu-Star helyzete, úgy az északi, mint a déli szélesség és hosszúságnak megfelelően. Az egyik fűtőnek nyomaveszett, sebesség átlag tizennyolc tengeri csomó. A huszas kabinból eltűnt egy fiókos szekrény.

— Ebben lakott az a bizonyos Mr. Gould, akit tengerérmódon temettek?

— Igen.

— Mi lett a szekrénnel? — firtatta az egészségügyi főtanácsos.

— Nem tudom. Eltűnt. Miért fontos ez?

— Ért Ön a könyvvitelhez Wirth kapitány?

— Keveset.

— Az Angol Bank évi mérlege egyszer két pennnyel hibázott. Teljes három hetet dolgoztak éjjel-nappal amíg a sok millió font között végre megtalálták a két penny hiányt.

— Na és?

— Kiderült, hogy kétmillió fonttal tévedtek. De csak a két pennyn keresztül jöttek rá.

— Értem. De sajnos a szekrény után hiába kutattam. Megfoghatatlan.

Egy új utas is beszállt a szigeten. Senki sem tudta, hogy mi dolga volt Paranganban. Ő sem. Bonifácnak hívták és felszállt a Honolulu-Starra. Hallotta, hogy hajópincér kell és nyomban jelentkezett. Majd gondoskodik róla, hogy Szingapurban kitegyék. Nem akart Tahitiba menni, de ha ezt megmondja, akkor Paranganban marad. Zsebredugott kézzel sétált a fedélzeten.

Egyszerre . . . Mit tesz Isten! Hiszen ez Fülíg Jimmy!

— Hahó!

Az illető megfordult.

„Bonifác!” monda magában rémülten. Ez az aljas patkány, aki állítólag rendőrspicli is volt. Ez leleplezi a parton! Vége a királyságnak! És leleplezve José Pombió!

— Halló! Füllig Jimmy!

Felemelte a lorgnont és végignézett Bonifácon.

— Itt ordítózás esete forog fenn, úgy látom!

— De Jimmy! Mi ütött beléd?

— Ez a hang nem ildomos. Maga marha!

— Nem nyujtod a kezedet?

— Ezt mellőzöm. Ön összetéveszt valakivel. Ne vem a sors kegyelméből José Pombió. Mit kíván, hülye idegen?

— Csak nem akarod letagadni, hogy te Füllig Jimmy vagy.

— Nem értem, jó ember. Nem vagyok Füllig Jimmy, hanem José Pombió.

— Azt hiszed, hülye vagyok?

— Ez kézenfekvő.

Megfordult, hogy továbbmenjen, de Bonifác eléje lépett.

— Mire való ez a komédia?

— Eresszen utamra . . .

Egy pillanatra Bonifácot bizonytalanság fogta el. Lehet, hogy téved? Lehet, hogy ez nem Füllig Jimmy? Megragadta.

— Várjon . . .

— Nem várok jó ember, — felelte a rejtélyes utas és pofonütötte.

Bonifác agya meglódult, a szeme előtt sötét lett, belerezdültek a fogai és elszédült.

Az idegen továbbment.

A másik sűrűn pislogott azután megtapogatta az arcát és diadalmasan nézett a távolodó felé . . .

— Most már beszélhetsz! Ilyen pofon csak egy van a világon! Istenemre ez Füllig Jimmy!

. . . Alkonyatkor már tisztán látszott Szingapur és sorra gyuló lámpái, mint sárgás csillagok ragyogtak fel az ég alján.

HARMADIK FEJEZET.

1.

Lassan haladt a Honolulu-Star. Szingapur hatalmas kikötője közelinek látszott a mesebeli roppant burának tűnő porfátyol alatt, amely befedte.

— Most a legsürgősebbeket, mosolygó idegen, — mondta Mr. Irving.

— Parancsoljon felség.

A hajó korlátjának dőlve beszélgettek.

— Ön semmivel sem törődik. Királyok ezt nem szokták.

— Akkor én már eddig is király voltam.

— Szilencium!

— Az mi? Szeretném én is mondani.

— Szilencium annyit jelent, hogy csend.

— Megjegyzem. Szaliceum. Ez is jó szó.

— Figyelen rám barátom. Százötven éve atyáról fiúra száll a Boldogság Szigetek trónja. Egyik ősünk kiverte onnan az első angol hódítókat és a spanyol király akaratából azóta családunk a Boldogság szigeteken uralkodik. Néhai Mr. Gouldról már említettem, hogy Istenben boldogult nagybátyám Fernandez régensherceg volt. Nem szerettem őt, de fáj, hogy így kellett elmulnia.

Fülig Jimmy hátán végigfutott a hideg. Eszébe jutott a rejtély, amelyet talán soha sem fog megoldani. Ki volt a halott, akinek kezét visszatolta a lepedő alá? Ki ölte meg Mr. Gouldot? Hová lett a szekrény? És mi volt ez az egész téboly?

— Azt akarom, hogy megjegyezze a legszükségesebbeket, — folytatta az uralkodó. — Semmit sem tud a világról, abban a pillanatban, amikor engem helyettesít. Ezt jól jegyezze meg. Semmit! Érti ezt, jó ember? Nyolc éves koromig Almirában éltem. Almira a Boldogság Szigetek fővárosa. Azután Isten kegyelméből nagybátyám és nevelőm, aki atyám halála után régensherceg lett, Franciaországba vitt. Itt katonaiskolába jártam. Az utolsó két évben mint az angol király vendége főiskolai tanulmányaimat végeztem. Most váratlanul értem jött a régensherceg. Szingapurban bevárom

anyám fivérét, Almira grófját, Sir Egmondtot. Derék úr. Minden évben meglátogatott, akár Saint Cyrben voltam, akár őfelségénél Balmoralban. Szerencsére nincs Szingapurban, különben nem lehetne elvegyülni az emberek között, mert ő jól ismer. Jelenleg azonban Almirában van.

— Ha megengedi felséged, úgy én is felvilágosítom néhány lényeges tudnivaló dolgában.

— Nagyon kíváncsi vagyok.

— Családomról nem akarok beszélni. Felmenőkről vagy jót, vagy semmit. Bár az én őseim is kiverték annakidején ellenfeleiket, de náluk csapszék esete forgott fenn és az ilyen helyeken nem ildomos uralkodni.

— Ön impertinens, de mulatságos alattvaló.

— No lám. Viszont a szingapuri alvilágban igen jó csengésű a nevünk. Keresse fel a barátaimat.

— Például.

— Például ott van a Tüskés Vanek. Az zseni. Tavaly úgy megrúgott egy postást, hogy még ma is tanulmányozzák a klinikán. Ennek mondja meg, hogy a Nehéz Fridolin üdvözlí. Jelenleg Martiniqueben van. Kérem, írjon fel mindent, ezek igen hasznos tudnivalók.

— Rendben van. Még be is tanulom szó szerint.

— Az lesz a legjobb. A „K o p a s z t ó k“ Klubjában az alelnökkel szívélyes viszonyban vagyok. Együtt időztünk a szumbavai fegyenctelepen. Pléhszeműnek hívják. Nyers, goromba ember, de engem szeret. Most jól jegyezze meg és írja fel. Batáviában a fogház folyosón jobbra van a lépcső, balra a foglárirodája és a fal végig zöld olaj, sárga szegéllyel.

— Ez miért kell?

— Csak tessék írni Felség. Nagyon fontos. Ezt igazán tanulja be, mint valami versikét.

Mr. Irving mindent feljegyzett egy piros noteszbe és elhatározta, hogy meg is tanulja.

— A Velőnek mondja, hogy menjen sürgősen hosszú útra, mert Adenben kiszabadult a Hobbo Fischer.

— Majd ott helyben meglátja felséged, hogy ez mind okos dolog, csak jegyezze fel... Ugy.

— Ezt sem értem.

— Köszönöm. Most menjen és öltözzön néhai nagybátyám átalakított ruhájába. Jön a révkalauz hajója.

— Hoplá! Felség ezt valaki ellopta Mr. Gould Fernandez kajütjéből. Okmányok.

És átadta a címeres szarvasbőr táskát. Öfelsége a belső zsebébe tett. Ezek Fernandez régensherceg diplomáciai levelezését tartalmazzák. És most nem érdekelte a diplomácia.

— Köszönöm!

— Felség! Használja jól ki az összeköttetéseimet! Szerencse fell!

— Önnek is barátom.

Öfelsége kezét nyújtott Fülíg Jimmy szeretettel megrázta és adott még egy utolsó bölcs tanácsot:

— De a legjobb összeköttetés az alvilágban mégis csak egy jólirányzott ökölcsapás. Ez aztán igazán kézenfekvő Felség . . .

2.

Öfelsége, mielőtt a hajó kikötött, Fülíg Jimmy tanácsára vásárolt egy elég tiszta, de kopott ruhát, egy pár kitiport cipőt, trikót és sapkát. Jimmy, igen hosszú rábeszélésre, nekiadta az altiszti revolvért és az ólmos botot. Az utóbbi felől rövid szakoktatást tartott.

— A bal belső zsebbe tegye felség, úgyhogy a szíj felül legyen.

— És ez mire való.

— Hogy ha baj van, kissé mozgatja a vállát és akkor a hóna aljával megérzi, hogy helyén-e az ólmos. Ez egy nyugodt érzés. Az ember közvetlenebbül tárgyal a felekkel.

— Azután?

— Hát amikor komolyabb érvekre kerül a sor, az ember úgy tesz, mintha hanyagul vakaródzna, a melle közepén kezdi, lassan a válla felé irányul ez a vakaródzás . . .

— De ez nem szép. Vakaródzni!

— A külvárosban még nem zárja ki az általános műveltséget. Szóval, ha a kapirgáló ujjak megérik a szíjhat, akkor suhí! . . .

— Mi az, hogy suhí?

— Nyolc napon túl gyógyuló, mintegy tizenkét centiméteres zúzott seb, vérálfutásos elszíneződéssel, helyenként a koponyacsonton kisebb repedések.

— Köszönöm.

— Szóval, ugyanazzal a mozdulattal, amivel rántja, máris lecsapni a bottal! És pedig úgy, mintha kalapot csapna a zsebéből a másik ember fejére.

— Szörnyű lehet ez az ütés. Esetleg halált is okozhat.

— Ilyen jó eredményre eleinte ne számítson feleség. A fő, hogy csak egy mozdulat legyen az egész. Így van pisztollyal is. Rántás közben, még combmagasságból löni.

— Tudja jó ember, hogy a verekedés úgy látszik, épp olyan rendszeres és célszerű tudomány, mint a harcászat?

— Mindég arra kell vigyázni, hogy maga üsse az elsőt, Felség. Ez nagyon fontos.

— A katonaiskola szerint is az a harcoló fél van előnyben, aki magához ragadja a kezdeményezést.

— És egy söröskancsót vagy széklábát. Azután durr bele!

— Az mi?

— Olyasmi, mint a suhi, csak később gyógyul és a sértett munkabírását erősen csökkenti . . . Mindég gyorsnak lenni!

— Napoleon szerint a gyorsaság félsiker.

— Tüskés Vaneknek is ez a véleménye. Ugy mondja, hogy: az nevet utoljára, aki először üt . . .

— Azt hiszem . . . ilyesmire nem kerülhet sor . . . Egy uralkodó mégsem mehet ilyen messzire a tapasztalásban.

— Azért nem árt az ilyent tudni. A karmatlai Radzsa is igen nagy úr és szintén széttekintett egyszer álruhában Honkong kikötőjében. Senki sem merte megérinteni, amikor megmondta a rangját. Na, de amíg megmondta! . . . Ott mi volt! Egy ideges ismeretlen valamilyen okból odament az álruhás Radzsához és hirtelen negyvenháromszor pofonütötte, úgy hogy nem is volt idő bemutatkozáshoz. Azóta a Radzsa csak úgy megy végig a kikötőnegyeden, hogy hirnökök járnak előtte, akik szétkürtölik nevét és hatalmát.

Mr. Irving, miután partralépett, elsősorban zsebre vágta a kezét. Ezt mindig is nagyon szerette volna. De hogy tehetne ilyesmit egy uralkodó? Különösen uccán.

Amikor zsebredugott kézzel, elvegyült a Raffles-Street áradatában és nekivágott vaktában Szingapurnak, nyomban megértette, hogy az emberiség zöme miért

nem készül az uralkodói pályára. Micsoda öröm! Két lábon járni az uccán, lökdösésben, egyedül.

Zsebredugott kézzel!

Valaki nekiment, hogy a falnak tántorodott.

— Bocsánat, — mondta az illető és elietett.

Először életében kutyába sem vették. Valaki rászólt, hogy ne bámészkodjon a mindenségit, egy rendőr, nem durván, de erőteljesen félretolta a kapitányság kapuja előtt, mert éppen autó gördült ki az útra. Szemtelen uccai árusok az arca előtt rázogatták holmijaikat, egy bolt előtt valaki megragadta a karját és százféle áru nevét karatyolta...

Csupa főbenjáró bűn...

De milyen gyönyörűség!

Kiült egy kávéház elé. Egyszerű, kispolgári hely volt, ahol néhány savanyú arcú ügynök, egy-két kiskereskedő és három japán díszműárus képviselte az üzlet esti forgalmát.

Vizes kávét ivott, olcsó süteményt evett hozzá és úgy érezte, hogy ez volt életének legjobb ízű étkezése. A pincér ott álldogált mellette, de az uccára bámult.

Később megkérdezte a királytól, hogy hajlandó-e betársulni egy fogadásához a vasárnapi lóversenyre? Kombinált fogadás és ha öt futamból csak kettőt nyernek, már van min osztozni.

Inkább leereszkedő és pártfogó volt a hang, amelyen a pincér megszólította az ágról szakadt fiút.

Őfelsége betársult a halmozáshoz és amikor a pincér megkérdezte, hogy hová juttassa az esetleges nyereséget, azt mondta, hogy majd megírja Tahitiből a címét, de az sem baj, ha elosztja a szegények között.

Jó közérzete szinte mámorossá fokozódott, amikor a pincér tömören marhának nevezte őt. Először életében nevezték marhának! Ez is lehet öröm.

Fütyörészve haladt tovább a főútvonal áradataiban.

Eddig nem sejtette, hogy fütyülni is tud. Mikor fütyörészhet egy uralkodó? És hol? Az uccai automatáknál sorban megállt és bedobálta minden aprópénzét, húzta a foggantyút, nyomta a gombot, míg végül százötven főnyi csődület kísérté egyik automatától a másikhoz.

Az emberek nem értettek, hogy a buzgó fiúnak mi szüksége van negyven cipőfűzőre, húsz csomag gyufa-

ra, tizenegy doboz puderre. de ami a legkevesébbé világos: miért dobát ki egy mérlegből tizenhét jegyzéket hiteles testsúlyáról?

— Hé! Fusson!

— Jön a rendőr, — kiáltották többen is jóakarátulag, mert a hibbantakat tisztelik Indiában.

— Hej! Mit csinál itt? Mi?! — kérdezte a rendőr.

— Mérem magamat.

— Na és? Tán elromlott a mérleg?

— Nem.

— Akkor mi a fenét rángatja folyton?!

— Hogy kiessen egy cédula.

— Gyűjti a súlyát?

— Szétküldön az újévi üdvözleteimhez mellékelve, ismerőseimnek.

— Hallja! Maga részeg? Hordja el magát!

— Jó ember, ön nem olyan hangon beszél . . .

A tömeg hullámban jött, elsodorták a fiút és a rendőr sehogysem férközhetett közelebb . . . Jóindulatú ismeretlenek, akik éppen mellette álltak, szinte sorfállal vették körül és vitték.

— Menjen fiatalember — mondta jóakarói közül az egyik.

— Ne kezdjen a rendőrökkel, — korholta szelíden a másik.

Ez jólesett neki. Szereti a nép.

Ujdonsült barátai egy mellékuccába tuszkolták. Négyen voltak. Köztük egy vöröshajú, térdnagrágos, sápadt, vézna külsejű fiatalember.

— Csak menjen barátom.

— Köszönöm barátaim . . . Igazán jól esik, hogy féltettek. Derék emberek vagytok.

— Szóra sem érdemes, — mondta egy kis kövér, nyájas mosollyal és otthagyták, miután udvariasan megemelték a kalapjukat.

A legközelebbi sarkon egy ruzs és puder automátát fedezett fel. Benyúlt a zsebébe . . .

És elhült. A pénztárcája hiányzott! Két részes bőrszékény volt. Egyik felén nyílt a bankjegyek rekesze, másikon az aprópénznek való.

Ötezer dollár volt benne!

Most már eszébe jutott, hogy a négy jótevő nem ok nélkül préselte . . . Az a sovány sörtehajú egy pillanatra mintha hozzáért volna a zsebéhez.

És biztosan kilopta a pénztárcát. A címeres táska a belső zsebében megvolt. Érezték úgy látszik, hogy hol a pénz.

Utánuk futott!

Először életében futott, de most nem érzett gyönyörűséget. „Ez hát a nép szeretete“, gondolta futás közben, keserűen.

— Megállni! — kiáltotta utánuk, amikor meglátta őket a sarkon.

A négy ember visszafordult, nyugodtan, tempósan.

— Mi van? — kérdezte a sörtehajú.

— A pénztárcám . . . eltűnt . . .

— Na és? Azt hiszi, hogy tolvajok vagyunk?!

— Maguk lökdöstek jobbra-balra!

— Vigyázzon a szájára . . . !

— Kérem . . . ha nem tudnák, hogy ki vagyok . . .

. . . Pontosan az történt vele, ami a Radzsával. A cingár, sápadt fiatalember pofonütötte.

De hogy! Fejedelmi pofon volt! Az első pofon amit életében kapott. De ennek nem örült.

A vékony kar boszorkányos lendületét nem is látta, csak valami tompa puffanással egyszerre sok csillogó pont szökölt fel a szeme előtt, hogy fejfel a falnak repült és féltérdre esett.

Fel akart emelkedni.

— Én egy . . .

A kis kövér botja végigvágott rajta, hogy őrijítő fájdalmat érzett a hátán és egy rugástól lerepült a gyalogjáróról.

— Nesze! Majd adunk neked! Meggyanusítani a rendes embereket!

— Hálátlan fráter.

A négy ember befordult a sarkon és . . .

És röhögve futottak, ahogy csak a lábuk bírta.

. . . Lassan feltápáskodott. Mindene sajgott. De talán a legjobban az fájt, hogy létezik ilyen mélységes romlottság, amilyenről eddig fogalma sem volt.

Egy rendőr állt mellette.

— Ejha! De ellátták a baját!

Az orrából vér folyt és a szája sarka is felrepedt.

— Ellopták... a pénztárcámat . . .

— Mennyi pénz volt benne?

— Ötezer dollár.

— Elmenjen innen! Ha bolondot űz belőlem, hát

megjárja. Ötezer dollár nem ilyen ficsurok pénztárcájában van.

— Nézze jó ember, most már úgysem csinálom tovább, én St. Antoniói uralkodó főherceg vagyok.

— És kicsoda ha józan? Mi?

— Kérem vezessen a St. Antonio palotába. Valahol egy dombon van a városon kívül.

— Ott ni! Láthatja innen, ha az ucca végén a kis ház teteje fölé néz . . . De ezt a hülyeséget hagyja abba. Elég a viccből.

— Nem hiszi, hogy ezt komolyan állítom?

— Lehetséges. Már volt rá eset, hogy hülyére vertek valakit . . .

— Hagyja abba ezt a modortalan hangot, mert megjárja!

— Másképen hé! Mert aztán maga járja meg! Nézd csak! Igazolja magát!

— Ott fenn a palotában majd igazolnak.

— Hát idehallgasson! Én nekem kötelességem minden bejelentett adatot ellenőrizni. De ha . . .

— Figyelmeztetem rá, hogy minden tiszteletlen szóért felelni fog!

A rendőr az ajkába harapott. Mit lehet tudni? Az ördög nem alszik.

— Menjünk, — mondta csendesesen, — de ha becsapott, hát megjárja!

A herceg ment elől. Az orra vérét szárítgatta egy kendővel. A szívós bot ütésétől felrepedt hátán a kabát.

„No ha ez herceg . . .“ gondolta a rendőr, „akkor én indiánfőnök vagyok“.

A St. Antonio kastély dombon épült és dús, őserdőszerű park fogta körül a krémsárga, csúcsíves épületet. A rendőr csengetésére egy lakáj nyitott kaput.

— A London square-i poszt vagyok. Ez az ember azt állítja, hogy a St. Antonio kastélyban igazolják, — mondta a rendőr s a sáros, szakadtruhájú hercegre mutatott.

— Idehallgasson lakáj, — szólt közben nyugodtan, frisscsengésű hangon a fiatalember. — Én St. Antonio uralkodó herceg vagyok. Aki ma megérkezett ide, az én nevemben, azt megbíztam, hogy helyettesítsen . . .

A lakáj vállat vont.

— Nem érkezett ide ma senki.

A herceg idegesen toppantott.

— Eh! Hát akkor bizonyára még mindig a városban időzik az az ember a kíséretemmel!

— Ismétlem: nem értem, amit ön mond, fiatalember.

— Mára várták ide a herceget és . . .

— Nem vártak ide mára senkit . . .

— Tudhattam volna, hogy mesebeszéd, — dünyögte lihegve a rendőr.

— Jól gondolja meg, lakáj, hogy mit mond, mert ezért felelni fog!

— Kérem én nem ijedek meg az Ön fenyegetéseitől, de biztosíthatom, hogy nem vártunk ide senkit. A kastélyban csak a kiszolgáló személyzet tartózkodik és Mr. Greenwood tanár.

— Ember! Miért nem mondta azonnal! Greenwood! Ő jól ismer . . . Két hónap előtt az angol királyi udvarban fogadtam.

— Ma érkezett és alszik éppen.

— Hozza ide! Keltse fel! Rohanni fog!

A lakáj elment. A rendőr habozva nézett St. Antonio hercegre.

— Ez az ember igazolni fogja, hogy ön . . . Mr. izé . . . uralkodó?

— Minden kétséget kizáróan.

— Hm . . . Hogy kerülhet egy uralkodó ilyen helyzetbe? Ilyen ruhában?

— Nem hallotta ön a napkeleti uralkodó Harun el Rasid történetét, aki álruhában járt az alattvalói között?

— Nem szeretem a rajzfilmeket. Káprázik a szemem, — felelte a rendőr kissé bizonytalanul.

— Ne féljen, — mondta kacagva a herceg. — Önnek nem eshet bántódása. Kötelességtudó, ha kissé ingerlékeny is. Gyanakvása nem sért, ez a tulajdonság fontos egy rendőrnél. Megjutalmazom és valami kisebb kitüntetést kap, mert mégiscsak utánajárt az ügynek . . .

„Kedves fickó“, gondolta a rendőr, „akár hülye, akár uralkodó“.

— Minden esetre jó lenne, ha igazolnák.

— Ne féljen, jó ember. Greenwood igazol és akkor kap az udvaromban egy pohár igazi angol sört.

„Bárcsak uralkodó lenne“, gondolta a rendőr, mert szomjas volt.

De a Gondviselés ezen a napon úgy akarta, hogy a tikkadt rendőr ne igyék a St. Antonio hercegek angol söréből. A lakáj visszatért és egy őszhajú, nyájas arcú urat előrebocsájtott a kapu szárnyak között.

— Itt van az a bizonyos fiatalember, Mr. Greenwood.

— Halló! My teacher! — kiáltotta boldogan a herceg és tárt karokkal közeledett a tisztességes külsejű tanárhoz. — I am happy, Mr. Greenwood!

De a tanár nem viszonzta az örömkítőrést, hátra-hökkenően nyújtotta ki a karját.

— Mit óhajt kérem?! . . .

— De... Mr. Greenwood... Mit jelentsen ez...
— A... azt állítja, hogy nem ismeri?...

— Honnan ismerném kérem?... — hebegte a biológus ijedt jóakarattal.

A herceg egy pillanatig úgy érezte, mintha a koponyáját egy roppant láthatatlan kéz feszítené a közepénél kétfelé, hogy szinte érezte a homlokát recsegni.

— Mr. Greenwood . . . — hebegte. — Mr. Greenwood...

— Igazán sajnálom fiam, mert kétségbeesettnek látszik, de csakugyan nem ismerem, — mondta szomorúan. — Honnan kellene ismernem?

— Balmoral . . . ön Balmoralban volt két hónapja . . .

— Ez igaz! Várjunk csak! . . . És ott találkozott volna velem? St. Antonio főherceg környezetében?

— De hiszen én vagyok St. Antonio főherceg! Mr. Greenwood! Miféle tréfa ez?!

A tudós eléje lépett és hosszan, kutatóan nézte a szemét.

— Szegény fiú . . . Nem fáj a feje olykor?

— Mr. Greenwood, — kiáltotta sápadtan. — Ez a félreértés eloszlik egyszer és akkor én önt felköttem. Mert ön egy gazember! Egy hitvány gazember!

A lakáj és a rendőr egyszerre ragadták meg, de Greenwood rájuk kiáltott.

— Ne merjék bántani . . . ! Szegény . . . elmebeteg.

Most valami egészen váratlan dolog történt.

A herceg zsebredugta a kezét és nevetett. Szívből,

jókedvűen. Erre már a rendőr és a lakáj is részvétellel nézték, pedig olyan egészséges, derűs kacagás volt ez, olyan pajzán, tiszta, csengő hangsorozat, mintha felséges tréfát hallott volna.

— Mit nevet? — szólt rá idegesen a rendőr.

— Arra gondoltam, hogy nagyapám örök időkre megszüntette a bennszülöttek testi fenyítését. És én önt, Mr. Greenwood, Almira főterén, akasztás előtt rinó-cerosbőr korbáccsal addig veretem, amíg nem mondja el százszor, hogy: „szegény elmebeteg!”

NEGYEDIK FEJEZET.

Fülig Jimmy naplója.

Akkoriban lejtöttem a hajóról, akkor elhatároztam, hogy naplót írok. Ez akkor úgy volt, hogy előzőleg leereszkedően csevegtem egy utassal, mert akkormár felvettem a sors akaratából nevelő lett halottnak néhai ruháit...

Mindegy. Szóval. A fő, ahogy mondani szokják, a szépirodalom. Mert naplót írni, ez később kiderül, mint egy tettes: az szépirodalom.

Akkor kisült egy nagy marhaság. Mert a sors kifürkészhetetlensége következtében kifolyó halottnak ruháit megfelelőre átalakíttattam egy szabóval, aki utazott a hajón. De arra kisse gondolna, hogy a halottnak inge is van. Aztat nem renoválták, úgyhogy szűk volt. Ki hitte volna egy ekkora nagy megboldogultról, hogy kis nyaka van ingben? A kis nyaka van ingben? A kis nyak az ingét, az ingének, ingnyakának. Alighogy megfulladtam tőle. Ebből Ettől.

És még a cipő. Olyan óriási ember és nem ment rám. Rá. A cipő rá a lábamra nem ment. Csak alig-éppen.

Ezzel szemben állt a nadrág. Azt burnusznak csavarhattam volna magam köré, mint az arabok, miután már benne voltam.

Akkor ezt a szabó átalakította. De már a kalap karimája a vállamigért. Azt kézbe vittem. Ófelsége a sors

kegyelméből pénztis adott és mondta, hogy kiszálláskor majd keressem Gomperez hídlakót. Hídalvót . . . Higdolt . . . Ez spanyol cím, de nem is kell keresni, mert ők figyelik, hogy hol száll le az Irving, aki én vagyok, a király.

Ez nem könnyű dolog az ilyen naplóírás, de majd belejövök, mint úrfiú a pofozkodásba.

Előzőleg még társalgottunk öfelségével, mert szeretett velem társalgni, gozni, logni. (ez a jó!)

— Magának érdekes élménye lesz, — mondja ő.

— Előre örülök, — mondom én. — Szeretem az élményeket. Legutóbb Kairóban volt ilyen, de mind a három soffőr felépült.

Erre jót nevetett, mivel szokása neki ez. Ez neki.

— Vigyázzon, — mondja ő, — hogy olyasmiben ne tévgyen amit tudni köll. Igypéldául főbbsjáró esetet.

— Tessékcsak kitanítani, a tényállásra, vallani aztán tudok, — mondom én.

— Elsősorban tudni kell, hogy a szigetet egy Warins nevű kalóz fedezte fel százhetven éve. Ő ott mint kalóz uralkodott a benntszülötteken, akik igen szerették, mert sokat rabolt, gyilkolt ez a Warins, de jó volt velük.

— Mi lett ezzel a Warinssal? — mondom én.

— Dédapám elfoglalta a szigetet, uralkodott és Warinst elűzte. De az utódai azóta is harcolnak otthon. Azt mondják, nekik dukál, a trón jár nekik.

— Ez marhaság, — mondom én.

— Csak lassan. Mert van még trónkövetelő, — mondja ő.

— Szóval több is forog fenn, — mondom én.

— De mennyire. Nagypám idején az egyik Warins fellázi totta a benntszülötteket, mert ezek igen szeretik a Warinst. Warinsokat. Nagypám egy száll joggarban menekült a szigetből. Ről. (Nem kívánt törlendő.) Ezt az időt felhasználta egy Alvarez nevű volt ügyvéd és dipol dílpot diplomata. Gyűjtött sok söpredéket Szingapurban. És amerikai segítséggel megtámadta Warrinst. Éjjel. Elfoglalta Almirát. A seprüdeket felfegyverezte és akkor ezek voltak a katonaság. Alvarez köztársaságot csinált Almirában és ő lett az elnök. Akkor amerikai pénz kapott, csinált üzleteket, hotelt, meg autóbust és bekerült a hajózási vonalba és csinál-

tak az amerikaiak egy új propres propes, prosperityt. (Az egy nagy cég New Yorkban.) Azután lett nagy harc közte és Warnis közt, de a papám rájuk tört, mert közben toborzott hajót és légénységet és mind a kettőt megverte, elfogta. Újra papám lett a trón királya. És a bíróság Alvarezt is Warinst ist azonnali kivégzésre kötelezte. Amde Alvareznek papám kegyelmet adott, mert ő mégsem volt rablógyilkos kalóz. Őt nagyon összeszidták és száműzték örök időkre, kitiltották a szigetből.

— Ez velem is volt, — mondtam közbe neki, — de engem két szigetről tiltottak ki.

— Azok melyek?

— Anglia és Délamerika. De a többi szigeteket látogathatom.

— Igen?

— Igen. Csak nem sűrűn. Korlátoltan partraszállhatok.

— No had folytatom.

— No had.

— Ezeket magának tudni kell. Alvarez volt elnököt száműzték családotál. Tól. A szigetre lépés halálosan tilos számára és az általa kitalált törvényeket felfüggesztették. Mivel Warins nem talált ki törvényeket, ezek helyett őtet, magát, függesztették fel személyesen. Rangjához méltóan egy igen előkelő pálma koronájára. Mer őtet minden egyéb országban is felfűszték volna kalózos bűnök, gyilkolás, haláltokozó emberölés, rablás, gyujtogatás és sok más becsületesítés jutalmául. (Igazán nem könnyű egy ilyen napló írás.)

Ilyeneket mesélt a hercegi király, aki ezenfelül uralkodó volt. Én meg hallgattam, mer ezeket nekem tudni illik. Ildomos . . .

— És akkormikor Alvarezt számosan üzték, viszont ezzel szemben Warins nevű kalózt felfüggesztették, több tárgy nem lévén trón követelőzőben? — mondom én.

— Egy maradt. A halálrakötelezett kalóznak a fia. Ezt néhány éve elfokták a Hollandiaok, a Hollandusok. Ő még igen picinyke volt a harcok idején. Benntszülöttek rejtegették és később ő is nagy rabló lett. Amikor elfokták felnőőt korában, akkormár neki is sok vaj volt a fején. Bob Warins fiatalember, de máris szép sikert ért el a rablógyilkosi pályán. Ugyhogy tizenöt évre bün-

tették őt. Akkor megesküdött a főttárgyaláson, hogyha kiszabadul megöli a sziget uralkodóját az összes St. Antoniot és minden Alvarezt. És a benntszülöttek szeretik és ő lesz az uralkodó, de erre vajmi alig van ha, aligha van kilátás, mer jól ül a kényszermunkában.

Ennyit mesélt és azt is, hogy Sir Egmont, a sziget minszterelnöke, aki őt jól ismeri, mert az anyjának a fivére és jó ember. Ez nem jön Szingapurba persze, mert akkor nem lehetne a heccet csinálni. De ha szó van róla tudjam, hogy ő a sziget örökös minszterelnöke, apjának tanácsadója, ősz, magas úr, a homlokán egy régi kardvágásból kifolyó forradás képez. Ered. Forradt homlokán egy régivágású kardhely van. Ő nem megy el sohasem Almirából, ha beszélnek, akkor ezt tudjam.

Akkor én ezt megértem és kikötött a hajó, viszont megfulladok a szűk ingben, ez rémes. (Folytatása következik.)

ÖTÖDIK FEJEZET.

1.

A rendőr szelíden megfogta a fiú karját.

— No jöjjön.

A herceg követte, mint valami alvajáró. Ismét a városban jártak és egy kocsmá előtt vitt el az útjuk. A rendőr megnézte az óráját.

— Húsz perce lejárt a szolgálatom. Mi a véleménye egy pohár sörről?

— Nem ittam még sohasem szeszes italt és különben sincs pénzem.

— Ne törődjék semmivel! Én megvendégelem.

A herceg szelíden megrázta a fejét.

— Ön nem vendékelhet meg egy uralkodót. Köszönöm jó ember.

Ki látott még ilyent? Ha igazán király lenne, akkor sem csinálhatná jobban. Szegény . . .

— Mióta érzi ezt a furcsa ízét a fejében?

— Én király vagyok!

— Jól van nó! Hát jöjjön egy korty sörre . . .
Uralkodó is megteheti. Oroszlánszívű Richard nem egy-

szer ivott a közlegények borából, amikor kereszteshadjáratba ment.

A fiú nagy bölcsen megfogta az állát, mint aki fontolóra vesz egy figyelmen kívül hagyott érvet.

— Igaz, — felelte azután, — egy angol király példája irányadó lehet.

Bementek a csapszékbe és a söntéspolcnál sört rendelték.

— Most majd eljön velem barátom valahová, ahol nyugodtan pihenhet kissé.

— Ön megőrült jóra való rendőr! Sürgősen igyekeznem kell Almirába jutni, ahol rendbehozok mindent. Azután következik a vizsgálat és jaj lesz a bűnösöknek, még akkor is, ha Szingapurba szöktek, mert az angol király igen jó barátom és könyörtelenül kiszolgáltatja őket.

— De a Boldogság Szigetekre nem lehet csak úgy eljutni. Hiszen az nagyon messze van, — igyekezett lelkérebeszélni a rendőr. — Hajót bérelni oda igen sokba kerül és más mód nincs, mert úgy tudom, hogy távol fekszik a rendszeres hajóútvonalaktól.

— Igen. Valamikor rendszeres hajójáratok érintették. De amikor nagyatyám elűzte a lázadó Alvarezt és a forradalom köztársasági kormányát, a sziget ismét visszaszerezte régi előkelő hírét és elkerülték a hajók.

— Hm . . . erről hallottam valamit.

— Hallhatott róla jószívű közeg. Nagy ügyet csináltak belőle undok üzletemberek, akik a forradalmi kormány elnökétől megvásárolták a sziget minden hasznos hajtó jogát és ezt ez a Don Barrabas Alvarez nevű lator elnök csinálta.

„Csodálatosan ismer minden adatot a rögeszméjéhez“, gondolta a rendőr és szelíden szólt:

— Nem juthat el oda fiam. Higgye el! Most majd elkísérem egy csendes intézetbe, ahol nyugtalan uralkodókat ápolnak.

A herceg döbbszentően lépett hátra.

— Maga közeg! Csak nem akar engem beszállítatni a bolondokházába?

— Ugyan, dehogy . . . Hopp!

A herceg mint a villám, úgy ugrott ki az uccára. Ez volt a legrémületesebb fenyegetés, amellyel megfoghatatlan élménye során eddig szembekerült.

Ugy futott, mintha tigrisek üldöznék, cikk-cakk-

ban, össze-vissza, minden sarkon befordult. Nagyszerű, kisportolt szervezete úgy rázta le a köpcös, ötven év körüli, loholó rendőrt, hogy nyomába sem ért. De hát-ranézni nem mert, pillanatnyi idővesztést sem kockáztatott és így vagy fél órát rohant eszeveszetten. Pedig már régen sok-sok ucca válaszotta el a rendőrtől.

India nagyvárosaiban az uccák késő éjszakáig forgalmasak, mert a forróságtól szinte lángoló boulevardokon csak alkonyatkor kezdődik az élet.

Most mi . . . ? Hogy? . . . Merre?...

Forgott a világ körülötte, a pállott, langyos éjszakában . . .

A külváros felé járt. Nem messze folyót látott és azt már tudta Fülíg Jimmy utasításaiból, hogy ott kezdődik az alvilág. Mit csináljon? Talán Fülíg Jimmy valamelyik „összeköttetése“ segít rajta, hogy eljusson Almirába. Hol vannak a klubok? Koválygott . . .

Mindegy . . . Az bizonyos, hogy rövidesen tisztázódni fog minden. Nem valószínű, hogy Fülíg Jimmy és ivadéakai üljenek ezután a St. Antoniók trónján.

Az orra csunyan feldagadt, a száját torzan meghosszabbította az, hogy felrepedt a szélén. Ruhája véres, sáros és szakadt volt . . .

És nincs egy fillérje sem. Elsősorban hát megkeresi az alvilágot. Itt van valahol, az bizonyos . . . Belsőszülöttek igyekeztek csoportokban zajongva, a külváros felé, kulik rohantak kétkerekű riksákkal és az izzó, nagy hold világát elhomályosította a dúsan szállongó por. Ez a por behatolt a gallérja mögé és szúrta a bőrt, összevegyült a verejtékével és undok, ragadó érzést okozott. És a szomszúság is kínoztta. De hol igyon és mit? Egy fillérje sem volt.

Benyitott az első csapszékbe. Pipák büze, alkohol és rongyok párája, lármá, csörgés . . .

— — Kérem . . . kaphatnék egy pohár vizet?

A vendéglős mogorván nézett rá.

— Azt kaphat. Úgy látszik, kapott ma már mást is.

Felhajtotta a vizet és nagyot sóhajtott. Egy zongoraverkli szólt, külteleki alakok és mindenféle fajú nők szórakoztak itt.

— Mondja vendéglős úr . . . Ez itt már az alvilág?

— Mi? . . . Miféle alvilág?

— Hát . . . Ahol Szingapurban klubjuk van bizonyos . . .

— Elmenjen, amíg jó dolga van! Ide tisztességes emberek járnak! Kerékpárbajnokok és állástalan idegenvezetők.

— De kérem...

— Hordja el magát!

....Most már okult. Szó nélkül kisietett. És később még néhány helyről kellett így elsietnie, hirtelen. Mindenki felháborodott a kérdésén. Még hogy alvilág! Csupa zenész, kiskereskedő és iparművész járt erre a külvárosban.

Ugy látszott, hogy Szingapurban nincs is alvilág. De mit írnak a lapok annyit betörésről, rablásról, razziákról?

Már a folyóparton járt, szabálytalanul épített, düledező vályogkunyhók mentén. Belsőszülött és kínai szegények maró szaga terjengett. Szinte rosszul lett. Nyílt tűzhelyek körül, a porban ülve, halat sütöttek. Csontvázszerű, lerongyolódott ópiumszívók, mezítelen gyerekcsoport, karatyoló, kócos asszonyok és néhol egy piszkos üveg mögött, párákba süppedő esti fény. Hihetetlenül zuhlott, rongyos európaiak is jártak erre, rosszarcúak, borotvátalanok, részegek.

A folyón is nyüzsgött a keleti fajból özönlő, szaporító élet. Dzsunkákon laktak itt a part mellett. A raffiakunyhós, hosszú ladikokban főztek, harmonikáztak, szandált készítettek. A folyóbaömlő csatornák dögvészes köde borult erre a zsúfolt kínai nyomornegyedre.

A hercegnek felkavarodott a gyomra.

Egy ablaknál fekete és sárga lányfejek mosolyogtak rá, citera és harmonikajáték hallatszott, mellette pincekocsmák, földbevágott lépcső lejárattal. A sarkon, az út keresztezésénél, fáklyák fénye mellett, hindú fakir tartott szabadtéri cirkuszelőadást. Először kígyót táncoltatott sípszó mellett, azután teleszúrta a testét tűkkel. Ebben az állapotban tányérozott és közben tövig lenyelt egy kardot.

— Hátborzongató mutatvány! — mondta valaki ismerősen a herceg mellett. Őfelsége mohón ragadta meg az alkalmat, hogy ismeretségre tegyen szert.

— Nem is olyan különleges. Kardot nyelni mindenki tud.

— Ilyen kardot?

— Nem hiszem, hogy éles.

— De milyen piszkos! Kész gyomormérgezés!

A fiú ránézett a beszélőre. Furcsa figura volt. Sovány, hosszú, horgasorrú, erős állkapcsú egyén. Az orra hegyén csiptető, amelyről fekete zsinór lógott. Hosszú szalonkabátja majdnem a földig ért, de meztelen lábszárából azért jó darab kilátszott. Fatalpú szandált hordott, mint a bennszülöttek és irdatlan nagy feketekarimájú művészkalapja alól, ősz, rendetlen hajtincsek lógtak ki mindenfelé. Nadrágot, így az idény derekán egyáltalán nem viselt, de hogy mégis megőrizze a nivót, kézelőjét sűrűn előhúzogatta szalonkabátja hosszú ujjából.

A herceg nem állhatta meg nevetés nélkül. Szomszédja vizsgálódva tekintett rá, drótcsiptetője felett.

— Ugy látom, — szólt szigorúan, — hogy önt megfenyítették.

— Igen! Aljas egyének ellopták a pénzem és rámtámadtak.

— Ilyesmi előfordul errefelé, — bólogatott. — Mutatkozzunk be? Nem szokás, dehát mondhat álnevet is.

— Nem szükséges. Nevem St. Antonio főherceg.

— Trebitsch.

A legcsekélyebb meglepetés sem látszott Trebitsch úron. Mintha errefelé már többször találkozott volna főhercegekkel.

— Jön egy pohár sörre, hercegem?

— Sajnos nincs pénzem. Ötezer dolláromat ellopták.

— Ugy? Ez kínos, — felelte udvarias bólogatással.

— No nem baj, majd én megvendégelem.

— Ön elhiszi . . . hogy én főherceg vagyok?

— Miért ne? Ha ön elhiszi, hogy én Trebitsch vagyok!

— De én az igazi St. Antónió főherceg vagyok!

— Akkor hát tudja meg, hogy én is az igazi Trebitsch vagyok. De kérem, hogy ez maradjon köztünk!

A herceg éhes volt, fáradt, a szemei égtek és lera-
kodott por kesernyés ízzel ült a száraz inyen.

— Fenséged átutazóban van? — kérdezte társalogva az igazi Trebitsch. — Vidéki rokonai élnek a külvárosban?

— Ellopták az országomat.

— Mik történnek?! És jelentette a rendőrségen? A talált tárgyak osztályára kell menni.

A herceg közel állt hozzá, hogy sírva fakadjon.

— Uram! Értse meg, én csakugyan St. Antonio főherceg vagyok.

— Én viszont esküszöm önnek, hogy az igazi Trebitsch vagyok, — körülnézett, azután titokzatosan a fülébe súgta. — A borneói Fahéjj Tanya intézője voltam.

Egy pillanatig várt, mint aki elkészült rá, hogy a fiatalember sápadtan hebegi: „Ön . . . A Fahéjj Tanya intézője volt . . . ? Egek!”

— Nagyon kérem, — folytatta izgatottan, — hogy ez maradjon kettőnk titka . . . Most jöjjön . . .

És tovább vezette.

— Kérem, én az igazi St. Antonio herceg vagyok és ha tréfál . . .

— Nem tréfáltam. Esküszöm, hogy csakugyan az igazi Trebitsch vagyok és Borneon a Fahéjj Tanya intézője voltam . . .

A herceg végképp elkeseredett. Nagy nehezen találkozik egy jóindulatú emberrel és az is paralitikus! Mert semmi kétség: az igazi Trebitsch, aki Borneon a Fahéjj Tanya intézője volt, agyalágyult.

— Hová készült felséged éppen? — kérdezte udvariasan.

— A . . . az alvilágot keresem.

— Ugy? — állapította meg örömmel. — Akkor együtt mehetünk. Én is arra tartok.

— . . . az alvilágba?

— Hogyne.

— Ahol . . . a klubok vannak?

— Oda . . . Minden éjjel ott feketézem.

Kissé nyugtalanul követte az igazi Trebitschet. Már a Szingapur deltája felé jártak, iszapos föld cuppogott a lábuk alatt és egy külső pályaúdvár sínei futottak a magasra töltött parton.

Már csak olykor tűnt fel egy-egy düledező viskó és néha sötét alakok osontak el valamerre. Ez félelmetes és titokzatos volt a herceg előtt, különösen a töltés felől kanyargó piros és ibolyaszínű jelzőlámpák fénye.

Hová viszi ez az örült?

Ugy lépeget itt, nagy orrával, csiptetőjével, állandó nyájas mosolyával, mint egy tisztas nyárspolgár. A több ágra szakadó folyótorkolat felé mélyült a talaj és cuppogott a lépéseik alatt. Már vagy másfél órája gyalogoltak a kihalt vidéken.

— Hová vezet Ön engem?

— Hát ahová mondta, fenség . . . A . . . a túlvilágba . . .

— Az alvilágot mondtam!

— Mindegy, mindegy! — biztatta nyájasan, rikoltó fejhangján. — Csak jöjjön.

Távoli vonatfüty hangzott elnyújtottan az éjszakában. A herceg megtorpant, lihegve, félájultan az elgyötörtségtől.

— Nem megyek tovább!

— Ugyan . . . Miért ez a hirtelen elhatározás?

— Nem . . . megyek . . . És vigyázzon jól Ön az igazi St. Antonio vagyok.

— Uram, mire esküdjem meg önnek, hogy én viszont az igazi Trebitsch vagyok. Fogjunk össze!

Mit tegyen? Zúgott a feje és szédült.

— Visszafordulok.

— Fenség! . . . Ott százlépésnyire, ahol az a sárga fénypont látszik, elérjük a régi Holland kikötőt. Ott megtalálja a . . . azt a bizonyos . . . izé . . . világot, amit olyan jól ismerek . . .

Csakugyan látszott valami ködbemosodó fénypont néhány száz lépésnyire.

Tovább haladtak. Kabocák ciripeltek kórusban és jobbra-balra loccsanások kísérték az útjukat, ahogy lábaik elől szerte ugráltak a békák . . .

— Kissé egyhangú vidék, — magyarázta vidáman az igazi Trebitsch, de kellemes, üdítő séta.

. . . A mocsaras táj záptojás-büze szinte fullasztó volt. És néha bokán felül süppedtek a sárba. De egyre közelebb értek a fényponthoz, amelyről kiderült, hogy egy lámpa. Néhány földhányás látszott jobbra-balra és a levegő szaga jelezte, hogy a tenger közelében vannak.

Több fénypont is látszott már a dombhullámokon és a folyópartján egy-egy bennszüllött is feltűnt. Dúdulva, vagy lábukat lóbázva ültek a folyó felett. Valahonnan szájharmonika és bendzsó hallatszott. Az egyik holt ág öblében rozsdás hajótest emelkedett ki a vízből felducolva és moszkítók százezrei döngicséltek. Véresre csípték őket a szunyogok. Az igazi Trebitsch atyai nevetéssel dorgálta a szunyogokat.

A herceget ájulás környékezte és kimerülten sutogta:

— Kérem . . . ismét figyelmeztetem . . . ohgy holnap talán . . . egész India rendőrsége engem keres . . .

— Nem baj. Itt jól elbújhat, amíg az ügy elalszik.

— De az Istenért! Értse meg, hogy én St. Antonio uralkodó főherceg vagyok. Igazán az vagyok.

A nagyorrú megállt és méltóságteljes haraggal végigmérte.

— De fenség! Még mindig kételkedik, abban, hogy én is Trebitsch vagyok! Igazán Trebitsch! Jöjjön! Most már követelem; hogy megbizonyosodjék!

A bódéhoz értek, ahonnan muzsika szűrődött ki és az ajtaján nagy tábla függött:

HOTEL HALL

A

„NÉGY BÜLC SINTÉRHEZ“

ÖT ÓRAI PALINKA

TANC! ELŐÉTELEK! BEJARAT!

HIDEG-MELEG

IDŐBEN NYITVA!

— Csk lépjen be nyugodtan! — bízatta az igazi Trebitsch. — Uri hely. Igazi szálló hall.

— Hol a szálló?

— Ez csak hall, szálló nélkül? Lakása van mindenkinek, csak hall nincs hozzá. Lépjen be kérem.

Négy csupasz, meszelt fal. Két hosszú pad és a háttérben két demijonnak nevezett, hasas, óriási üveg.

A vendégek egymás mellett ültek és combjuk között egy-egy bádög pohár volt a padon, borral, vagy pálinkával tele.

A kocsmáros két demyjonja mellett állt és pipázott. Az ablakpárkányon egy négerkölyök szájharmozott, mellette egy cingár, bajuszos, nagyon leronnyolódott, európai pengette a benzst.

Fel sem néztek az ajtónyitásra. Hihetetlen közöny jellemezte itt az embereket,

— Hé Big, egy barátom, aki különben teljesen főherceg, Tulipánt keresi.

— Hát vezesd ohzzá, — felelte durván a demijonok tulajdonosa.

Valaki a herceg szemüveges kísérfője felé kiáltott:

— Nézd csak! A Buzgó Mocsing!

— Hol jártál?

— Megint az elhelyezőbe viszel valakit?

A nagyorrú sajnálkozó mosollyal fordult a herceghoz.

— Ne hallgasson rájuk. Egynek sem volt gyerek-szobája.

Kituszkolta az ivó túlsó felén egy gyékényajtón. Vak sötétben haladtak a folyosón.

— Miért hívják önt . . . Olyan furcsa néven?

Az ismeretlen cvikkeres a karjánál fogva vonszolta, de közben baráti bizalommal suttogetta:

— Ezeknek azt hazudtam, hogy Buzgó Mocsingnak hívnak. De maga biztos lehet abban, hogy én az igazi Trebitsch vagyok... Csak ne fecsegtessen erről... Hadd maradjak inkognitóban.

Ujját tiltóan a szája elé tartotta. Öfelsége még mondott volna valamit, de az igazi Trebitsch ezt súgta:

— Isten önnel . . . Szegény fiú . . . Igazán sajnálom . . . — rebegette és belerúgott.

... A herceg csak azt érezte, hogy megnyillik alatta a föld . . . És zuhan.

HATODIK FEJEZET.

Fülig Jimmy naplója.

II.

Mostan elmondom, hogy mitől írom ezt a naplót. Mer nem egyszerű. Én ritkán írtam akkor még. Elvégeztem négy elemi, mer szüleim már egész fiatalon beirattak. Mit tehet ez ellen egy védettelen, gyerek mint én? Negyedik elemiben kétszer is halasztást kaptam egy évet mindig. De írni még sem szerettem.

Azonban egy érdekes tényeset mégis erre az elhatározásra juttatott.

Éspedig.

Mielőtt partraszálltunk beszélgetést folytattam. Ő mondta, hogy Gomparez, a hídlakó, nem látta sohasem és majd mérges lesz, ha utólag rájön a cserére. Azt is mondta, hogy legyen eccerű és kövezet közvetlen az udvarhoz. És áttatta nekem az elsőosztályú hajóhegyet, a kiszálláshoz. Ő majd a személyzettel. Nekem fájt a lábam, mert a sorskegyelméből szűk halottnak a cipője szorítot totta.

De nagyon. Ugy hogy a fuldoklás sem zavart akkor már az ing miatt. Miután kiszálltam a hajóból csak mentem egyenesen és leadtam a jegyemet valakibe. Valakinek. Ott állt mellettem egy nagyon hosszúfejű, vízszemű szigorú úr és akkor-mikor meglátta a leadott jegyet, mert névre van a finom kiáltva. Kiállativá. Akkormeg elémállt és fekete hosszú kalapját, olyant mint egy kis gömbölyű koporsó, mélyen leemelte és akkor-már erősen látszott rajta, hogy kopaszodik.

De ő nem ezért jött.

— Bocsánat, — mondja ő. — Mr. Irving?

— Személyesen, — mondom én.

Ettől meghajolt.

— Én Gombperc hidegló vagyok, — mondta szigorúan és én megnyugtattam.

— Jó, jó, az még a kisebb baj. De ha elém áll, akkor az utasok nem tudnak lejönni a keskeny hídon.

Mer így volt.

Erre elállt előlem és én folytattam az utat tovább, ő meg ment mellettem. Jobb oldalról egy nagybajuszú, igen öreg tűzoltó állt mereven.

Ahhoz odalép és mutatja nekem:

— Pollinó tábornok felség hagyütt, hadügymiszterintje. Minisztere.

Tehát nem tűzoltó. Mondom:

— Agyisten Pollinó. Hogy van?, — mondom egyszerűen és közvetetten, ahogy az uralkodó ogtatott. De ez nagyot nézett nekem.

— Köszönöm felség. Igen kitünően.

És sok feketeruhás, fényeskalapú komoly ember jött.

— Na, — mondom én, — ne csináljunk itt csoportosulást, mer jön a rendőr.

Ebben úgylátszik igazat adtak, mert a sok feketeruhás, meg a tűzoltókülsejű egyén elindultak. Elöl ment a Hildagó. Hosszú lábakkal, mint a gólya és még min-

dig egész kopasz volt. Utána én és olyan volt a sok feketeruhás komoly egyén, mint egy gyászoló rokonság a temetésen.

Röhögtem az egész viccen, mert mi lehet nekem, velem, bajom? Őfelsége majd mentőtánu lesz és megesküszik, ha kell.

Pollinó tábornok, őfelsége hadügyminiszterre, mondja:

— Sir Egmont nem jöhetett felséged elé, gyengéledik.

— Ugyan. Nincs semmi baja annak. Aszt gyerek-korom óta ismerem, anyám bátyja és kardvágást képez a homlokán.

Hallgattak. Eszek úgy gallgatnak itt feketébe, hogy most még inkább egy temetést jutattnak észbe.

— Készült felséged elé, de gyenge még.

— Ugyan. Csak nem jön el a Bolondság Szigetéről ide, hogy nekem, elém legyen.

— No de, — mondja ő, — felség nem tudja, hogy a terv megváltozott és ő elgyött ide velünk mégiscsak?

Derült csapás volt ez nekem az égből, mint a menykő!

— Mit mesél? — mondom én.

— Sir Egmont várja.

Most kéne futni, de körülfog a sok gyászoló rokonság és elől megy a kopasz higdaló, mint az elhunyt lelközelebbi hozzám tartozója.

Ez asz Egmont felismer. Esz biztos. Te jó Isten. És akkor kiüt a botrány és amíg őfelsége kiment, addig talán máris lelőnek.

A parton egy motorcsónakhoz érünk.

— Tessék beszállni felség.

Tiltakoznék, de húsz rendőr áll ott feszesen és mind rámnéz. Ilyent csak rossz álomban vagy rossz ébrenlétben láttam edig. A nagy motorosba mind beülünk.

— Hová megyünk? — kérdezem én, a Fülüg Jimmy.

— A Yachtra. Megváltozott az eredeti program. Azonnal indulunk felségeddel Almirába, hogy elfoglalja a trónját.

No most jól nézek ki. Eddigis nagy baj van. De most (folytatása következik).

HETEDIK FEJEZET.

1.

Öfelsége nem esett keményre. Zizzenés csapott fel körülötte és ernyedten, kábultan feküdt a szalmán, ahová lezuhant a magasból.

Hűs széláram érintette az arcát és sustorgó hangokat hallott. A tenger itt van valahol a közelében . . . Enyhe ringás mozgatta meg . . .

Hajó! Hogy zuhanhatott egy hajóra a kocsmából?

Valahol, ki tudja milyen messzeségben, magasan felette az igazi Trebitsch hangja hallatszott le.

— Hej Tulipán! Új ember érkezett! Három dollárt kapok!

Most a herceg közeléből egy borízú, érdes bariton kiáltott vissza:

— Csak lassan azzal a három dollárral! Előbb meg nézem az illetőt! Sok szemrehányást kapok mindenfelől, mert sorra meghal az áru d.

— Ez prima minőség! — kiáltotta le Buzgó Mócsing, akiről errefelé nem sejtették, hogy voltaképen az igazi Trebitschel azonos. — Egy középtermetű, jól táplált, kissé hibbant egyén. Nagyon rokonszenves! Ha csak egy gramm ópiumhoz jutok ma, nem adtam volna el. Három dollárért ingyen van!

Kattanás. Éles fényű zseblámpa világa vetül a hercegre. Mintha ökolcsapás érné a két szeme között, elvakultan, összerándult arccal feküdt a szalmán.

— Ezt összeverték! — kiáltotta mellette a reszelős bariton. — Két dollárt adok érte.

— Disznóság! — üvöltötte vissza Buzgó Mócsing. — Te szívtelen kutya! Ugy beszél egy élő lényről, mintha kalarábé lenne!

— Az arcán össze-vissza repedt a bőr!

— Na és? Nem virágváza, hogy repedten kevesebbet fizess érte! Az ilyent előbb kell mondani, nem szállítás után!

— Vedd vissza, ha akarod! Vagy bedobom a tengerbe! Nekem ne mondd, hogy becsaptalak.

— Kettőnyolcvanért megkapod!

— Kettő!

— Soha! Lelketlen uzsorás! Inkább dobd a tengerbe. De gazságba nem megyek bele!

— Kettő harminc, de egy fillérrel sem több.

— Ötven!

— Hát jó, de ezentúl nem veszek át rossz árut. A Veréb majd felveszi a pénzt...

A herceg képtelen volt arra, hogy egyetlen szót szójjon, amíg az alkú folyt. A szeme lassanként megszokta a zseblámpa fényét, amelyet az ismeretlen vásárló alkudozás közben egy árbócszerű rúd szögére akasztotta a lámpást.

...És most tekintsük meg öfelsége kissé káprázó szemével az illetőt, aki két dollár ötvenért, tehát aránylag jutányos áron, megvásárolta St. Antonio de Gonzaga Y'Malapaga uralkodó főherceget, a Boldogság Szigetek királyát. Ilyen emberhez kéz alatt hozzájutni két és fél dollárért még manapság is alkalmi vétel.

A király tulajdonosa egy matróz volt.

Alacsonytermetű és hihetetlenül zömök, nem követ egyén, akinek rövid, vastag karja, széles, szőrös, ormóttan tenyerekben végződött. Törzse oszlopnyi combokon nyugodott. Húsos, gömbölyű, de barázdált arca, vörös, tompa orra sűrű, hosszú borostái és kurta pipája rajzfilmekre emlékeztették az embert. Fehér, tiszta vászonnadrágja, kék bluza és kerek szalagos matrósapkája feltűntek ebben a környezetben szokatlan tisztaságukkal. Kurta matrózpipát szívott.

— Másszon le a szénáról, — mondta csendesen, de igen vontatottan.

Öfelsége nyilaló tagokkal engedelmeskedett. Egy uszály fedélzetén volt. Körül a sötét tenger sustorgott halkan, jobbra, de nagyon távol, lámpák villogtak a ködön át. Ott van Szingapur kikötője, ahol megérkezett a Honolulu-Starral.

— Ki vagy? — kérdezte a kurta ember.

Most átvillant a herceg agyán, hogy eddig a csökönyössége miatt szenvedett, mert minden áron meg akarta győzni ezeket arról, hogy ő St. Antonio herceg. Most változtat a módszerén.

— Nevem Pedró! — mondta.

— Idehallgass Pedró! Én legénységet árusítok bizonyos hajóknak. Ezek a hajók nagy útra mennek, az ellátás nem valami rossz és tán fizetnek is, ha minden jól megy. Ópiumot visznek a távoli szigetekre, meg

fegyvert is. Te most aláírod a szerződést és holnap munkába állsz.

— Engem törbe csaltak! Nem szerződtetett sehová!

— Szóval nem írod alá!

— Nem!

— Akkor ütni foglak, — mondta sajnálkozva Tulipán.

A tenger állandó sustorgása félelmes aláfestő zenével szolgált a beszélgetéshez. Tulipán, aki megvette a királyságot, lassan felkelt és körülnézett valami verő-szerzős után.

— Figyelmeztetem, hogy én Batáviából szabadultam és a szingapuri „Klubbok” számára fontos üzenetet hozok, — kiáltotta hirtelen öfelsege.

... Gyorsan eszébe idézte, amit Fülíg Jimmy diktált és ő tanulgatta a noteszből, amíg a Honolulu-Star kikötött.

— Mit mondsz? — kérdezte bambán a matróz.

— Én üzenetet hoztam . . . Nagy Bivalynak . . . Velőnek, Tüskés Vaneknek és Pizkos Fred számára..

Az uralkodó tulajdonosa kivette pipáját a fogai közül és a herceg elé lépett. Végre sikerül öfelsegének olyan neveket is említeni, amelyek némi tiszteletet parancsoltak itt.

Az angol királlyal nem sokra ment.

— Te ismered a Nagy Bivalyt?

— Igen! — vágta rá gyorsan. — Jól ismerem. Én az apám révén . . . tagja vagyok a „Hűségesek Almák” klubjának . . .

Most végre, úgy néztek rá, mint amikor egy St. Antonio főherceg leveti az inkognitóját.

És ehhez elég volt néhány rablóra hivatkozni.

— A fene egye meg ezt a Buzgó Mócsingot, — szitkozódott Tulipán. — Ilyen árut hoz két és fél dollárért. Jöjjön velem. De idefigyeljen: ha esetleg most hazudott . . .

— Nem hazudtam!

— Jobb, ha megmondja az igazat, akkor nem történik semmi. Megy a hajóra és én sem veszítek el két és fél dollárt.

A vételár elvesztése igen fájdalmasan érintette.

— Vezessen kérem a Nagy Bivalyhoz — felelte határozottan.

Útközben talán elszökhet, gondolta. Különben sem szabad meghátrálni egy uralkodónak.

— Na jöjjön!

Egy mozdulat és a lámpa kialudt. A vastag lész megfogta St. Antonió főherceg karját. Csavarszorító sem rögzíthette volna keményebben. A sötétben, hűvös áramlással özönlött feléje a kesernyés, halszagú levegő. Végigmentek az uszályon. Mind élénkebb lett a tenger moraja és kis loccsanásokkal érkezett a dagály. Az arcáig pattant néhány felcsapó hullámsziporka, hús érintéssel. A hajó végében voltak.

— Itt egy palló következik, ami a partra ér. Óvatosan jöjjön utánam, mert, ha a hajó bordája és a part között vízbe esik, akkor nem mentheti ki senki.

Ráléptek a rézsút lejtő keskeny deszkára és gyorsan, nyugodtan haladtak a partig. Itt Tulipán újra megmarkolta a karját. Vak sötétben voltak.

— Még meggondhatja!

— Vezessen.

Sebesen haladtak, mert őfelsége tulajdonosa jól ismerte az utat sötétben is.

Egy domb mögül lámpa tűnt fel hirtelen. Citeráztak valahol és énekeltek. Mit tegyen?

— Álljunk meg egy pillanatra . . . — mondta, színlelt, elhaló hangon. — A szívem . . .

— Na! . . .

— A szívem . . .

Tétova mozdulattal a mellkasa baloldalán kápáraszott, amerre a bot van . . . Hogy is tanította Fülíg Jimmy? . . . A szíj . . . Most az ujján van... Most a csukott öklére feszül.

Azután minden erejét összeszedve a tanult előírás szerint ugyanazzal a mozdulattal, amivel kirántotta a botot, előre csapott vele, fejre!

Reccsenés . . .

Tulipán úgy állt egy pillanatig, mint aki fel sem veszi az ilyesmit, de bambán nyílt a szája és a szeme kimeredt.

Őfelsége, bár ezt nem is tanulta, ismét lesújtott. Csak úgy magánszorgalomból.

Tulipán tompa puffanással zuhant a földre . . . A herceg rohant.

Igaza volt Fülíg Jimmynek: nincs nagyobb összeköttetés ezen a tájon, mint egy erőteljes csapás a fejre!

2.

Egyszercsak végigvágódott. Valaki elgáncsolta a sötétben. Furcsa árnyak fogták körül.

— Ki vagy?

— Pedró, — lihegte.

— Négy sötét alakot különböztetett meg.

— Hová?

— A Tüskés Vaneket kercesem és a Nagy Bivalyt! — felelte hirtelen.

— Miért?

— Üzenetet hoztam . . .

— Honnan?

— Batáviában voltam bezárva Fülíg Jimmvel.

— Miért? — kérdezte egy kétméteres, kopasz csavargó.

— Csempésztünk. Tagja vagyok a „Hűséges Almak“ klubjának és a Velőt is jól ismerem.

— Ez biztos?

— Igen . . . Vezessetek hozzá.

— Felesleges. Én vagyok a Velő, — felelte a kétméteres.

Puff . . . Ez baj. De nyomban felelt. Hiszen könnyű nélkül tudta.

— Azt üzeni egy cimborád Batáviából, hogy hordd el magad gyorsan, mert a Hobbo Fischer kiszabadult!

— Igen? . . . Azt látom, hogy tudsz a dolgaimról. De miért mondtad, hogy ismersz?

— Azért, hogy az üzenetet átadhassam.

— Gyanus dolog. Ami a „Hobbó Fischert“ illeti, fél a fene tőle.

— Gyössz velünk, — mondta egy másik.

. . . Ment. Négy embert nem üthet le. Elfutni nem lehet. Ez a végzet . . . Hiába! Egy kis öbölnél csónakba ültek és addig eveztek, amíg magas partrész mellé értek. Itt egy odu előtt megálltak. Amikor a herceg ide belépett és körülfogta a nedves talaj átható, fojtó szaga, nem volt biztos benne, hogy látja-e még a csillogos eget.

Sokáig vezették zeg-zúgos katakombákon át. Fur-

csa moraj hallatszott távolból. A zaj egyre közeledett, míg végül az egyik kanyar végén gyenge fény folt tűnt fel.

Boltozatos üregbe értek, ahol néhány lámpás világított, ormótlan kőkoloncok között.

A hatalmas üregből folyosók és deszkaajtóval fedett melléküregek nyíltak.

Középen jókora asztal, sok-sok deszkából összeróva. Itt néhány alvilági típus üldögélt. Pipáztak, pálinkát ittak, kockáztak. Ez a boltozatos üreg csak a „klub-bok“ előcsarnoka volt. Itt a „Vendégek“ üldögéltek. Csavargók, akik egyik alvilági klubnak sem tagjai, de elég biztatóan áll a felvételük. Velő nagyot kiáltott:

— Hé! Portás Robb!

Ősz csavargó jött elő valahonnan. Igen rongyos volt, de a fején szép, új sapka, amelyen ez állt.

„GRAND ORIENTAL HOTEL“.

Erre büszke volt. Ruházatával, külső megjelenésével, életével, nem sokat törődött, de átlag hetenként új portássapkát lopott, lehetőleg valamelyik finomabb szálló alkalmazottjától.

— Mi van? — kérdezte.

— Ez a fiú üzenettel jött. Börtönben volt Fülíg Jimmyvel.

— Hol?

— Batáviában.

Az ősz csavargó feléje fordult. Azért hívták Portás Robbnak, mert ellenőrizte a belépőket. A Világ börtönintézményeinek nagy ismerője volt személyes tapasztalatok alapján.

— Te Batáviában ültél?

— Igen . . .

— Milyen a belső folyosó falfestése?

A herceg agyán most átvillant amit tanult!

— Zöld olaj, világos kerettel! — felelte nyomban.

— Jobbra van a főfoglár szobája, balra a keresztfolyosó.

Portás Robb bólogatott:

— Onnan lejárát a munkaterembe. Rendes ember a fiú!

Hála Fülíg Jimmynek, ezt megúsza. Velő és társai némi bizalommal néztek rá. Hiába! Egy klubban mégis csak számít, ha valakinek a multját tisztázzák.

Széles folyosó felé indultak, ahol, jobbkézre, egy oduban, a Ruhataros üldögélt. Csomagokra vigyázott, amiket a tagok adtak át megőrzés végett. Nagy részükben szerszámféle volt. Az odu felett tábla függött:

CSAK A
RUHATARBAN ELHELYEZETT
TARGYAKÉRT
NEM
VALLAL FELELŐSSÉGET
AZ IGAZGATÓSÁG.

Még feltűnőbb tábla függött a földalatti folyosó bejárójának közepén:

FIGYELEM!!
A KLUB HELYISÉGÉBE
LŐFEGYVERT, ÓLMOSBOTOT, KÉST,
BOXERT, VAGY BARMILYEN GYIL-
KOLÁSRA ALKALMAS SZERSZAMOT
BEHOZNI
AJÁNLATOS!
FEGYVER NÉLKÜL BELEPNI
TILOS ÉS ÉLETVESZÉLYES! AZ
EBBŐL EREDŐ BALESETEKÉRT,
MINDEN FELELŐSSÉGET
ELHÁRIT
AZ IGAZGATÓSÁG.

A folyosón jobbra és balra deszkaajtókkal fedték el a földbevéajt „klub“-üregeket. Minden ajtón egy-egy újabb tábla. Például:

ZSEBESNEK ALL A VILAG.
BECSÜLETES MEGTALALÓK
TÁRSASKÖRE.

És alatta:

TALALT TARGYAK OSZTALYA!

A herceg szinte elfeledkezett mindent bajáról, testi-lelki elcsigázottságáról.

— Az ott mi?

— Régi matrózok egyesülete. Ezek olyanok, akik már résztvettek a „Tengerészlakomán”.

— Micsodán?

— Hát . . . megesik, hogy egy mentőcsónakban sokáig hányódnak a vízen és elfogy az élelem . . . Ilyenkor kisorsolnak valakit és . . . hát . . . esetleg éhségükben . . .

A szóbanforgó társaság ajtaján ez állt kiírva:

DIÉTAS VÉN FIUK TAROKK EGYESÜLETE.

*HELYISÉGEINKET A KLUB T.
TAGJAI NEM LÁTOGATHATJAK.*

— Ugyanis, — magyarázta Velő — kigolyózás útján döntenek a felvételtől. Aki ellen erkölcsi kifogás nem merül fel, az rendes tag lesz és nem járhat a klubba. Akit kigolyóznak, az bejárhat.

Az alvilág gúnyt űzött a társadalom szokásaiból, ahonnan kiközösítették őket. Időnként feltűnt egy-egy klubtag, részegen, dülöngélve, egyik-másik oduból, kártyacsapás, pénzcsörgés hangzott.

— Hova vezetnek? — kérdezte kissé nyugtalanul. Szomorú tapasztalatai voltak az ilyen sétákkal kapcsolatban.

— A K e g y e l m e s -hez.

— Kegyelmes urak is vannak a klubban?

— Azt hiszem. Összesen négyen élnek még. Csak olyant vesznek fel tagnak, aki kivégzés előtt kegyelmet kapott. Előfordul egy királyi születésnap, karácsony, vagy ilyesmi, amikor megkegyelmeznek a halálraítélteknek.

Kegyelmes úrnak lenni errefelé is nagy szerencsét jelentett.

— Ott az ajtójuk!

HALAL ELLEN VAN ORVOSSÁGI!

KEGYELMESEK KÖRE.

Velő kopogtatott:

— Tessék! — kiabálta valaki bentről.

Térddel, ököllel, nagynehezen kilökték helyéből az „ajtó” deszkát. Meglepő kép tárult a herceg elé.

A helyiség voltaképpen iroda volt. Nagy amerikai íróasztal állt a háttérben, ezenfelül szekrény és két ócska karosszék töltötte ki az odut. A „Kegyelmes úr” nyújtotta azonban a legmeglepőbb látványt.

Csakugyan diplomata külsejű ősz ember volt, bagolyszemüveges, angolbajuszos, magashomlokú úr, úján gyűrű, mellényszabéban óra, szép selyemnyakkendőjében tű és hűvös, tiszta kék szemével, akár a Népszövetség tanácsülésén is helyet foglalhatott volna. De legcsodálatosabban hatott a tiszta, kifogástalan zsakettje és a szürke cilinder egy falbavert kampón.

Éppen írt valamit és felnézett, amikor belépett Velő a herceggel. A többi kísérő kinn maradt illetudóan.

— No mi az kérem? — mondta kellemes, mély hangon.

— Ez az ember azt állítja, hogy a Nagy Bivalyt, jól ismeri.

— Neve?

— Pedró.

— Kicsoda maga?

— Fülig Jimmy öccse.

— A Nagy Bivalyt jól ismeri?

— Azonfelül üzenetem van a Tüskés Vanek számára, — mondta a herceg.

A kegyelmes úr elgondolkozva nézte.

— Ha ez mind így van, — mondta azután csendesen, — akkor miért ütötte le a Tulipánt?

...És a szekrény mögül előlépett bekötött fejjel Tulipán. Csendben körülfogták a herceget.

NYOLCADIK FEJEZET.

(Fülig Jimmy naplója.)

III.

Még mindig nem mondtam el, hogy mi okozta nálam a naplóírás által. Mert nem az én ötletem volt. Az úgy történt, hogy mielőtt a Hono-Lulusztár kikötött, még fogalmam sem volt a napló írásról.

Készültem leszálláshoz és iszgatott voltam és a szállásmestertől búcsúztam a fenékbe. Érzékenyen mondtam neki; mert mégiccsak együtt voltunk a bajban:

— Sajnálom, hogy elválunk és mostan még össze is töröm a pofáját, ha nem fizeti ki a fűtő bérét nekem.

Barátilag kért, hogy ezt ne tegyem.

— Akkor fizesse ki nekem, — mondtam én. —
— Szingapurig jár nekem. Becsülettel megdolgoztam érte.

Ami igaz is.

Eleinte vonatkozott, de végül is belátta, hogy ha tovább ütöm, akkor beteg lesz. Kifizette a bért nekem ő az egészset és még jól kezelt fuktunk.

— Örültem, — mondom, — a találkozásnak. Sohasem felejttem el.

— Én sem, — mondta ő és ezt el is hittem neki én.

Akkor még egy disznóságot csináltam, de megérdemelte. Az illető, akivel tettem a Kapitány volt, a Piszkos Fred. Ez egy rémes alak.

Mielőtt kikötöttünk, a fenékbe mentem.

— Kapitány! — mondtam neki kopogva a ládáján, melybe bújt. — Búcsúzik magától.

— Menj a fenébe, — mondta ő kitérőleg.

— Csak előbb még egy kicsi elintézés nélküli lovasias ügyünk van.

A ládát a hátára döntöttem és rátettem egy hatalmas koffert. Most az első fedele a padlón volt, a „művészbejáratot“ meg elfedte rajta a koffer, ami lehetett nyolcvan kilógramm is súlya miatt.

— Te pimasz, — mondja ő, — ha eszt megteszed, akkor én megöllek téged.

Még egy nagy koffert tettem rá a tetejére neki, válaszul. Még senki sem hallotta ezt a Piszkos Fredet rimánkodni csak nekem most:

— Jimmy, — mondta, — Ötvenkét éves vagyok és először életemben dolgom van valahol.

— Esz szép magától.

Mi lehet vele? A hangja remeg az izgalomtól, ahogy mondja:

— Ha leveszed a ládát, gazdaggá teszek. Muszáj nekem partaszállni.

Még senki sem nem hallotta így könyörögni őt. De engem nem 6-ot meg mert csúnya viselet volt velem szemben, hogy totál kirabolt, amit senki sem szeret szívesen. (Aszért lassan belegyövök.)

De már alik hallottam a hangját, mert mialatt társalgottunk, még több koffert, ládát, bőröndöt raktam föléje és csak messziről jött egy vékony siri hang:

— Jimmy gondold meg fiam.

— Jó! Ha meggondoltam visszajövök és lehordom magáról a rakományt, de esz távoiról sem biztosra vehető.

Minek hitegessem szegény öreget? . . . Most gugsolhat a kofferben, amíg reggel nem jönnek a rakodók, mert reggel kezdik. És akkor sem a középén fe'halomzott ládákon, tehát délután is lesz holnapra, amíg a kapitány kigyön ami úgy kell neki.

Mer sziftelen kutya ez. Ő talán meg is ölne az én helyembe engem, ha ő volna én és én ő akkor, vagyis én ötöt mint magamat megölném az én helyembe ő. Azért figyelmes olvasó megérti, csak gondolkoznii kell rajta.

En is ezen gondolok goldonkoztam, amíg a csónak vitt és a gyászoló rokonság ült köröttem, legelől a hidlakó, aki már nem volt kopasz, mer feltette a fekete hosszú kalapot.

Most mi lesz, ha ez a szőr Egmont meglátja, hogy nem a király gyön hanem én. Ő személyesen is ismeri a királyt, tehát nem téveszti meg modorom.

Kissé druggoltam. Mer itten gyanus lesz, hogy hol a király és nem birok elszámolni Mr. Goulddal, akiről aszt mondja a király, hogy régen herceg a sors akaratából. Eszt is keresni fogják és szép botrány lesz, ha mondom, hogy mekhalt. Kétszer is a tengerbe dobtuk. Tehát abszolute meghalt. Másodszor Piszkos

Fred dobta. Sose felejttem el aszt az éjszakát. A kapitánykülsőjű kísértet és Mr. Gould-Fernandez, aki miután viszbedobták, a nyakamra esett fennről, ez a régen herceg.

Brr!

Összeborzadtam.

— Felség fázik, — mondta a tűzoltó, — pedig a hajó nyílt tengeren veszteget és ott még hidegebb lesz.
— Én már előre fázom, — feleltem.

És ez igaz volt.

Akkormár odaértünk. Fényes nagy hajó volt, de kisebb, mint a Honolu-Lusztár és az volt ráírva asz oldalára:

„*ALMIRA*“.

Trombita recsegett és matrózok sorba falat álltak a fedélzeten és letről látszott elől kösztük piros katonakabátban, aranyos diszekkel, a szír Egmont karddal és homlokán a régi sebből eredő heghely.

Felmentünk a hágcsón és végig vonult a gyászmenet, velem az élén, vonult a matrózok vonalarca előtt.

És akkor odaértünk, ahol a hajó kapitánya állt az Egmont szirrel.

Tudtam, hogy most lesz a baj.

Ez fog felordítani akkormikor meglát és azonnal megbilincsekbe vernek. Azonnal vernek megbilincselve.

És odaérünk. Én merészen kilépek és most szinte leszek.

— Ször, — mondom, — őszintén leszek. Én nem vagyok hibás.

De erre csoda történik. Azt mondja öröms arc-cal.

— Felség! Boldog vagyok, hogy fél év multán ismét viszontláthatom.

És ráborul a nyakamra akkor, ölel és megcsókol és ölel.

Én úgy álltam ott, mint akit főbesújtottak egy gummibottal derült égből. Hiszen ez ismeri az uralkodót.

Ez akkor mit ölel és mondja, hogy felség? Ez mi itten?

— Nem ön a hibás felség — szól mintha tudná, hogy mit kezdtem mondani el. — Mialatt úton volt, megváltoztattuk a tervet, majd közöljük, hogy miért és

így egyenesen Almirába megyünk, hogy felséged alattvalói között elfoglalja ősei helyét a családi trónon.

Ilyesmit modott. És a hídlakó megint nagyon kopasz volt, mert kalapját kezében fogta és állt akkor már mereven mellettünk.

— Jöjjön felség a fürkéjébe, bizonyára pihenni akar.

Mentem felség a fürkémbé, mert csakugyan bizonyára pihenni akartam. Mert akkormár szédült a fejem, pedig ez még csak az első marhaság volt. (Folytatása következik.)

Öfelsége I. Fülüg Jimmy naplója.

IV.

Ilyen szép fürkében még nem laktam. És ilyen jól sem. Mer nagyon jóllaktam, akkormikor egy matróz hozta hozott jó ennivalókat. Felfújtakat és szárnyas husokat, lekvárosdzsemmet és bort. Akkormikor rumot kértem, azt is hoztak és amikor láttam, hogy mindent hoznak, kértem cigarettát meg valami készpénzt.

Aszt is hoztak.

Akkor jött egy matróz és mondta, hogy Egmont sir és Pollinó tábornok a szomszéd fürkében várakoznak és kérik, hogy kihallgassam őket.

— Jó, — mondom, — csak beszélgessenek jó hangosan, majd én kihallgatom innen.

De ők nem ezt akarják, hanem idegyönnének kihallgatódzásra.

Az se baj, mondom, a sorskegyelméből és begyöttek.

A tüzoltószerű miniszter és Egmont sir sebhelyében a kardforradással.

— Felség, — mongya Egmont sir. — Attól vagyunk itt, hogy beszámoljunk.

— Mostan, — mondom én, — hagyjuk a pénzdolgokat, én bizok magukba.

A tüzoltókülsőjü kissé pislogott ettől. De Egmont csak azt mondta:

— Etölterjesztésünk nem pénzügyes.

Erre eszembejutott öfelsége tanácsa:

— Mostan ez aktuális. Majd egy-két nap múlva, — mondtam és szemhez emeltem nyeles pápaszememet, ami felső zsebembe csüngött valódi nikkel láncon.

Erre a tűzoltásügyi miniszter olyan nagy tisztelettel nézett rám, hogy teljesen nyitva lett a szája.

De nem szőr Ekmont, akinek szervezete úri dolgokkal ellen állóbb volt.

— Mégis kérem felségedet, ezt hallgassa mostan ki belőlük, mert fontos.

— Am legyen, — mondtam. — Kegyes akarok lenni a sors akaratából.

— Mialatt úton volt kaptuk az értesítést, hogy Warins Bob, a Kalóz fia megszökött Batáviából, ahol mint kényszermunkást alkalmazta a törvényszék.

— Ez a Warins Bob, akinek trónkövetelés forog fenn?

— Igen. Rab volt a batáviai fegyházba és megszökött.

— Pedig az igen nehéz, mer tizlépésenként őt áll. Szigorú tartózkodási hely.

— Felséged bizonyára tudja, hogy Warins apja, akit a bennszülöttek igen szeretnek, Alvarez ellen harcolt és atyja őfelsége legyőzte mindkettőt.

— Igen, ez nálunk szokás, — mondtam.

— A fia Warins Bob megesküdött ítélet előtt, hogy ha kiszabadul, megöli a sziget uralkodóját és a száműzetésben élő Alvarez köztársasági elnököt.

— Az ember annyi mindenre megesküszik egy főtárgyaláson, — szólék leereszkedően.

— Warins Bob a szigetvilág legügyesebb és legveszélyesebb gonosztevője.

— Csekélység, — felelék gúnyosan. — Micsoda akkor a Holdvilág Charley?

Erre köhögött.

— A bennszülöttek között igen sokan Warrins pártján vannak, mert szerették az öreg kalózt. Warrins bizonyára visszatér a szigetre, talán már ott is van és felségednek azért kell hazajönni, hogy a nép ne higye gyávanak és e nehéz órákban ott álljon az élénk.

— És gondolja Sir Egmont, anyám bátyja, hogy az a Warins Bob majd meg akar ölni?

— Biztos, hogy megkísérel.

— No, majd jól fejbeütöm, — feleltem és ezzel a kihallgatás végétért.

Most mi ez? Attól a csirkefogótól nem félek, de csakugyanbaj, hogy a király Szingapurban lekéste a csatlakozást a trónjához.

És már régen ment a hajó a nyílt tengeren. Sétálok. . . . Szép este volt. Az ég csillagos, a tenger sima, Tükre.

Enyhe szellő és kellemesség. Pláne mer jóllaktam, ami nálam a természet szépségeihez tartozik.

Már nem is látszott a part se. Csak tenger meg ég és mert közeledett a nedves idő, nagy köd lett lassan, amibe belehaladt a hajó.

Igen jó motoros volt ez, csudaszép és gyors is. Azután láttam, hogy egy tiszt áll mögöttem udvarijas távlattal.

— Maga nekem áll itt? — kérdem.

— Igenis felség, — mongya ő.

— Hát ezt talán mellőzzük, — mondom királyian.

— De felség engedelmével én itt a segédszárny vagyok.

— Még akkor sem. Szeretek egyedül emlékelkedni, ez forog fenn.

Mondom.

— Parancsára, de a felelőségem . . .

— Semmi felelősege itten nem kézenfekvő és azonnal távozzon, — szoltam királyi haraggal. Mire ő el.

Rögtön jobban éreztem magamat, ahogy a szárnysegéd repült. Odament az egyik fiatal matrószhoz.

Az biztos egy szárnyinas. És elküldte valahová. Most szór Egmonthoz küldi biztos.

Attól félek, tehát puccoltam. Különbenis olyan köd lett, hogy az ember az orráig sem látott. Ilyenkor igazán jó csak a fedélzeten csavargani ogni.

Bárha akkor emlékesztetett az éjjel engemet arra az iszonyú felemeletes félelmetes éjszakára, amikor a kisportolt Mr. Gould, aki Fernandez néven régen herceg, nyakamba hullt miután vizbelökém, halva, majd pedig vizbelöke a Pizkosos Fred, kit messziről néztem, amint hoszta fehérrel letakarva és ismét vízbedobá egy loccsanással, Fernandezt, Mr. Gouldot . . . Rémes éjszaka volt az ott . . . Akkor is ilyen ködben halattunk és előzőleg és láttam a kapitány külsejével aszt a valakit a kísértetett. Aki két alakban járt és . . .

És megint láttam! Itt! Ezen a helyen. A kapitány kísértetett!

. . . A köd mint melegvizes rongy feküdt az arcomon . . . csepegett minden, pedig nem volt eső sem, csak nagy, nagy gőzös forró köd az egész végtelen Océjában és egyszer csak ahogy befordulok asz egyik kabinnál, hát éppen beleütközök.

A kísértetbe!

Arc az archoz, a Hono-Lulu sztárkapitánya áll előttem!

— No mi az José? — kérdezi hidaadt nyugalommal és dohányoz.

Én pedig kővédermedten, mint akit villámsujta. Mer esz a kísértet. Mer mit keres itt a Holono-Lusztár kapitánya.

— Ön . . . mit csinál? — kérdezem kissé idegesen, mivel kissé ideges voltam. Mer a köd, a nedves monszun előtti szélcsendesség idegességet képez.

— Én is Almirába utazom, José.

— Ne mondja José. Én itt egy király megbízásából környezetét becsapom. Aszt hiszik király vagyok.

— Ugy? . . . No én nem akarom ebben zavarni. Ellenben mondja. Mr. Gould kabinjában volt egy kis fiókos szekrény. Nem sejti, hogy ez hol lehet?

Ennek most nincs más gondolja!

— Kapitány úr! Berendezési tárgyakat én nem cselek — felelem királyhoz illően.

— Nem is erre gondoltam. De talán látta. No mindegy.

— Jó éjszakát kapitány úr.

— Jó éjszakát király úr, — felelte és mosolyogva kezét fogott, — maga legény a talpán. Akar cigarettát?

— Köszönöm, de itt királyi dolgom van.

Odább ment és már elnyelé a szürkesség, ami gomolygott. Én pedig épen ahogy mentem vissza szőr Egmonttal találkozám és vele volt a segédszárnyas.

— Felség . . . aggodtam, hogy egyedül sétáljat

— Nem szeretek máskép.

— Pedig uralkodónak még saját hajóján is ügyelni kell, mert felbérelt merénylők mindenhol lehetnek.

— Azokat én majd jó fejbeütöm, csak azt tessék mondani énfelségemnek, hogy miért utaz velünk a Holló-Nunulusztár kapitánya, tudtommal.

— Nincs erről tudomásom, — felelte.

No ez jó.

— Dehiszen beszéltem vele itten az előbbéppen nincs egy perce se hogy beszéltem vele. Itten az előbb.

— Az ki van zárva. A hajón csakaz Ön környezése utazik és a legényesség valamint.

És úgy nézett rám mintha én ép nem lennék elméjű.

Nem szóltam. Ezt a históriát már tulonbőven ismertem semhogy vitatkosszak. Tehát a kísértet, aki kapitányos külsejű átszállt a hajóra.

— Kérem felség tartózkodjék a kajütjébe, vagy pedig a segédszárnyassal kísértesse magát. Mondom jó. Azután visszamentem a fülkébe.

De később ez jó az éjjelbe benne lehetett kisliszoltam óvatosan. A szárnyas nem volt közelben. Azért láttam vagy tíz lépésnyire. A korlátia támaszkodva állt a könyökén. Mit tudja ő, hogy itt olyan uralkodó forog fen aki neszetlenül tud járni, mert trónörökös korában ezt az előélete megkívánta? . . .

Az ajtó sem nyikorgott, hát nem sokára jó megszibe voltam. Csak itt ott járt egy matróz, alig látható a ködben, azután hosszú ideig csakcsend és cuppantak a cseppek, ahogy leesett a vasról a sok nedveség . . .

Azon a helyen nem volt a kapitány formájú kísértet. Ez biztosan valami bűnügy hátere ami mögötte lappang. Kisértet?

Én mindenesetre fejbeütöm. Ha jól bírja akkor csakugyan kísértet. De ebbe nem bízom. Csak olyan nehéz az ember melle, mintha a ködnek sujja lenne, pedig jól tudom, hogy a köd az légüres tér. De nagyon hasogat a fejem, pedig ez a nedves elő-monszun időnek a járása.

Ez a halk duruzsolása a víznek is furcsa . . . A kezem olyan vizes mintha nem törülköztem volna. És hideg. Mikor pedig negyvenkétfokot mutat a pluszmérő árnyékban. És fázik a gyomrom . . . És egyre csak nehezebb lesz ez a gőzfal, ahogy megyünk beléje . . .

Nagyon rossz járása van itt az időnek. Ilyenkor mindenki veszekedős szokott lenni a kocsmában. Ez az a járása az időnek, amitől trónörökös koromban hamar bicskázott az ember.

Elanyira, hogy kigombolom ingem gallérom, de így

is sós nyulós, vízességgel vagyok teli és úgy lüktet a torkom mint egy percmutató . . .

Ott . . . Ez a csillanás a ködben egy sapkaellenező visszfényel! Most elő a zseblámpásom, mer azt koronázás előttről megtartottam . . .

Utána sietek és amikor a közelébe érek gombon nyomom a lámpást. Fény a ködben! És látom.

Ő az!

A kapitány! Mosolyog, int és siet . . .

De én utána.

Megáljon.

Azonban előbb ér a kabinok közé és elnyeli a köd. De hallok a nyikorgást. Ajtónyikorgás volt a közelben valahol! Ez bement egy kajütbe. Csak nem látni hová. Mert köd . . .

Ha kell én átkutatom az összes kajütöt! De szembenézek a kísértettel!

Az első kabinablaka sötét. Ez volt? Lenyomom a kilincset és benyitok. Sötét van bent is.

De nemcsak sötét, hanem mozdulatlan minden és a bal szememen át szúr a monszunidő bele egy ködből való hegyes tűt az agyamba . . .

A sötét és a csend valami olyan különös, hogy a nyelvem száraz lesz és mintha a torkomba megvastagodna.

Én ott féltem és a szívem olyan hideg lett, meg a térdem megingott.

Jaj mi ez?

Felnyomom a gombot, hogy a zseblámpa újra világítson.

És azt hiszem, hogy megőrültem!

Ha lett volna bennem hang én sikoltok. De nem volt. Csak becsaptam az ajtót és futottam, de remegve, mintha maláriás roham rázna . . . futottam és reszkettem.

Mert a zseblámpa fénye megmutatta a kabint és az asztalon egy nyitott koporsóban ott feküdt sárgán, szalmaszínű bajusszal, fekete szemgödörrel M^r. Gould!

A Fernandez . . . Aki régen herceg, akit eddig kétszer a vízbe dobtak (folytatása következik).

KILENCEDIK FEJEZET.

1.

Fenyegető alakok közeledtek lassan. Közöttük elsősorban a bekötött fejű Tulipán öfelsége tulajdonosa, A súlyos, feszült csendben csak a Kegyelmes őrizte meg előkelő nyugalját.

— Várjatok, — mondta csendesén. — Tisztázni kell, hogy mit akart itt ez a kölyök.

— Betolakodni zöldfülű! — mormogta Velő fenyegetően.

— Az bizonyos, hogy nem kezdő, — szólt elismerően Tulipán és a kötéséhez nyult. — Az ütés, amit kaptam, mellette szól. Ezt kénytelen vagyok mentségére felhozni.

— De miért ütött le, ha nem volt oka félni? És hová akart futni? — kérdezte Velő.

— Gyanus, azt nem mondom és semmi esetre sem árt, ha megölitek, — felelte a Tulipán és vállat vont, — de nem kezdő, az bizonyos.

A Kegyelmes hosszan nézte újjai között a szivarhamut.

— Vezessétek a Nagy Bivalyhoz! Azt mondta, hogy ismeri a Nagy Bivalyt.

Ismét vezették a herceget, kanyargós, földalatti folyosókon. Most már valószínű, hogy innen soha többé nem kerül élve a napvilágra. A nyirkos, penészszagú katakombákban felfelé vezetett az út. Egyre meredekebb lett a kanyargó folyosó, míg végül földbevájt lépcsőkön haladtak. Azután beléptek egy rosszulvilágított helyiségbe. Most már látta, a herceg hogy hol vannak.

A Négy Bölcs Sintér nevű „hotelhallba” hozták. Tulipán ment elől. Velő és társai közrefogták a delikvenst.

A kocsmáros még most is ott állt a két demjon nevű üveg mellett, közönyös vendégei a padon ültek bádogpoharaikkal, csak úgy mint az imént és az ablaknál az a fiú szájharmonikázott, aki a herceg belépésekor is az ablakpárkányon ült. Egy kövér, kócos, mulat nővel bővült csak a társaság, aki a pad előtt a földön feküdt és hortyogott.

Ott ült továbbá egy lánán Buzgó Mócsing, akiről a herceg tudta csak, hogy alapjában véve az igazi Trebitsch. A fenyegető csoport élén a tömzsi Tulipánnal nem keltett feltűnést.

— Buzgó Mócsing! — kiáltotta Tulipán. — Azonnal add vissza a két és fél dolláromat.

Az igazi Trebitsch felháborodottan lépett eléjük.

— Ezt kikérem magamnak! Én leszállítottam az árut — és a herceg felé fordult, — maga a tanum.

— A te árud fejbeütött! És megszökött.

— Erős és ügyes embereket kértél. Hát aki téged leüt, az nem gyenge és ha elszökik, akkor ügyes is . . . Nézzék meg ezt a fiút! Csupa erő! Ne hagyja magát szidni, barátom . . .

A herceg ujabban gyanusan népies tüneteket észlelt magán. Például hirtelen haragú lett és ilyenkor ütni szeretett volna. Most is szép lassan felforrt.

— Maga piszok rabszolgakereskedő! — kiáltotta dühösen, — hitvány gazember!

— Most nem erről van szó, — felelte idegesen az igazi Trebitsch. — Személyeskedéssel nem megyünk semmire.

— Legszívesebben betörném a fejét.

— Mi hátráltatja ebben? — kérdezte csodálkozva Velő.

Puff!

Ófelsége legmagasabb ökle olyan szabályos bal-egyenessel csapott bele az igazi Trebitsch arcába, hogy elismerő zúgás honorálta. Viszont Buzgó Mócsing, bravuros gyorsasággal, de rendkívül erőteljesen szájonkapta őfelségét, hogy elsodorta a kocsmárost, valamint az egyik demijon nevű óriásüveget.

— Azt hiszem, — lihegte Buzgó Mócsing, — üdvösebb, ha nem torzsalkodunk.

A herceg ismét rávetette magát, de egy újabb pofon, megtoldva egy gyors rugással, a falhoz repítette. Az arca már szinte felismerhetetlen volt a sok veréstől. Az agyában ezer harang csengett-bongott és iszonyúan fáj a bal füle, amely a cimpa mellett beszakadt kisé.

— Szerintem ne folytassuk, — ajánlotta ismét Buzgó Mócsing.

— Adjanak egy pohár vizet! — suttogta a herceg.
— Délután ittam utoljára.

Rongy és pálinkaszagú kazán volt ez a kis bódé, a mocsaras vidék, talajgőzöktől súlyos forróságában.

A kocsmáros megvető arckifejezéssel betöltött egy fél pohárka pálinkát és vízzel hígította. A herceg felhajtotta és úgy érezte egy pillanatig, hogy nyomban megfullad. Minden erejére szüksége volt, hogy ne köhögjön.

Azután forróság öntötte el. És nekiugrott a türelmesen várakozó igazi Trebitschnek. A rugást elkerülte, a csattanó pofont most nem érezte . . . Csak lihegett a mohó vágytól . . .

Megölni!

Propellerszerű sebességgel zuhogtak az ökölcsapásai és az ördög tudja, honnan származott le ez a mozdulata, térdel gyomorbarúgta az ellenfelét, hogy felbukott Zuhanás közben az igazi Trebitsch magávalrántotta. Hörögve, harapva, boxolva gurultak a földön . . . A herceg vérében lángrakapott a pálinka. Forrón zúgott az agya, állati, gyilkos, pusztító örömmel verte az ellenfél fejét a pallóhoz.

Amikor újra felugrottak, mint valami tigris vetette magát a harcba. Rúgot és ütött, míg egy horogütésétől Buzgó Mócsing a lebúj sarkába repült és mielőtt felállhatott volna, öfelsége a legelső kezeügyébe kerülő üres ládát belevágta és már ugrott volna az alélt emberre, hagy megölje, de visszarántották.

— Hohó!

— Eresszl — hörögte.

— Ha egyszer grogy lett, akkor békén kell hagyni, — mondta Velő, miközben fogta a herceget, aki kisé dülöngélt is, a rumtól.

Öfelsége arca egyetlen darab nyers hús volt, két szeme alig látszott ki dagadt üregéből, túlökformájúra vert orra, néger módra feldagadt száján, kék és ibolya horzsolások, dudorok, a csinos, finom vonású herceget ritka, jellegzetes csavargóvá torzították.

Buzgó Mócsing lassan felemelkedett. Pácoltra pofozott arcán alig volt egy ép folt, de azért diadalmasan szólt oda Tulipánnak, miközben a fiúra mutatott:

— És ez neked rossz áru?!

2.

— Mit akartok itt ezzel a vad suhancsal? — kérdezte a vendéglős.

Már rajta maradt az új név. Az alvilágban gyorsan keresztelnek és mindig találó nevet adnak.

— Gyanús alak. Orvul megtámadta Tulipánt. De azt mondja, hogy a Nagy Bivalynak hozott üzenetet.

Erre csend lett.

— A Nagy Bivallyal akar beszélni — mondta Velő a vendéglősnek. — Szólj neki.

— En?! Talán megörültél, — felelte rémulten.

— Menjen be ő maga, ha ismeri, — ajánlotta egy másik.

Valaki megfogta a herceget a nyakánál és a kis elfüggönyözött ajtón keresztül belökte egy helyisébe.

Ott állt a Nagy Bivaly szobájában. Hercegi lakosztálynak felel meg az alvilágban. Négy penészes vályogfal, semmi bútor. A földön egy gyékény, azonfeküdt a Nagy Bivaly, az embergyűlölő és mellette lámpa búzlott füstölögve.

A Nagy Bivaly mesztie volt. Valószínűtlenül magas és széles. Valóságos hústömeg. Gömbölyű, kopasz feje, nagy bennszülött szeme és duzzadt néger ajkai féltelmetesen idegenszerűvé tették, mert a bőre szinte teljesen fehér volt.

Kifejezéstartelenül nézett a fiúra. Fatörzsvastagságú karizmán egy horgony látszott kék és rózsaszín tetoválással. Kivágott trikója még néhány tetoválás szegélyét szabadon hagyta.

— Őliör meg. — mondta a herceg, — azt hazudtam, hogy ismerem magát...

A Nagy Bivaly üres, halott tekintete mozdulatlanul meredt rá.

— Ki vagy?

— Fülíg Jimmy... öccse... — megpróbált előkelő rokonságra hivatkozni. Ilyesmi sokszor beválk.

— Hazudsz.

A petroleum és a föld szaga langyos tömbként állt az odúban. A Nagy Bivaly felemelkedett, lomhán, nyugodtan,

— Ki lökött be hozzám?

— Nem... tudom...

A herceg vakargatni kezdte a mellét, szépen befelé, a bot irányába.

Azután lesujtott! De a Nagy Bivaly keze boszorkányos gyorsasággal kapta el és magához rántotta. Amikor a fiú nekizuhant fejével a hatalmas mellkasnak, úgy érezte egy másodpercig, hogy ez az ember könnyedén eldobhatná őt, mint valami kis kavicsot. Elkábult.

Rövid mozdulattal kilódította az ivóba.

— Ez az ember le akart ütni ólmosbottal!

Az ivóban tartózkodók (igen sokan elmentek, amikor a herceget belökték a Nagy Bivalyhoz) vigyorogtak.

— Azt akartam, hogy megnézzétek, mielőtt szétlapítom!

— Azt mondta, hogy ismer téged... — jegyezte meg a kocsmáros.

A Nagy Bivaly megfogta a herceg nyakát.

— Majd mondd a halaknak is...

— Én a Pizskos Fredhez jöttem... — kiáltotta kétségbeesetten, mert érezte, hogy a nagy marok egyetlen szorítására vége lesz.

Nagy Bivaly szomorú, kegyetlen szemei egy pillanatyra szünetet jeleztek.

— Mi?... Te ismered... Fredet?...

— Csak úgy, ahogy téged, — jegyezte meg a vendéglős.

— Ez tévedés, — mondta valaki, aki most lépett be a helyiségbe, de nem vették észre. — A kölyök csakugyan jól ismer és ne merd megölni, Bivaly!

Pizskos Fred állt az ajtóban.

A herceg agyában tótágast állt minden. Gyermekkori barátai letagadják, hogy ismerik. Pizskos Fred, akit sohasem látott, kijelenti, hogy jó ismerősök.

De a Nagy Bivaly keze egy hajszálnyit sem engedett a szorításból. Ugy nézett Pizskos Fredre, hogy néhány gyengébb idegzetű rablógyilkos megborzadt. Zöldesfényű, vérszomjas gyűlölet izzott a tekintetében.

XI. FEJEZET.

Öfelsége I-ső Fülíg Jimmy naplója.

IV.

Mi Öfelsége első Fülíg Jimmy írjuk eztett kelt mint fent saját kezünküleg uralkodásunk első évének sorskegyelméből valamelyik napján.

Mostan el kell sajátosítani eszt a kifejező módott, mert ilyen leveleket látok naponta és alájuk írok. De még mindég nem mondtam el, hogy mitől írom a naplót. Asz úgy volt, még a hajón épen beszéltünk erről a kirájal, amikor még azt hittem, hogy nagy dolog uralkodni.

Rájöttem, hogy uralkodni nem is nehéz, csak trónhoz jusson az ember ebbe a tolongásba.

Mer az egész világ olyan mint egy nagy tolongás: hol elől van az ember hol hátul.

Uralkodásom első esztendejében érkesztem Almira szigetébe a fővároshoz. A parton ökröt, ágyúkat és rakétákat is sütögettek, fellobogózták meg zene. És egy csomó katona sorbafalt állt és kendővel intettek és mind a pár száz ember így szólt hozzám: Éljen! Éljen!

Több alkalommal bejártam a világot, de ilyen szép fogadásban még nem részesítettek egy kikötőben sem.

— A partra úgy szálltunk, hogy elől ment a híd lakó aki újra megkopaszódott, mert főt hajadon volt. Kezében a kalap. Azután Én és Egmond és Mögöttünk a gyászoló rokonság. És közben zene, de mindenki szalutált, vagy hajadon állt fön és a néptömeg erre ismét megjegyezte, hogy: Éljen a király, ami Igen helyénvaló közbe szólás ilyenkor.

Egmond ször akit régen ismerék, mert tudom, hogy anyám bátyja és homlokán egy régi seb miatt a kardheg. Azonban így szólt:

— Integessen Felség!

És én erre szófogadva hunyorítottam szemmel és hívogatva integettem a fejemmel, de miszerint Egmond ször, anyám bátyja ettől egészen ideges lett.

— Ne így, Felség, hanem kézzel.

Erre mutatoujjammal tréfásan megfenyegettem népemet és Egmond sóhajtvá mondá, hogy inkább eztet

most hagyjuk abba egy időre. Ennek az Egmondnak semmi se jó. Pedig egész belejöttem.

Akkormikor én is partraléptem megint zeneszó mellett így szólt mind: „éljen!” és engem elvezettek egy egész bevirágozott hintóhoz.

És most mentünk a főleg várba. Mert itt volt egy hegy, azon egy főlegvár. Erről már beszélt az elkalódott uralkodó, hogy ami tetőn van az főlegvár.

Igazi nagy vár falakkal, ágyúlőrésekkel és felette az éggel. És itt is elsütöttek ágyut és belevágtatánk a várudvarra ahol a teljes helyőrség (mind a 20 ember) kinn állt gáldé gélád glédában. Egy egész sor tüzet adtak és szerencsésen megérkeztünk és kiszállánk.

Majd pedig elémjött a kapuból, egy magas, mosolygós, szép asszony, de teljesen ősz.

„No most az anyakirály gyön“, gondolom ez fog a fijiért sírni.

De esz érthetetlen! Hallottakilyent?

Kitárta a karját és elémjött:

— Fijam!

Igen. Azt mondta, hogy fija vagyok. És nem mint-ha tudnám. Mit szólnak? Ha legalább hasonlitanánk őfelségemre. De nem is.

Ebbe meg kell bolondulni!

De olyan kedves volt esz az asszonyság és úgy átölelt, megcsókolt és bizonyez régen nemvolt velem, hogy én is őt megcsókolám. Mer engem nem csókolt meg anya több mint tíz éve. Most jól esett esz, akkor is ha az anya másé.

Az anyai csók és ölelés mégis asz enyém volt és nem cseréltem volna el egy igazi szépleány csókjáért.

Mer ilyen marhaságok vannak és én koronámra mondom (ami királynál nem csekélység.) akkor épen úgy szerettem ezt az asszonykirályt, mint a magam valódi mamáját.

Pedig azt nagyon szerettem, pedig Davonshireben nyugossa örök álmát szegény amilyen jó volt, a sírban szegény.

Nem szégyenlem leírni esztet mert még egy csavargónak is lehet mamája ép úgy mint a jobb embereknek...

... Hogy a tárgyra térjek én már gyerekkoromban is nagyon kíváncsi voltam, mint természetü. Én egyszer

feltörtem az iskolába iort Nelszon mellszobrát, hogy lássam mi van benne.

Semmi sem volt benne, csak légüres tér. De aszt láttam. Így voltam most is, mer nem tuttam, hogy mi ez a játék velem itten? És egyedül maradtam Gombperc higaldóval, aki bizonyára mindent tud belül az agy-velejében erről az üggyről és szívesen feltörtem volna a fejít, mint ahogy a mellszobrot szokás, hogy lássam mi van benne.

Lehet, hogy csak légüres tér.

— Felség, — mondja a hídlakó, — óhajt pihenni? Akkor már szobában voltam, aszén királyi lakásomban.

— Én szeretnék beszélai ször Egmonttal.

— Holnap délelőtt a kihalgatáson szokás szerint.

— Aszonnal, — mondom ellentürest nem ismerő hangon. Erre ő szomorú arccal kiment. Szomorú volt, mert neki fontos az udvari tikett, ahogy mongyák.

Jöt a ször, Ekmont.

— Felsék — mondja, — ön öltözzék a marsel nevű katona uniformisába, mert ez a király ruhája itten.

— Dehát én vagyok itt az új király?

— Ugy van. Fernandez, aki régen herceg elhunya és új régen herceget nem jelölünk, eszt egy hónap előtt törvényeztük. Így ön tehát gyakorolhatja királyi jogát, amihez kiskorú volt. De most esz nem baj, mert már nem annyira kiskorú.

— Nésze! — mondám eccerüen. Maga anyám bátyja, jól ismerem homlokán a sebet. Maga tudja, hogy én nem vagyok én, hanem egy helyettesem, aki király. Asz igazi St. Antónió Szingapurban van. Tehát ezt itt mire véljem miszerint?

Rövid habozás után monda:

— Halállal bünhödne, ha elhinném felség amit mond: hogy ön nem az igazi uralkodó. Törvényeink szerint, aki a királyi méltóságot bitorolja, azt kötéláltali akasztásra mondják ki.

— De engem a király megbízott.

— Eszt nehéz lenne itt most bebizonyítani, valakinek, akit reggelre felakasztás általi ítéletben bünösnek mondanak ki.

A mindenit. Ez keszd meleg lenni a helyzet. De ször Egmont nevet.

— Azonban ez csak tréfa. Ugyebár tréfált felség? Ugyebár ön a mi királyunk?

— Asz vagyok, — felelém csendesesen és ő rám hagyott engem, magamra, hogy asz inas feladja nekem a marsal nevű katonaruhámat, amellyel szép kis pác kezdődik itt. (Folytatása következik.)

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

1.

A Nagy Bivaly szorította a herceg nyakát.

— A fiút nem ölheted meg, — mondta Fred.

— Ugy. És miért?

— Mert én ölöm meg! És aki ebben megakadályoz, az mehet a fiú után.

A mesztic óriás bambán nézett egy másodpercig.

— Ez a gazember a Honolulu-Staron utazott, — kezdte véstjósoló arccal a kapitány. — Tudta, hogy egy ládában voltam a hajófenékben és mielőtt kikötött a hajó, ez a kölyök felfordította a bőröndöt és rátett egy csomó nehéz poggyászt.

— Kérem ez tévedés . . . — mondta a herceg, — fogalmam sem volt róla, hogy ön is a hajón van Mr. Pizkos.

— Hazudsz! Te voltál! Éjfélíg feküdtem a fedelére borított bőröndben! . . . Majdnem megfulladtam! . . .

— Ha-ha-ha . . .

A Nagy Bivaly felkacagott és amikor Pizkos Fred nagy léptekkel megindult, hogy jogos áldozatát követelje, eléje állt.

— Ez a fiú mától kezdve a barátom! Értetted?

— A fiút én megölöm!

Feszült várakozás.

— Verekedni akarsz?

— Végezni akarok veled! Ez a suhanc aki bolondot csinált belőled, tetszik nekem! Jaj annak, aki hozzányúl . . .

A kapitány lassan át meg át húzta csúf kecskekörmeit a szakállán. Arca ezer ráncba vonult, egy gúnyos vigyor köré:

— Itt mindenki fél tőled, mert nem tudják, hogy

buta vagy. Olyan buta, hogy az erőd sem számít. De én elbánok veled Bivaly! Tudhatod!

A toprongyos, szakállas, kissé öreg Piszkos Fred, úgy beszélt Szingapur rémével, mintha egy jámbor kecskegidát szánna, mert ostobán a sinekre tévedt. Mi volt az, ami mégis visszatartotta ezt a kolosszust, hogy szétlapítsa egyetlen csapással a gondozatlan ősz kapitányt? Talán a szennyes kezek egyike, a bal, amelyet hanyagul a nádrágzsebébe süllyesztett, miközben jobbjával a szakállát cirógatta.

Az a balkéz egy kést vagy pisztolyt szorongat és Piszkos Fred nem szokott habozni.

— A fiút nem bántod vén, fecsegő bolond.

— A fiúval végzek, te élő marhakonzerv!

„Csak tudná az ember, hogy mit szorongat ott, ahol az ökölformája kidudorodik a zsebében“, gondolta a Nagy Bivaly és fújt dühében.

— A fiú sehová nem megy nélkülem.

— Az nagyon okos lesz, — vetette közbe Tulipán és bekötött fejéhez nyult. Az igazi Trebitsch is helyeslően bólogatott egy nedves rongy alól, amelyet feldagadt arcára borított.

— A Vadsuhanc megérdemelne egy kis „hideget“, — mondta a vendéglős, — leütötte a Tulipánt, összetörte Buzgó Mócsingot, rátámadt a Nagy Bivalyra és kezdett veled is kapitány.

— Csakugyan szorgalmas fiú, — jegyezte meg Piszkos Fred összehúzott félszemmel. — Azért mégis végzek vele.

A Nagy Bivaly szinte rávetette már magát, de Piszkos Fred zsebében még jobban kipúposodott az a kés vagy valami, ahogy megszorította.

A Nagy Bivaly kihúzta magát.

— Nekem ez a fiú tetszik! — mondta végül is határozottan. — Nem csak azért, mert kicsúfolt egy vén bolondot, hanem azért is, mert nem ijedt meg itt senkitől... Vadsuhanc! A barátom vagy! Menj a szobámba! Ezentúl együtt lakunk és senki sem fog bántani!

Altalános megdöbbenést idézett elő a kijelentés. Az embergyűlölő Nagy Bivaly lakótársat vesz magához? Egy kölyköt?

— Csak fecsegj. — Mennél többet beszélsz, annál nevetségesebbé teszed magad, mert a fiúval végzek, — dörmögte Piszkos Fred és leült a földre. Miután a

Nagy Bivaly elment öfelségével, a kapitány még mindenfelét morgott magában halkán, azután a vendéglőshöz fordult:

— Egy átkozott detektív elkobozta a kikötőben a revolveremet, de ami rosszabb: a késemet is. Kinek van egy bicskája.

És előhúzta balkezét a zsebéből, a kidudorodó valamivel.

Egy alma volt nála mindössze.

2.

A herceg halálos fáradsággal ült a dohos odupadlón.

— Éhes vagyok, — mondta a Nagy Bivalynak, mert nem törődött már semmivel kimerültségében.

Az óriás egy pillanatra zavarba jött. Azután kiment az oduból és rövidesen visszatért kenyérrel meg hússal. Komoran nézte a fiút, amint eszik. Először életében fordult elő, hogy megtett valamit, amire kérték.

— Honnan jössz?

— Batáviából szöktem.

— Mit akarsz itt?

— Nem tudom . . . És . . . most aludni akarok. Kimerült vagyok.

És végigfeküdt a gyékényen. A Nagy Bivaly gyékényén. Több gyékény nem volt a helyiségben. Az óriás ott ült, keresztbefont lábain, mozdulatlanul, reggelig. És nézte az alvót. Vigyázott rá . . .

És másnap már mindenki tudta, hogy a Nagy Bivaly elvesztette az esztét. Egy kölyköt becéz, mintha a dadája lenne, vigyáz rá és magával cipeli mindenfelé.

Jaj lenne annak, aki belekötne vagy bántaná.

A Nagy Bivaly, aki soha életében senkit sem szeretett, tisztára megvadult a szeretettől.

Este valaki bekiáltott:

— A Kegyelmes összehívja a „H i d e g e k” tanácsát! Egy óra múlva vár téged is!

A Nagy Bivaly először a kezeügyébe eső üveget emelte fel, hogy hozzávágja a hirnökhöz. De a herceg egy könnyű mozdulattal elvette tőle.

— Ezt nem szeretem, — mondta szemrehányóan és a mesztic úgy pislogott, mint egy megszégyenített kutya.

— Monddd... hogy ott leszek, — motyogta aztán a bekukkantó egyénnek. — De várj csak. A Vadsuhan-cot is viszem, mert Pizskos Fred esetleg kihasználná az alkalmat, hogy megtámadja.

A hírnök szinte támoilyogva ment el. Soha ilyen csodát! A Nagy Bivaly meghülyült!

— Mi az a „H i d e g e k“ tanácsa? — kérdezte a fiú.

— Minden társaságnak van egy elnöke és ezek az elnökök is egy klubban vannak. Ez a „H i d e g e k“ klubja. Olyanról tanácskoznak, ami itt mindenkinek fontos.

— És miért „H i d e g e k“?

— Mert nem melegíti őket belülről semmi. Mindig úgy tesznek, ahogy az érdekük kívánja és aki másra is hivatkozik, azt kinevetik.

— És ki a Kegyelmes? Ő is bűnöző?

— Nem olyan, mint mi. De nagy bünt követett el, amiért halálraítélték.

— Hol?

— A Boldogság szigetek fővárosában. St. Antónió uralkodó főherceg ítélte halálra.

— Mi? ... Hogy hívják a K e g y e l m e s t?

— Alvarez néven köztársasági elnök volt... Mi bajod?!

Ófelsége elszédült kissé.

3.

— Erről mondj el mindent — kérte a Nagy Bivalyt.

— Nem lehet itt sokat tudni. Alvarez épen Warinsszal, a kalózzal harcolt, amikor mindkettőjükre lecsapott St. Antónió. Alvarez pénz nélkül érkezett ide. Ez már régen volt. Többen menekültek onnan az ő emberei. Sok nagy vállalat hirtelen megszűnt Almirában és ezek újra gazdagok lennének, ha St. Antónió elveszítené a trónt és megint Alvarez köztársasága jönne. Ezek a vállalatok segítik pénzzel és Alvarez megszervezte itt az állástalan matrózokat, meg egyéb népeket, a klubokban. Minden klub vezetője, ha kell egy csomó embert állít a tagjai közül és Alvarez valami alkalmat vár, hogy ezeket felfegyverezze és rajtaüssön St. Antónión.

Az is így rohanta meg őt. Ha elfoglalná a szigetet, akkor az nagy jutalmat, nyugodt életet hozna a klubok lakóinak. De addig is pénzt és mindenfélét ad nekünk.

— Dehát . . . az angolok védik a St. Antóniókat., — mondta a herceg, aki egészen elképedt mindattól amit hallott.

— Politikához nem értek . . . Az biztos, hogy Alvarez nemcsak az alvilággal érintkezik . . . Vannak magasállású urak, akik tudnak a klubról . . . Különösen amerikaiak . . . ezeknek sok pénzük fekszik a megbukott köztársaságban. De ez mind homályos . . .

Öfelsége csüggedten hallgatott. Mennyi intrika, mennyi alattomos terv lappang a trónja körül . . .

Mi lenne, ha ezek tudnák, hogy ő, St. Antónió itt van a fogságukban? Nyomban megölnék.

A herceg elindult és Nagy Bivaly, mint valami óriási mameluk, követte. Azon az úton ment le, amelyen Velő és társai felhozták. Ez az este még most is élénk színekben virult az arcán. A daganatok kék, zöld és vörös véraláfutásai között egy felismerhető vonása sem maradt meg a csinos, angyalarcú fiatalembernek. Inkább torzképre hasonlított, mint emberre. Két szeme szinte eltűnt egy egy fekete daganatban.

Vagy tizen üldögéltek a Kegyelmes körül különlegesen torzonborz, fantasztikus külsejű egyének. Közöttük Tulipán és mellette egy hozzá hasonló alak. Ez az ember éppolyan tömzsi volt, mint öfelsége régebbi tulajdonosa, de teljesen sertésszerű, gömbölyű, borostás fejjel. A tömzsi egyén a Diétás Vig Fiúk sportklubjának elnöke volt és Kannibál Béby néven közretegésnek örvendett.

Ott volt még Pizskos Fred a kapitány. Egy felfordított ládán ült és késével a körmét piszkálta.

A középen egy zöldruhás, sovány, hihetetlenül hosszú férfi ült, karvalyorrú fejjel. Ez kétezzer fontot ért élve vagy halva és Holdvilág Charley volt itt a neve. Egy részeg, rongyos, ősz nő is résztvett a „H i d e g e k” tanácsában, akit Mimózának hívtak és kábítószerekben speciálista volt. És az amerikai íróasztalnál, káprázatos eleganciával, ott ült a Kegyelmes. Már csak a Nagy Bivalyt várták, de végre megérkezett.

— A Vadsuhanc nem vehet részt a „H i d e g e k” tanácsában, — rikácsolta Mimóza.

— Semmi közöd hozzá, boszorkány! Majd éppen te mondd meg... — vicсорított rá a mesztic óriás.

— Kint várok, — súgta a fiú, nem kell veszekedést kezdeni.

Nagy Bivaly nem ellenkezett és a herceg kiment. A klubhelyiség előcsarnokában pillanatnyilag csak Portás Robb üldögélt, elmerülten, aki Buzgó Mócsinggal kockázott. Egy Brussából érkezett méregkeverő meglepte Robbot a kockákkal, amelyek egyik felükön némi ólommal voltak preparálva, azért ügyes dobással úgy játszhatott velük az ember, hogy a nehezebbik lapjukra essenek és a jó eredmény ne pusztán a szerencsétől függjön. Miután mindketten ismerték a kockának ezt a tulajdonságát, a játék korrekt volt.

Különben csak átsiettek egyes alakok, ide vagy oda gyűlésre. Szokatlan izgalom, sürgés forgás látszott az alvilágban...

Portás Robb mögött az egyik akna, ajtó jellegű deszkáján, színes tábla függött:

AKI MER, AZ NYER!

Itt a hamiskártyások tömörültek egy önsegélyező és dalár egyesületbe. Egy hatalmas tábla figyelmeztette a tagokat a következőkre:

**NERONGALJUK A KARTYÁT
KÖRMEINKKEL!**

**A LAPOK HATAT NEMZETKÖZI
JELZÉSSSEL ELLÁTTA
AZ IGAZGATÓSÁG.**

**MINDEN TOVABBI KARCOLÁS
FELESLEGES!**

**Jelszavunk:
NINCS UJ A LAP ALATT!**

— Halló — kiáltotta a Buzgó Mócsing barátságosan, mintha a legjobb cimborák lennének. — Mi ujság? Aprópos nem akarom megbántani, de ön tartozik nekem.

— Én... önnek?

— Na nem kell nagyon a szívére venni. Ez a Tulipán visszavette a két és fél dollárt. Én nem tehetek arról, hogy maga nem volt alkalmas eladásra. De nem lényeges... Ne csináljon gondot belőle. Ha lesz miből, megfizeti. Ilyen összeggel nem érdemes tartozni. Igaz?

Ekkora szemtelenségtől öfelsége elképedt.

— Ez igazán furcsa, — kezdte dühösen, de az igazi Trebitsch, mosolyogva legyintett:

— Sokféle furcsaságot fog még tapasztalni itt, ha Piszkos Fred nem vágja el a nyakát, amire sajnos kevés az esélye...

Itt csak a Nagy Bivaly és a Tüskés Vanek mert eddig ujjat húzni vele.

— Tüskés Vanek! — kiáltotta a herceg. — Halló! Hol találom?! Üzenetem van számára.

— Ott van a Puddingok között, ha érdekli magát. Egy vöröshajú disznó!

És dühösen elment. A Puddingok ajtaját egy folyosóval arrébb az igazi Trebitsch megmutatta.

— Kik ezek a Puddingok? — kérdezte öfelsége, akit nem kínozhattott annyira semmi, hogy mohó érdeklődése csökkenjen.

— Izé... Ezek biztosítással foglalkoznak.

— Mi? Hülyéskedik velem? Mi ellen biztosíthatnak ezek valakit?

— Almatlanság ellen...

— Ember! Ne csufolódjon.

— Becsületszavamra. Ha egy kereskedő bizonyos összeget fizet, akkor biztosítják arról, hogy tőlük nyugodtan alhat... És az ilyen helyre nem is törnek be... Tehát kettős biztosítás: Almatlanság és betörés ellen!

— Szóval... Zsarolók?

— Hát... Ez kissé erős kifejezés, de igaz!... Azért hívják őket Puddingoknak, mert akit kiszemelnek az addig remeg tőlük, amíg fizet.

— Aha! És a Pudding is remeg.

— De nem fizet. Ez az egyetlen hibája ennek a tésztának. Közben odaértek a Puddingokhoz.

A herceg bekopogott az ajtón, amelyen egy tábla függött:

PUDDINGOK NYARALÓJA!

ZSAROLTA-LAK!

*KÉRJÜK A T. TAGTÁRSAKAT,
HOGY A KLUB HELYISÉGÉT NE
LATOGASSAK KÖZVETLENÜL A
BÜNTETÉS KITÖLTÉSE UTÁN,
MERT*

**AZ ELBOCSAJTOTT RABOKAT
FIGYELTETI:**

a rendőrség.

A kopogásra semmi válasz

— Rúgjon az ajtóba egy nagyot, — tanácsolta az igazi Trebitsch.

A herceg nekifeküdt az ajtónak és benyitott. Olyasféle helyiségbe ért, amit a harcászatban „rókalyuk” nevű fedezéknek ismernek. Félkör alakú kazamata volt, füst, pálinka és ópium szagától fullasztó légkörrel.

Egy rácsos hajólámpa függött a mennyezetről, az szolgáltatta a világítást, de igen gyengén

— Ki az, — dörmögte a homályban egy borízű basszus.

— A Tüskés Vanekot keresem.

— Ugy? . . . Itt vagyok.

Oldalról eléje lépett valaki.

A hercegnek tátva maradt a szája.

Az a tüskéshajú, sovány, vörös egyén, volt, aki harmadmagával ellopta a pénztárcáját. Ez nem ismerte meg a homályban a torzképpé kékült és dagadt, piszkos, rongyos suhancban azt a finomkülsejű idegent, akit kifosztottak.

— Mit akarsz?

A herceg ismét azt az óriás verekedő vágyat érezte, amely az első összezsapás után állandóan küzdésre

ingerelte, ha bántották. Máris elfelejtette az üzenetet, mindent . . .

— A pénzemet akarom!

Tüskés Vanek, aki maga is sápadt, suhancszerű ember volt és senki sem hitte, hogy mire képes, amíg nem került sor verekedésre, közelhajolt a fiú arcához.

— Hát ez ki?!

— Semmi közöd hozzá! Gyáván és orvul megütötél, miután elloptad a pénzemet . . .

A homályos sarkok megelevenedtek. Néhány imbolygó, fenyegető árny közeledett.

— Várjatok! . . . Hogy kerülsz ide te kölyök?

— Talán huszan jöttök rám megint? Délelőtt is négyen bántatok el velem . . . Gyáva sakálok!

— Mindenki menjen innen! — üvöltötte Vanek. — Ez a kölyök emlegesse meg, hogy sakálnak nevezett.

— Helyes, — felelte a fiú és megnyalta az ajkait izgatottan. — De később se lépjenek közbe.

Basszus hang szólalt meg a sötét sarokból.

— Senki sem lép közbe. Tüskés Vanek ügye meg a tied.

A herceg, ravasz csellel, miközben a borízú hang tulajdonosa beszélt, a gyanutlanul várakozó Vaneket teljes erejéből megrugta és mint a vadmacska ugrott rá.

A Tüskés Vanek felkiáltott és hátratántorodott. A herceg, aki valami csodálatos kifürkészhetetlen harcikedv mániákusa lett, máris két sebesen csapkodó ököllel vetette magát a cingár Vanekre.

De hirtelen egy ismerős, acélkemény csapás zuhant az arcába. Tüskés Vanek vékony karjai hihetetlen erővel tudtak ütni.

A dagadt, eltorzult arc félig gyógyult sebeit iszonyú kinnal szakította fel az ütés. A másik balkezestől hanyattesett és nagyot koppant a feje.

— Akarsz még? — lihegte a Tüskés Vanek.

A herceg tántorogva lábtraállt. Tüskés nyugodtan, hidegen, újra belevágott az arcába.

Harmadszor már csak nehezen emelkedett fel. De Tüskés Vanek gépies pontossággal lecsapott.

Az eddigi kínok semmiségnek számítottak a harmadik kegyetlen ökölcsapás fájdalmához viszonyítva.

Ófelsége félig agyonverten zuhant a földre és egyetlen, véres, égő húsdarab volt az arca. Elájult.

Öfelségem I. Fülíg Jimmy naplója.

V.

Kelt mint ma uralkodásom esztendejében, fent. Almira főváros saját kezünküleg idején Mi első Jimmy, uralkodásakor.

Ebbe is belejön az ember mint idővel. Mindég oda kell írni, hogy „kelt“. Mer mostanmár megmagyarászta az Ekmont, hogy fontos a kelet. Én mint néhai tengerész nemcsak a keletet, hanem a szélrósa más irányait is fontosnak tartom. De itten más a szokás amik vannak, hát mindegy.

Igaz. Még nem montam el mitől írom a naplót. Asz mék a hajón történt ottan. A király iszgatott volt a kiszállás mijat és mondá csak rendben menjen minden. Reméli, hogy itten őt senki sem nem ismeri majt. Ő nem tuthatta, hogy köszben Warins szökése miatt jön asz Ekmont is érte, aki ismeri. Mert aztat már tudom, hogy senki sem nem tudja a valóságot, csak Ekmont, (akit régen ismerek, mer anyám bátyja).

Eszek ketten Ekmont és Helena királnő tudják, hogy én nem vagyok én, hanem magam helyet engem kicserélt az igazi másvalakivel. Ők kiskoromtól fogva ismernek ezért hát tudják, hogy sohse láttak.

De minek esz?

És a többiek, a tüzoltó, a hidlakó és az egész gyászoló rokonsák miért nem tudja? Mert nem tudják. Azt láttam, akkormikor a trónusra ültem a marsal nevű uniformis ruhában. Mellemen baloldalt egy csésze allja zöld csillaggal és sok hamis gyémántkő mek arany spár-ga, meg egész vastag arany kötél is és vállvirág arany. És én akkor pödörtem egy cigarettát.

Erre úgy nésztek rám mint derült égből a lecsapó bomba. Csak a királyné és Egmont, akit régen ismerek, mosolyoktak.

— Azt mondta a felsék, — fordult a gyászoló rokonsákhöz, — hogy elől fog járulni a takarékos-sággal, ahoty asz angol király tanácsolá, mer asz fontos. És ezért királyunk ő maga a trónon sodor cigarettát és ünnepélyesen elszívja.

— Ugy van, — mondom én és asz öngyujtót is elővettem fennről, a csészealj mögötti zsebből, de csak

szikrázott, ahogy nyomogattam és mondtam: — A fene eszt a tüzkövet!

És a hidlakó erre úgy rángata a válát kétszer-háromszor mintha virtustánca lenne. De szőr Egmont mégiscsak adott tüzt gyufából és monda:

— Most ünnepélyesen kívárjuk a takarékosak jelképére képező a szivarkázást.

És mind feszesen álltak.

A fene tud így dohányozni, ha enyi ember felemelt állal nészi! Ugy hogy néhány slukk után eldoptam a cigarettát és ahogy jól nevelt hejen illik rátapostam, mert a trónus szőnyege nem jól bírná a parást.

Erre ketten csuklani kezdtek és Egmont szóla:

— Öfelsége eltaposta e szertartással a pazarlást. A szerklinek vége.

Esz ugyanis másnap volt amikor szerkli van. Mert másnap mindég szerkli van egy uralkodó hászba. Először nem tudtam, hogy milyen hangszer a szerkli, de miszerint már belegyöttem.

Szerkli az sem nem evés sem nem ivás, hanem az uralkodó körülmegy és mekkérdezi sorban mindtől, hogy hogy van és mi ujság, de ez nem érdekli és azután trónjába ül és sorban jelentenek.

Ez a szerklizés. Szép tánc de semmi értelme és lehet, hogy el fogom törölni.

Szerkli után szőr Ekmont még maradt és monda, hogy nekem vigyázni kell uralkodói méltóságomra. És hogy trónon ne dohányzak. Mondtam hogy eszt nem fogom tenni és akkor magamra hagyott engemet ott.

Már csak asz özvegy királynő volt ott és nézett rám a szemével. De olyan nagyon szomorúan. Én tudtam, hogy itt valmijért úgy kell neki tenni, hogy elhitesse: én vagyok fija a király és ő mert anya mostan azért szeretné tőlem tudni, hogy mivan az igazi fiával neki.

Mert anya asz anya, akár királynő, akár népnő. Esz így igaz. Megéresztem. Mondá:

— Nem találkozott ön egy itteni polgárral a hajón?

Ertettem, mert nem vagyok hüje.

— De. Együtt utasztunk azzal az illetővel, akire gondol. Vidám volt egészséges és szereti nagyon a mamáját, akinek bátyját régen ismeri.

— Látta partraszálni?

— Nem mert akkormikor kikötés előtt voltunk én a fenékbe mentem egy potyautast jól megmérgecsíteni.

— Igazán?

— Igen. Volt egy utasládában és én rátettem még sok ládát, hogy kikötéskor ideges legyen, mer másnapig nem szabadulhat, amíg lerakodnak, maj róla a munkások.

— Esz kellemetlen, — mondja ő.

— De megérdemli asz illető, — mondom én, — aki Piszok Alfréd nevű kapitány.

Ettől elájult. Folytatása következik.

Ófelségem I-ső Fülíg Jimmy naplója.

VI.

Kelt fent, mint ma uralkodásom esztelenjében, felségkezüleg fővárosom által, Almirában.

Még mindig nem mondtam el, hogy mitől harapodzott el bennem a naplóírás által. Ezt az igazi St. Antonio idézte okozatul, mer mondta mielőtt ő én lett és én neki helyettesítettem átváltozással, hogy nagyon jó dolgom lesz csak vigyázni kell kicsit a házasállamtartásra. De nem volt igaza. Nem szívesen uralkodok. Esz nem nehéz, de igen unalmas és l. hangú. Bár a sok szoba nagyon szép. Bejártam néhány országot de ilyen jólakásom még nem volt.

Ma tartották az úgynevezett koronatanácst, amiben résztvettem. A kupola nevű teremben jöttek össze, a tűzoltó, Egmont, a gyászoló rokonság és Gombpereg a hidlakó, aki még kopaszabb lett mert már a kezében sem volt kalap. Mondták, hogy én fogok elnöklenni. Ez rossz volt mer kisebesedett a lábam, mert nem gondoltam arra, hogy az udvari cipész a meglévő cipőm után tehát Mr. Gouldérol csinál sámfát, majd új cipőt.

Mer aki király annak két pár cipője van. Nagyobb ország uralkodójának három is. Mer fényűzés van az udvarnál. És esz a cipő szűk és két nap alatt kisebesedett a lábam és most már irtozatosan fáj, ott ahol feltört és égette is mert úgynevezett lakkból volt a cipő, ahogy a csiszolt bőrt hívják.

És akkor Egmont felállt és monda, hogy a trónöröklési rend fennmaradásáról intézkedő törvény-

kezést akar beitatni, hogy ha engem baj ér, akkor örökölhessen a koronát az anyai ág. Ezt a törvényt kell bepikkelyezni.

Mondtam, hogy engem nem szokott baj érni.

De ha mégis feleli Egmont, a trónöröklés kérdése még nincs törvényesen beitatva.

A lábam úgy fájt, hogy nem birtam már. Külömben sem akartam én itt olyant tenni, amit nem értek. Eszt mondta a király.

Azt mondtam, „ez most aktuális, majd néhány nap múlva. Addig én nem pikkelyezek.“

Esz fontos, mondja egy másik, mer éppen most forog a veszély az életemben.

— Ez hol forog fenn? — kérdezem.

— Warins Bob nevü kalóz utód, kit a bentszülöttek szeretnek, követeli a trónt.

Mondtam, hogy aszt jól fejbeütöm és kész. Azonban a cipő olyan fájást képezett, hogy káprászott a szemem.

De Egmont igen mérgesen monda, hogy ezt muszáj bepikkelyezni törvénynek. Mer Warins Bob már lehet, hogy a szigeten van.

— Milyen vendéglőben étkezik? — kérdeztem elszántan.

— Biztos a bentszülöttek kunyhóiban rejtőz valamegyik környékező szigeten és nagyon ügyes meg kitűnő gonosztevő.

— Én sem vagyok kutya, — felelém és kijavítám; — ha küzdeni kell.

Demár akkor csillagokat láttam a szememmel és szinte ájultam a cipőnek, cipőből, (cipőtől, Helyesbítetek).

— Felség, — monda ezenkívül Egmont. — Ön a hagyományok értelmében, amidőn trónjába ül, hogy helyet foglaljon az ősei koronáján, csak akkor uralkodó, ha hoz egy törvényt, melyet bepikkelyezünk. Addig nem is lehet a sziget valóságos belső uralkodója.

— Ellenben, — mondám, — hogy mégis király legyenek, ám hozok törvényt asz államtanácskozások új módijáról!

Egmont úgy csodálkozott, hogy nagyon. A többi sem érté.

—Tudják, hogy nekem asz angol király, mikor vendége voltam sok tanácst adott, mer asz öreg igen jó

kollega. Akkor mondta nekem aszt is, hogy ha elfoklalom a trónt, legyek takarékos a cigarettával. Gondoskodjak arról a két dologról: takarékoság a pödrésben és fesztelenség az államtanácsban.

Egmont figyelt élesen. A többi nézett a szemivel. Én meg folytattam a mondanivalót:

— Asz angol király aszt monta: — folytattam én, — nálunk szokás, hogy a polgármesteri lort major gyapjúzsákon ül ha állásba beiktatják (asz olyasmi mint a pikkelyezés) és esz köszvetlen. Én is elhatároztam, hogy feszesség ne legyen itt és az udvari tikett nélkül beszéljük meg az államügyeket. És ezt fejesszük ki avval, (felálltam) hogy mától kezdve az államtanács tagjai cipő nélkül tanácskosznak.

Nagy szünet. Ekmont felukrik. De én nem birtam. Le a cipővel!

Le a mindenségit!

— És én! — folytattam, — a király, előljárkálók a példával harisnyában!

Le vele! Le azzal a hóhérral! Mielőtt mék szóhoz jutottak, a cipő lent volt a lábamról.

Ezután következett uralkodásom legszebb időszaka, két teljes percig. Amik élvezetvolt, hogy nem fáj. A láb.

Eszek nem idegeskedtek ahogy hittem. Sőt! A hidlakó felállt és szertartásosan füzte a cipőit, azután, szóla:

— Ez szép és tanulságos törvény lesz. Fesztelenség jelképe az államtanácsban.

És mindenki levette a cipőjét, még Ekmont is, pedig rajta látszott, hogy irtó dühös. Azután elémtették asz írást, én ráütöttem a pecsétet és az államtanács bepikkelyezte, hogy cipő nélkül kell tartani ceket a megbeszélte tanácskozmányokat. Mától fogvást kezdődően, (inditva. Helyesbitek.)

Lehet, hogy hozok még egy törvényt, ami szerint pálinkát is kell inni közben, de ezt még meghányom magammal, mer uralkodni bölcsen kell. Remélem eddigi cselekedeteim a nép javát szolgálták. Ezután felálltam, kezemben a cipővel, ők is így álltak meg és én szólék:

— Az államtanács eszennel távozhat. Én elől távozom a jópéldával. Legyen máskor is szerencsém! Ajánlom magam!

És távozáék. De sutyomban fületem az ajtóra szorítám és hallám, amit fecsegnek embereim. Mer rém kíváncsi vagyok.

Egyik mondta:

— Ször Egmont! Öfelsége különösen viselkedik magát.

— Én is úgy találom — mondta egy másik, mire Egmond:

— Öfelsége mék gyerek. És sajna lejesett lovaspoló közben Angliában. Most már közölhetem, hogy szomorú jelentéseket kaptam róla akkor. Feisérülése kihat majd uralkodására. Ezt mondták az orvosok, és úgy látom, helyes volt diganózisuk (esz egy agybajt jelent külföldi nyelven).

Hát ilyen ravasz ez asz Egmont. Persze semmisem igaz abból, hogy a király lezuhant a ló tetejéről és feeresett, amitől agydiganóvizt kapott. Eszt azért mondja Egmont, mert éles megfigyelők valamiből arra kövezhettek, hogy nem vagyok született király.

Csak tudnám, hogy miből vették észre?

Még hallom, ahogy Ekmont aszt mongya:

— Ha rosszabbul a baj, akkor esetlek az államtanács az anyakirálynő felhatalmazásával öfelségének gyámul nevezhet egy régen herceget.

De akkor elsliszoltam onnan kezemben a cipővel és bementem a lakosztályomba. A lakáj éppen tett vett és mondom neki, hogy hányas lába van?

Aszongya 45-ös. Szép szám. Asz enyémmel egyez. Mondom:

— Nem látja, hogy kezemben a cipőm?! Azonnal vegye le a cipőjét! Allamtanácskor a cipőviselet szünetel!

Erre röktön leveté nagy hófehér cipőjét és én mondom tegye le és menjen el.

És ahogy mekfordult felkapám cipőit, hófehér cipők jól illettek a megypiros, arannyal díszített gyönyörű marsel nevű inofurmismhoz és a melléglépcsőn lesliszoltam a vár hátsóbejáratához, ahol egy őr járt fel és alá — alá és fel szünös szüntelen.

Esz csak 10-telgett és én lementem sétálni. Ez a gyönyörű inuformus csak úgy ér valamit, ha látják a népek.

Lesétáltam a dombról, de útközben láttam a régi idők nyomát, mer valamikor idegentorgalomban járt a

főlegvárba. De akkor köz- és részvénytársaság volt itt.

Igen heves nap volt és sok sok moszkító és a nedves idő itt nagyon rosszul árt az egészségnek. Seholsem láttam embert és mindenütt a nagy városi életnek az a nyoma ami Alvarez köz- és részvénytársasága idejéből maradt, amikor ocejános hajók kötödték ki itt. Volt ety fülke, amin állt „W a g o n l i t e s“ (eszt pontosan lemásoltam)

Olyan volt ez mint a mesebeli Csipte Róza koleganőm, aki királyian aludt és körülötte mindent besző hálóval asz idő vasfoga.

Aszután láttam ety bódét, amin állt:

„GYORSFÉNYKÉPÉSZI“

De esz nem volt elátkozott. Nem érdekes? A kirakatablakban képek, az ajtó nvitva, pedig a sin melletti kisvasut megálló beomla régen. A nyitott ajtóban egy szőke, kocos, vizszemű ember, lehet vagy negyven éves körüli, barna ruhában, a fogát piszkálja és teljesen szemüveges. Mikor engem meglát, futólag megemeli a kalapját és aszt mondja:

— Jónapot felség.

És tovább piszkálja a fogát unott, siralmas arccal. Én odamegyek.

— Maga mit csinál itt sors kegyelméből alattvaló?

— Én itten a fogamat piszkálom, felség.

— Eszt látom. De hogy megy a bótja?

— Néha jön valaki felség.

— Kicsoda jön ide?

— Hát tavaly volt egy halász, aki fogott egy nagy helat és lefotografáltatta fényképnek. És két év előtt a részeges révkapitányt kimentettem a vízből, mer beleesik mindig, hálából csinált egy családi képet, ami ő meg a kutyája.

— Hát akkor fényképezzen le engem is.

— Nagyon szívesen. Akkor legalább kiirhatom, hogy udvari fényképező.

— Nem bánom, — feleltem.

De ben asz üzletben meklepett nagyon, hogy egy öreg hölgy ül, aki olyan, mint a halál. Ősz és fehérarcú és szürkeszemű és nem szól, csak néz.

Esz segített, amíg a fényképész levett, királyi pózban, revolverrel a kézben ahogy ép ráfogom.

Howard: Piszkos Fred, a kapitány

— Magát hogy hívják? — kérdeim.

— Firmin. Esz a nevem. Henry Firnim. És a hölgy Madam Ponciere.

— Maga itt mindig fényképész volt?

— Nem. Vezérigazgató. Hajózási és vasuti. De amikor Alvaresz elment asz én részvéneim leestek és én velük.

Ezután siettem. Hadd lássa a ruhát a nép, mer boldoggá tett, a jó, bő cipő. Le a városba!

De volt is látványosság! Körül fogtak és éjjent montak.

Olyan öröm vót, hogy csuda. A részeg révkapitányt kimentették, mer vízbeesett a csodálattól. Esz nem tud úszni.

És a vendéklőben, mer bementem egy rumra, így szólék uralkodóilag.

— Hej kocsmáros! Az egész birodalom asz én vendégem!

A révkapitány térdrehulla:

— Éljen a király!

És mindenkinek esz volt a véleménye. És akkor emelém poharamat:

— Mától kezdve pertuban vagyok a lakossággal! Szervusz népl! — és ők üvölték „szervusz király!”

És ittunk és öszeöllekeztünk.

— Éljen a király Vessen Warins! — jegyezték mek állandóan, vagy kétszázan.

Erre ittunk és én játszottam a citerán és elénekeltem a „Lulu ha visszatérek Fidzsiről” című dalt és mindenki megsimogatta a ruhámat és sirtak és nevettek és mindig így szóltak, hogy: „Éljen a király!”

És akkor jöve vágatva katonákkal Sir Ekmont. Ő maga hintóba ült. Lihegve és sápadtan ugrott le. No erre vége volt a mulatságnak és menék vissza. Nem is próbáltam ellenkezni.

De micsoda rivalgás volt, amikor újra meg ismét így szólának:

— „Éljen a király!”

— Felség, — mondá Egmont, amikor ment a hintó — asz hiba, amit ön teve.

— Asz hiba, ha szeretik a királyt? Nészen hátra anyám testvére, akit régen ismereg!

És hátramutattam.

Asz emberek integettek utánunk és fáklyákat

gyujtának és énekeltek, boldogan. Mer pertut ittak asz uralkodóval. Esz erre felé nagy mektiszteltetés. Számbamegy.

Mi pedig már az elátkozott sinek mellett haladunk, messze. És ekkor eldörrent valahol egy lövés ott füttyülve el a golyó kösztem és Egmont köszött.

Merénylövés!

A katonák a bokrok közé nyargaltak és én is üldözni akartam a gaszt, de Egmont megfogott és a kocsi sebesen gördült tovább.

— Ezért hiba felség, amit tett. — mondta Egmont.

És most asz egyszer igaza volt. (Folytatása következik).

TIZENHARMADIK FEJEZET.

1.

A sötét folyosón tért magához őfelsége. Ide röptették ki Vanek és barátai, miután elájult.

Bizonytalan léptekkel elindult, hogy megkeresse a helyiséget, ahol a H i d e g e k tanácskoztak. Jobbra ment egy folyosón, úgy tudta, hogy ott az ajtó. Azután balra fordult, mert világosságot látott. De csak egy cigánytanyára ért, ahol egy öregasszony halat sütött és néhány rongyos, bamba arcú bennszülött hevert.

Mintha lépéseket hallana maga mögött messze, a homályból . . .

Sietett.

Mindenfelé folyosók, ládák, szeméttel zsúfolt aknák . . . Egy hosszú, sötét, labirintus végén ismét fényt pillantott meg . . . Most már világosan hallotta, hogy követi valaki. Meggyorsította a lépéseit. Az illető mögötte futni kezdett.

Maga sem tudta, miért, ő is futásnak eredt. Már egész közel csattogtak az idegen léptei . . . Megfordult, de elkésett . . .

Megrugták hátul a bokáját, hogy összeakadt a két lába és végigesett. Valaki a hátára térgyelt és arccal a földre szorította.

— Figyeljen . . . — suttogta a hang. — Nem kell tartania tőlem. Jóbarátja vagyok . . . Maradjon nyugton.

Ki ez a jóbarát, aki elgáncsolta, hogy kishijján be-
törte a fejét?

— Bármi történjék, de jól jegyezze meg: bármi,
maga ne árulja el, hogy kicsoda!

— Maga tudja, hogy ki vagyok?

— Hogyne. St. Antonio herceg!

— Kicsoda ön . . .

— Az Intelligence Service embere. Ha nem követ
el ostobaságot, akkor minden rendben lesz. A legki-
sebb hiba romlásba dönti magát, a hozzátartozóit és a
szigetországot.

— Mit kell tennem?

— Semmit. Csak ne leplezze le magát. Usszon az ár-
ral és minden jó lesz . . . — Én mindig a közelében va-
gyok . . . Ugy, ahogy eddig . . . Bízson bennem fiam . . .

— Kicsoda maga?

Az árny távolodott.

— Megálljon!

— Nem szabad utánam kutatni . . . Sok ember rom-
lását idézné elő, ha leleplezne. Ha felismerne valamitől
én akkor is letagadom a személyazonosságot. Kár fog-
lalkozni ezzel — súgta az idegen.

— Mióta van a közelemben . . . ?

— Évek óta . . .

A herceg felugrott, hogy megfogja, de az ismeret-
len már eltávolodott.

2.

Az egyik keresztfolyosónál ismét meglátta hűség-
őrzőjét.

A Nagy Bivaly jött és fujtatott, mint valami loko-
motív.

— Bántott valaki?

— Senki, — felelte a herceg. A Tüskés Vanekkel
fennálló ügyét nem akarta másra hárítani. — És ne
gyámkodjék felettem, mert akkor nem lakom együtt
magával!

A Nagy Bivaly kómikus volt, ahogy megrémült.

— Ne bolondozz . . . — mondta erőltetett vigyor-
ral. — Csak nem hagyod ott öreg barátodat? . . . Hát
jól van no, nem bánom, arra jársz, amerre akarsz . . .

A fiú megsajnálta a kolosszust, aki olyan bolondul megszerette.

— Nem akarom, hogy maga miatt féljenek tőlem.

— De a Piszkos Fred! Az elvágja a nyakadat.

— Nem félek tőle sem.

Ez ugyan nem volt igaz, mert a furcsa, flegmatikus Kapitánytól félt. Maga sem tudta, hogy miért. Tán Fülig Jimmy meséi ijesztették meg.

Valaki futva jött.

— Vadsuhanc! Hol a Vadsuhanc?

— Itt van, — mondta Bivaly és eléje állt.

— Azonnal jöjjön a „Vöröskaromhoz.“

— Mit akar tőle? — kérdezte kissé ijedten a Nagy Bivaly.

— Nem mondja. De te is gyere. A „Hidegek Törvénye“ elé kerül a fiú.

— Mi?!... És ha azt mondom, hogy nem ülhet senki törvényt a Vadsuhanc felett? — mondta a Nagy Bivaly falféhen.

— Így mondta a „Vöröskarom“ — felelte a másik.

Ki lehet az, akinek a nevétől a Nagy Bivaly is elsápadt? Akitől a mesztic óriás is fél?

Ki ez a „Vöröskarom“? És miért hivatja őt? Mi az a „Hidegek Törvénye“?

— Gyere!

A Nagy Bivaly elszántan útnak indult. Szokatlanul komor volt az arca. Most kifelé mentek, a tengeri bejáró irányába.

— Vigyázz mostan, mert a „Hidegek“ bíróságához kerülsz és ott senki sem tehet érted semmit. Engem is elintéznék, ha nem tetszik valami nekik.

— Ki az a „Vöröskarom“?

— Minden. Ő meg a Kegyelmes döntenek arról, hogy mi legyen. De ő a Kegyelmesnek is parancsol. Ő mindenkinek parancsol és egy intésére az alvilág minden embere megmozdul.

— Te félsz tőle?

Nagy Bivaly habozott.

— Elpusztít ha akar. És olyan szeme van, hogy nem lehet bírni. Egészen zöld lesz és mintha világítana. A tenger változik át úgy, ha hirtelen felhő mögé bújik a nap . . .

Közben a folyosó végén már nappali világosság látszott. A herceg nem értette, hogy hova mennek. Az al-

világ vezére talán nem lakik itt? Csónakba ülnek? . . .
De nem lát ilyesmit a bejáróhoz kötve . . .

Néhány méternyire a nyilástól, a Nagy Bivaly megállt.

— Itt vagyunk.

— Hol . . . ?

Meglepetten felkiáltott. A folyosó oldalában, a falban, kis fafülke látszott, amelyen nem volt ajtó.

— Gyere.

Belépet a kamrába. A mesztic megrántott egy kötelet és néhány másodperc múlva emelkedtek.

Lift!

Egy ház előszobájában szálltak ki a liftből. Utközben tehát nem menkülhetett senki, az akna megszakítás nélkül folytatódott a helyiségig, ahol kiléptek. Fent a tengerpartján áll ez a ház. Tiszta, rendes, úrilakás előszobája volt ahová értek.

Itt a herceg legnagyobb meglepetésére tíz tengerész fogta körül őket, mindegyiknél gummibot és mielőtt még szólhatott volna, egy csomó fürgé kéz végigtapogatta, elvették a fegyverét, ólmos botját, különben mindent nála hagytak.

— Hohó! Lefegyvereztek?! Ez eddig nem volt itt szokás! — kiáltotta a Nagy Bivaly és revolvert kapott elő a zsebéből. — El innen, — dörögte, — aki közeledik vagy a fiúhoz nyúl, annak vége!

Az egyik matrózt könnyedén ellökte, de ez a futó mozgulata elég volt ahhoz, hogy az illető a helyiség túlsó végébe repüljön. Csak most látta őfelsége, hogy milyen félelmetes ereje lehet a félvérnek.

A matrózok gyűrűjéből egy angol sorhajóhadnagy lépett elő. A herceg elképedt.

Hogy kerülnek a „Vöröskarom“ nevű rabló környezetébe haditengerészek? És egy tiszt?

— Te itt fegvert mersz húzni? — kérdezte a tiszt.

— Tudni akarom, hogy mit terveztek a kölyökkel!

— Azt Vöröskarom fogja megmondani. Érted?

Hm . . . Egy angol sorhajóhadnagy tegeződik a Nagy Bivallyal?

— Jegyezd meg Főorvos, hogy a pokolba küldelek téged és a pójácáidat, ha valaki hozzáér a Vadsuhanc-hoz.

— Tegye le a revolverét, — mondta a fiú. — Nincs értelme.

Nyugodtan odalépett a Nagy Bivalyhoz és elvette a revolverét. A kolusszus morogva türte, mint egy orosz-lán, ha a szelídítő a torkába nyul mutatvány közben.

— Hát ha te akarod, nem bánom, de annyit mondok, hogy egy haja szála se görbüljön meg a kölyöknek, mert akkor . . .

A tengerészek közrefogták őket és vezették. Az ablakon látszott a tenger és a távoli kikötő. A herceg csodálkozva nézett jobbra-balra, a finoman berendezett lakásban. Már vagy a harmadik szobán mentek át.

A tükörben megpillantotta az arcát. Az orra szép, kékes, vörös uborkává nőtt. A szája keresztben repedt át, nyulszerűvé duzzadt, a két szeme sötétibolya daganatokba mélyült. Haja kócos volt, ruhája csupa rongy és piszok. Kevés jellegzetesebb fegyháztöltelék bolyongott ezidőtájt a külvárosban, mint őfelsége St. Antónió herceg.

Azután beléptek egy szobába és szemben az ajtóval ott ült egy asztal körül a Hidegek Törvénye.

A Holdvilág Charley, a Kanibál Béby, Tulipán, MIMOZA és a többiek voltak együtt. Piszkos Fred, a kapitány, fel és alá járt, a szakállával babrált és bagót rágott. A Kegyelmes kinézett az ablakon.

Hol a „Vöröskarom“? — gondolta a herceg.

— Mit akartok a Vadsuhanctól? — kérdezte fojtott dühvel a Nagy Bivaly.

— Fogd be a pofádat, — szólt rá hivatalos göggel Holdvilág Charley. — Majd a Vöröskarom megmondja, amit akar.

— A te műved! — fordult Piszkos Fredhez, de a kapitány nem figyelt rá. Az ajtó félfájának dőlt és riszálta magát, mert viszketett a háta.

Egy rádiós tiszt jött sietve, szintén az angol haditengerészek uniformisában.

— A Vöröskarom jön!

Nagy Bivaly is az asztalhoz sietett, leült egy üres helyre és nagyon felindultnak látszott. A herceg kíváncsian nézett a bejárat felé, amelyet a szoba másik végében függöny takart el.

A függöny szétlebbent és belépett a Vöröskarom. Mire a herceg megkapaszkodott egy haditengerészbe.

A Vöröskarom nő volt.

Koromfekete, fehérbőrű, fiatal leány. Hátrafésült síma haján fényábrák táncoltak, miközben besietett. A

legelőkelőbb luxusszálló halljába is beillet volna az a kissé frivol, testhezálló angol ruha, amelyet viselt. Gyöngysora, aranykarórája és főképpen vörösre lakkozott hosszú körmei inkább társaságbeli modrn nőre valottak, mint az alvilág rettegett vezérére.

Csak a szemei. A furcsa, tiszta, kékeszöld nagy szemek jelezték, hogy rendkívüli nő.

Nyugodtan leült a középére, azután csengő, kellemes hangon mondta:

— Hol az a fiú?

A herceg körül félreálltak.

— Magát nevezték el Vadsuhancnak?

— Igen.

— A H i d e g e k T ö r v é n y e ítéletet fog hozni maga felett. Jól vigyázzon minden szavára.

És a herceg tisztában volt vele, amikor ennek a leánynak a szemébe nézett, hogy élet halálra megy a játékl!

Öfelségem I. Fülíg Jimmy naplója.

VII.

Eszt a naplót aszért kesztem írni, mert egy különös felvilágosítás következtében Öfelsége amikor bucsusztam többrendbeli figyelmeztetésre hívta fel a következőkben. Ez akkor volt, amikor átattam ennek aszt a címeres szarvasbőr táskát, amit Piszokos Fred ellopott Fenantesztől. Esz az Ekmont is olyan szigorú, mint asz volt.

De én elbántam vele éspedig így. Ámbár:

Kihallgatódzásra jött, amikor négy napja már a főlegvárban minden ajtaja le volt zárva osztálylakomnak. A legutóbbi nép közé vegyülés miatt.

Akkor jött a Higdaló ez a Gombperec. És mondá. Zöld papagály ruhában volt aranyos dísszel:

— Itt van a fogadó idő. Kíván valamit felség?

Mondom: Igen, kívánnék valamit.

— Mitpedig felség?

— Vegyen egy parókát, mer káprázik a szemem a kopaszságától, ha csillog a lámpáknál.

— Parancsára, — mondá. — Felséged előirhatja, hogy milyen parókát vegyek.

— Mondom: zöldet, mer az megy a ruhájához.

Azt mondá erre, hogy akkor ötet majd kinevetik. Megnyugtattám, hogy az így is megtörténik, tehát nem kocáztat semmit.

Erre bejelenté Egmontot, aki jött. Ketten beszélünk kétszemközt Ekmonttal, mer Gombperek ki vitte az övét.

— Felség, — mondá Ekmont. — Holnapután államtanács. Önnek meg kell hozni az új törvényes pikkelvezést a trónöröklést illetőleg.

— Aszt én nem teszem, — mondám. — Maga jól tudja, hogy én nem vagyok a király, mert gyerekkorom óta jól ismer és homlokán heged a régi sebes kardos nyom. Tehát tudja, hogy nem vagyok király, tehát nem hozhatok új törvényt.

— Ha így lenne, ezt már mondtam egyszer — felelte igen dühhel, — az halálos kivégzést vonna maga után.

— És én magam után vonnám önt. Mert ismeri a királyt! Miért nem leplezett le azonnal? Miért hagyta, hogy trónvitorlás történyen? Ha én bűnös vagyok maga a palást!

Igy odamondtam! Egyenesen neki!

Erre kissé falfehére halotthalványult. Jól visszavágtam. Mer ha én nem vagyok a király és idáig hagyott engem fajulni, akkor ő is palástbűnös és ezért mellém ítélik a szomszéd kötéltre bíróilag.

Egész elem állt. De én nem ijedék, mer esz nem családi nekünk.

Igy szóla:

— De . . . azt könnyű bebizonyítani, hogy ön ép nem elméjü és gyámság jön. Én leszek a régen herceg és önt a főleg várba életfogytig várja a . . .

Itt valami nőt mondott, aki vár. Bizonyos Ella. Az várja a bolond uralkodót. Bizonyára ápolónő. Tudom már! Aszt mondá:

— Önt várja a Citad Ella!

— Nésze, — mondtam, — én nem vagyok egy szív-bajos uralkodó és velem nem lehet a sors kegyelméből kitólni. Én nem hozok törvényt, amíg nem vagyok személyesen itt. Mer most csak helyettem vagyok itt. Maj ha visszatér az igazsi. Asz hoz.

— Három nap gondolkozási időt kap. Ha addig . . . nem szánja el magát, akkor cselekszek! Érti . . . felség?!

— Nem vagyok hülye, — mondám kegyesen.

— És mi a válasza?

— Az, hogy majt pont magától kapok szívrohamot az ijedségből folyólag.

— De...

Kegyesen csengeték a gombon:

— A kihallgatódzás véget nyert!

És nem felelhete mer jött a Hidlakó fehér parókában fekete maslival hátul.

Ekmont remegve dühtől távoza.

— Esz a paróka régi francia aloncs nevezetű... Esz jó? — mondta a Hidlakó.

— Olyan azzal a maslival, mintha egy hibant ősz nő bakfisnak hinné magát. De jobb, mint saját fénycsiszolt, hajtalan skalapja.

Mondám. Ő fordula és mente. És olyan volt hátulról nézvést copffjában a fekete propellerrel, mint egy különös hitroplán.

Én pedig bementem a könyvtárszobába és kivettem a polcról, a könyvek tára mögül pálinkát. És ivék.

És amikor este lett, akkor jelenté lakájom:

— Az ágy előáll.

Miután átöltöztettek éjszakára, selyembe és már lefeküdtem volna, amikor kopogtatnak.

Egy képen. Mert a falon egy kép ábrázolá atyámat, aki elhunyt, egy öreg St. Antóniót. És újra kopogás hallatszott, a kép mögül, amiről kiderült, hogy rejtekajtó mint filmben. Mert félrelépett a kép és mögüle a keretben egy folyosóból megjelent egy hölgy.

A királyné állt ott. Anyám! Akinek nem én vagyok a fia, csak helyettem pótolom magamat.

— Bocsásson meg uram! Nem volt módomban idejönni máskép.

— Más kép nincs is a szobában, — mondom én, — de kegyeskedjék elhagyni kereteit felséges királyanya.

És bejött.

— Ezt a járót csak én ismerem és boldogult férjem.

Nagyon szomorúnak látszott a királynő. Sajnáltam. Szívből.

— Mit tehetek felséges anyakirály?

— Uram! Ne írja alá a pikkelyezésről szóló törvényjavaslatot!

Habozott és a hajához nyula.

— Mek kell bíznom magában, — mondá majd pedig. — Ugy látom egyszerű de okos és jó ember.

És most, mint valami polgári asszonyság egyszerűen mekfogta a kezem. Éz nagyon jól esett, mintha csak asz én mamám lenne. Nekem is volt. Mer nem csak királyoknak lehet mamájuk, hanem sokszor a legeccerübb csavargónak is. És mék aszt mondá:

— Hallgasson ide fijjam!

Igy mondál

— Ekmont, a fivérem, a koronát akarja magának. Saját magának. Ha asz a törvény van és magát szerencsétlenség éri Warinstól, hogy a merénylő megöli, akkor vagy én vagy ő lehetne a király, asz új törvény szerint, amit magával akar beleitatni új törvénynek. A mostani szerint nem lehet más a király, csak vérbeli St. Antonio.

— Ilyen gaz ez asz Egmont?

— Fél. Nagyon fél.

— Mitől?

— Asz régi történet. Húsz év előtt én nem voltam királynő, hanem Wilbour Tehodor fregattkapitány felesége voltam és született egy gyerekünk. Az elhunyt király St. Antonio főherceg egyszer látott Tahitiben, ahol laktunk és belémszeretett. Neki is volt akkor egy gyereke és felesége. Én hát nem is álltam vele szóba mint asszony. Hiszen nő, családos volt. Ő akkor éppen trón nélkül élt Tahitiben mer lázadás miatt menekült. Felesége a királynő sohasem látta Almirát. Azután egy ragályba meghalt felesége és gyereke és nagyon szerencsétlen volt és sokat járt hozzánk. Kedvelte férjemet és fivérem, Egmont, bizalmasa lett. Azután visszafoglalta Almirát és király lett. Akkor asz én gyermekem volt két éves. A férjem Wilbour Theodor fregattkapitány akkor úton volt. Ő sohasem volt jóviszonyban Ekmont fivéremmel. És egyszercsak Ekmont aszt jelenté nekem, hogy Theodor betegen jött haza fregattján és a szingapuri kórházban van. És engem yachtra ültetett, hogy hoszá menjek. És akkor amikor a yacht nyílt tengeren volt kisült, hogy Ekmont hazudott és elvittek Almirába. Erővel. A gyermekemet előre elvették tőlem és miatta én is mentem. Csukott kocsiba vittek a kikötőből a Főlegvárba, de a nép éljenzett. Asztat hitték, hogy én vagyok a királyné. Mer a király ezt hirdette ki. Pedig a királyné az igazi trónörökössel még Tahitiben mekhalt. De a nép ezt nem tutta, csak látták, hogy jön egy gyerek meg egy nő. De az én voltam,

Mit csinálhattam én a főlegvárban? Férjemet nem értesíthettem. Vele elhitették, hogy elhagytam. Belekellett nyugodni lassan, lassan. És a gyerekem így trónörökös lett. Egmont mindig tudott engem tenorizálni. Most is. A St. António, akit maga ismer, az Wilbour Theodor fiaja és ezt senki sem tudja, ő se tudja, csak Egmont, én és most maga. És tutta a meghalálozott, a néhai király bátyja, Fernandez, aki régen herceg volt...

Esz nagyon regényes hisztória.

— És, — kérdem, — mit tett a fergattkapitány Wilbour Theodor?

— Ő keresett sokáig. Aszután évek múlva megtalálta. De a fia miatt hallgatott, hiszen már akkor trónörökös volt és csendben elment. Ekmontnak pedig írt, hogy ha a fia király lesz, megmond neki mindent. Esz lesz a bosszúja. És Ekmont mindég félt ettől és ha mostan törvény jön, hogy asz én királynői családom is örökölheti a trónt, akkor ő mekkoronásztatja saját magát és a fiamat kisemmizi a trónból.

Mostan értettem.

— De, — kérem, — miért vagyok itten én? A király a hajón tutta aszt, hogy engem elhosznak ide? Nem igaz, hogy ő vegyülni akart?

— A király nem tudta, ami történt, csak aszt akarta, hogy maga helyette Szingapurban legyen, amíg ő sétál kissé. Am a Titkos szolgaság egy embere ezt kihallgatta, közben mi rádión megtuttuk, hogy Warins Bob megszökött a börtönből és jön merényletet elkövetni. Ekkor kapóra gyött a Titkos Szolga értesítése, hogy fíjjam magával személyt cserélt.

— Aha! És így nem a királyt merényli, hanem engem öl meg.

— Igen. Egy Greenwood nevű tudós tanárt kellett csak értesíteni, hogy tagadja le a herceget. Ő köszölte aszóta, hogy megtette, de nagyon fájt. És maga elé utazott Ekmont. Mivel az érkezésnél átölelte magát, mindenki azt hitte, hogy maga a király. De nekem ez így nem tetszik, hát megmondtam. És ha nem akar ebben a veszélyben maradni, menjen.

— Ezt nagyon jó tudni, ámde nekem megpuccolni nem szokásom.

— De a pikkelyezést ne engedje, mert Ekmont a fiamat, amire visszatér, kijátsza a kinullázásból, hogy ő legyen a király saját kezűleg.

Ilyen egy körmösfont ez asz Ekmont, homlokán a feltűnő ismeretjel dacára.

— De, — felelém, — hogy hagyhatták őfelségét egyedül Szingapurában, miután az a Greenwood megtette (de nagyon fájt.)

— Mer a mi titokzatos szolga álatunk embere ott a hajón aszt mondta talált valakit, aki őfelségét leszállástól kesztve követi és megvéti és ez olyan ember, aki biztos meg tudja óvni, mint a testőrsége. És majd őfelségét elvezeti egy hajóra, amellyel Tahitibe viszik.

— És így történt?

— Nem sajnós, — és sóhajta szegény. — Asz asz ember nem birt ott lenni a kiszállásnál és most nem tudom, hogy mi van a fijammal.

— Ki asz asz ember?

— Akit maga bezárt huszonnégy órára. Pizskos Fred, a kapitány, a ládába.

Most már tuttam, hogy milyen igasza volt, amikor elájult.

Kelt mint, ma uralkodásunk annójában, Almira székestrónváros főlegvár által kézzel. Fojatás a következő:

TIZENNEGYEDIK FEJEZET.

1.

Az egész úgy hatott, mint valami torz álom. A ki-düledt szemű, rémült Nagy Bivaly, Holdvilág Charley halálfejével, a bekötött homlokú Tulipán az a részeges, rongyos ősz hölgy, a diplomataszerűen elegáns Kegyelmes és Vöröskarom nagyvilági szépség, végül Pizskos Fred a kapitány, amint sárgás szakállát morzsolgatja, fekete szegélyű, hosszú karmai között, szinte valószínűtlenné tették az ijesztő képet.

— Kapitány, — mondta a nő Frednek, — mit tud a fiúról?

— Semmi jót. Azzal a pimasz Fülíg Jimmyvel sutogták a hajón. — A fiú felé fordult zsebredugott kézzel. — Egyszer ép akkor jöttem, amikor kétezer dollárt adtál annak az alaknak.

— Ez igaz?

— Igaz, — felelte a herceg. Vöröskarom arcán némi

undor vibrált át, amikor a mocskos, tépett torz emberre nézett.

— Hány éves? — szólt közbe a Kegyelmes.

— Huszonegy.

Vöröskarom kutatóan nézett a torz, utálatos arcba.

— Hallottam, hogy egy nap alatt sok mindent tett, mi másnak évekre elegendő. De itt nem segíthet magán a bátorság.

— A bátorság mindig előnyös lelkiállapot. Különösen hölgyek értékelik nagyra — feleltem vidáman.

A Nagy Bivaly kétségbeesett kedvencének hihetetlen szemtelensége miatt.

— Alljon ide, egészen eléim! — szólt hidegen, élesen a leány.

— Boldogan! — felelte a herceg és egészen az asztalig ment.

A „Hidegek“ törvénye fenyegető zúgással vette tudomásul a szemtelenséget.

Vöröskarom felugrott. Most olyan volt a szeme, amilyennek a Nagy Bivaly leírta. Egészen furcsa, arannyal vegyített, hideg zöld, mint amikor a tengeren új szín vonul végig, mert a napot egy átsiető felleg elfedi.

Ugy látszott, hogy egyetlen szót fog csak mondani és a herceget már viszik elveszejteni. De lassan kihúnyt a méregzöld szemfény.

— Ne merészeljen ilyen hangon beszélni, mert . . .

— Felesleges kísérletezés, hogy megijesszen. Nem félek.

— Mondtam nektek, hogy szemtelen a kölyök és megérett arra, hogy elintézzék, — szólt bele Pizkos Fred.

— Mióta ítélkezik a „Hidegek“ törvényén ez az alak? — szólt fogcsikorgatva a Nagy Bivaly.

Többen nyomban a fiú pártjára keltek csak azért, mert a kapitányt senki sem szerette.

— Rakjál ki mindent a zsebedből — szólt közbe a Kegyelmes. — Megnézzük, mi van nála, ott a kabátjában!

Most eszébe jutott! — A szarvasbőrtáska! Fernandez herceg irataival! Ha megtudják itt, hogy kicsoda . . . Egy percig sem él!

A Főorvos nevű tengerésztiszt elvette az írásokat és átadta Vöröskaromnak.

A nő alig hogy belenézett az iratokba, meglepet-

ten felkiáltott. Azután még ijesztőbb aranyzöld fényt kapott a szeme.

De nevetett.

És ez a nevetés minden harsogó vidámsága dacára ijesztő volt.

— Ki ez az ember? — kérdezte a Kegyelmes.

— Bob Warins!

Holdvilág Charley és a Kanibál Baby egyszerre rántották ki pisztolyaikat. Mindenki felugrált, összevissza kiabáltak és a Nagy Bivaly mesztic arca, sárgás árnyalatra halványodott.

2.

— Maradjatok csendben és senki sem merjen revolverhez nyulni itt! — süvítette a leány.

Csend lett.

— Maga Bob Warins! — fordult keményen a fiúhoz.

„Mulatságos“ gondolta a herceg.

— Feleljen!

— Mit akarnak tőlem?

— Ne kérdezzen, hanem feleljen!

— Nem felelek! Nekem ne parancsolgasson. Itt van ez a söpredék, ha parancsolni akar. Ezek félnek magától. Én egy cseppet sem.

— Tisztában van azzal, hogy öt perc múlva halott ember? — rikácsolt Holdvilág Charley. — Azt hiszi, hogy az mindegy?

— Ha megölnek, akkor csakugyan mindegy.

— Maga idejött kémkedni, mert tudta, honnan fenyegeti a veszély, — szólt közbe a Vöröskarom. — Bob Warins, ez a kirándulás halomradöntötte a számítását.

Közben a Kegyelmes elolvasta az írásokat.

— És ha eddig kétséges volt, hogy megöljük-e, most már bizonyos lehet benne.

— Dehát mit tett? — nyögte a Nagy Bivaly.

— Ez az ember összejátszott Fernandez régenssel és megölte St. Antonió herceget!

3.

Mint önmagának gyilkosa állt ott. Ez kissé meglepte.

A Vöröskarom feléje fordult.

— Maga azért készült visszatérni, hogy uralkodjék a Boldogság Szigeteken?

— Ezt beismerem.

— Ezt a levelet és az okmányt Fernandez régens, St. Antónió herceg gyámja írta Warinshoz.

Hm . . . Mi lehet azokban az írásokban?

— Tudni akarok mindent! — mondta Vöröskarom és elvette a Kegyelmeztől az írásokat. Gyorsan átfutotta.

— Micsoda aljasság! — kiáltotta és dühös megvetés villant fel sokszínű szemében. — Szóval összejátszott azzal az alantas régens herceggel, hogy elteszi láb alól a fiatal St. Antóniót.

— Nem igaz! Gyalázatos rágalom!

— Hallgasson! Itt van a régens kezeírása és a magáé is! — Olvasott. — „Ha valaha elfoglalom a St. Antóniók trónját, Fernandez régens herceget illeti meg, a köztársaság idejében kiadott összes concesszió rendelkezési joga.”

— A mi tűzünknel akarta megsütni a pecsenyét, — kiáltotta gúnyosan a Kegyelmes. — Még szerencse, hogy Bonifác klubtag feljelentette Fülíg Jimmyt!

A herceg szinte fuldokolt a fájdalomtól, amikor belenézett az írásokba és felismerte a régens kezevonását. Milyen szörnyűség! Tehát Fernandez bácsi összejátszott egy trónbitorlóval, egy kalóz fiával, aki szökött fegyenc!

— Világos! — mondta a Vöröskarom. — Megölték a herceget és Fülíg Jimmy a régens segítségével átvette az uralkodó szerepét.

— Te most menj . . . — mondta a Kegyelmes a leányának.

— Jelentsd be egy bizonyos urnak, hogy beszélni akarunk vele.

Miután a leány kiment egy ideig csend volt.

— Hát ez rejtélyes, — szólt a Kegyelmes. — hogy akarja Fülöp Jimmy a családdal elhíttetni az azonosságot . . . Mi a véleménye Fred?

— Piszkos Fred mit szól az ügghöz — kérdezte Tulipán.

A kapitány bóbiskolt.

— Magát nem érdekli a dolog?

— Miféle dolog?

— Nem hallotta, mit mesélt Bonifác, akit Fülíg Jimmy felpozozott?

Bonifác egy részeges gazember.

— Bonifác azt állítja, hogy Fülíg Jimmy mint király érkezett meg a Honolulu-Sztáron. Miután sokat suttogott ezzel a kölyökkel. Bonifác szerint Fülíg Jimmyt magasrangú urak egy „Almira“ nevű yachton a Boldogság Szigetekre vitték.

— És miköze ennek a suhancnak az ügghöz?

— Letagadta, hogy ismeri Bonifácot.

— Ezt meg tudom érteni. Én sem dicsekszem vele.

— Mi a véleménye?

— Nem árt ezt a kölyköt elintézni... — Utálattal látták, hogy Pizkos Fred most is csak a fiú elleni bosz szújával törődik.

— És . . . az Almirába siető angol cirkálók Fülíg Jimmy királyságát védik, — szólt közbe Holdvilág Charley. — Mert két cirkáló van állandóan a közelben.

Nem valószínű, hogy Fülíg Jimmy trónjáért az angolok közbelépjenek.

Ez csakugyan valószínűtlennek látszott és öfelsege kezdte rosszul érezni magát. Veszélyes lehet, ha az angolok védelmére szorulnak . . . és Fülíg Jimmy ül a trónon.

— Itt a perc, — mondta a Kegyelmes, — amelyre évek óta várunk! Elmegyünk Almirába! Leleplezzük Fülíg Jimmyt és a zürzavarban visszaállítjuk a köztársaságot. Akkor ti valamennyien nagy jutalmat kaptok az embereitekkel együtt.

— És ez a kalózkölyök?

— Végezzetek vele!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.

Öfelsegem I. Fülíg Jimmy naplója.

VIII.

Almira főlegvár szobámban, Kelt mint bent.

Most mégiscsak lejirom, hogy a napló mitől jön rá az emberre; mer nekem magamtól sohasem jutott volna az eszembe.

Asz úgy kezdődik, hogy őfelsége mégis akormikor a hajón álltunk, mondá:

— Maj vigyázzon azér mindenre, nehogy galibát csináljon.

— Felsék biszhat, — mondám, — higgadtan, — én megállok a helyét a trónon, illetve megülöm, mivel trónuson áldogállani nem szokásom.

Akkormég úgy hitte, hogy ő jön helyettem királynak. Pedig én mentem helyette, mert Greenwood őt letagatta (pedig fájt neki) Egmont meg engem felismert és az nem fájt senkinek, hogy a gyilkos Warins és az összes bentszülöttek egy csavargót ölnek meg a király helyett. Csak aszt sajnálom, hogy egy napra ládába zártam Pizskos Fredet és így nem bírta elszöktetni Tahitibe a királyt.

No mintegy. Reméljük a legjobbat. Én csupa jobb helyre attam ajánlást őfelségének ezért, ha nem lesz baja, akkor örülhet, hogy megúsza.

Mostanában a könyvtárban pálinka helyett könyvet is nésztem több alkalommal. „Nagy uralkodók” volt a címe és tanultam ebből a szakmát.

Itten van asz, hogy minden uralkodónak családi fája van, de amint látom, aszon nevek nőnek. Aszután áll, hogy egy uralkodó, bizonyos Bonepárti aszt monta, hoty kenyérrel és vassal Kínáig is eljut Franciaországból. Asz nem kunszt. Próbálja meg egy vas nélkül, ahogy én szoktam. Továbbá uralkodók kegyesek, leereszkedők és fent ségesek és nem tetsző egyéneket a vár fogán lelövetnek. Vagy pedig lefejezték a nyakukat.

Meg eszt mondják: „Uralkodása alatt népe felvirágozott és a főtéren egy szoborba megőregítették mását. Népe célját tüszte ki boldogulásul . . .”

Van itt egy 8-adik Hendrik, asz mindég a hóhérnál tartott válópert. Igaszán elvesztették érte fejüket a nők.

Hát esz nem érdekes. Sokkal izgatóbb, hogy a főlegvár erkélyén át látok jönni egy ismerős alakot.

És megrémültem . . . Szentatyám . . .

Miféle csoda?

Ez Bonifácl

Semmi 2-ség. Ez a szélhámos megismert a hajón és megsejtette asz üzletet! Ide jön zsarolni! Na megállj! Sajátkezüleg csengeték és amikor jött a lakáj, kinek

cipőjét még mindig hordám (saját lábulag), a hidlakót kértem.

Na jött. Copffján a propeller, ruhája zöld és arca mintha holta után márványba megöregítették volna.

— Gombperec úr! Egy ember jön a főlegvár felé! Fogassa el.

— Miért felség?

— Ez az én dolgom. Azonnal fogassa el, vessék börtönbe és hajnalban a vár fogán . . .

— Felség! — rebegé.

— Csend! Kora hajnalban a vár fogán felpofozni és kitoloncolni a szigetről. Többé nem látogathatja

— De . . . ez nem törvényes eljárás! Én itten egy miniszter rangjában a törvény őre vagyok.

— Kollegám egy bizonyos 8-adik Hendrik, aki szintén szigeti király volt, még Mórhus Tamás nevű miniszterét is lefejezé.

— Felség . . . ez nagyon régi volt.

— Majt én visszahozom ezeket a régi szép időket. Menjen és tegye amit parancsolni kegyem vala. Aszt az embert hajnalban a vár fogán egy balegyenessel kitoloncolni.

Rezgett a feje szegénykének, amíg ment. De parancs az parancs, jól tudám.

Amikor kinésztem asz ablakon éppen elfogták eszt a sakál Bonifácot. És ha nem nésztem volna királyi tekintélyemet, enenkezüleg kenek le neki, mert ilyesmit nem jó másra bízni.

Eszután jelenté a lakáj, hogy a fürdő tálalva van. Mer királyoknál ez ugyszólván mexokott művelés. Majd utána ismét jött Gombperec a hidlakó, de a feje még mindék reszgett. Egyik kezében hoszta a cipőit és harisnyában volt.

Igen kevésbé elbűvölő látvány fiatal hölgyeknek. És már esteledett. Mondá:

— Felsék, asz államtanács várja.

Meghajolt és távozott, mer harisnyában volt. Én is készültem a cipőt lehuszni és jött a lakáj.

— Ször Ekmont!

— Jöhet, — mondom én.

És jött. Egy másodpercig farkasszemet nészünk. Azután szóla:

— Kész van az államtanácshoz?

— Igen. Csak... megfürödtem épen.

— Röviden: ha a mai államtanács nem pikkelyezi a trónöröklési törvényt, akkor gyámság alá jön és a Citad Ella várja magát.

Biztos egy öreg nő, hogy így ijeszt vele. Mostan baj volt azonban a gyámság miatt.

— Nézze Egmont... eszt... úgy áll a dolog, hogy adjon időt még... mondjuk...

— Hiába 5-öl 6-ol. Esz fikszt! Esz hadüzenet. All Timátum!

Ez valami bentszülött átok lehet. De mingyár element.

Én meg ott álltam megfürödve.

Most mi legyen? A királynő kért, hogy ne írjam alá. A király sem akarhattya, hogy én a képébe törvényt hosszak.

Kínészttem.

Sok, sok csillag volt és nehéz nedves esti levegő... Mindenfelé a pálmák és a szapad természet jó szagai, meg arra messze a síma fekete Indiai Oceján.

Eh! Fülig Jimmy! Mire vársz? Vigyél el néhány ékszeres kitüntetést orgaszda barátaidnak és gyerünk! Nem teneked való az uralkodói ipar!

Már most vaty két napja nem jól alszom asz ágyban és nincs étvágyam. Toulonban egy vizes bálán jobban hálnék és fejedelmi lenne utaszni egy hajófenékbe.

Esz nekem elég volt! Mire elmúlik a monszun, jó lenne valami lármás kikötőbe lenni...

Hát gyerünk. És eszennel kiváltó tisztelettel ajánlom magamat! Néhány kisebb fém emléktárgyat, aranyt meg ilyent azért viszek. Asz ember ingyen nem uralkodik! Ahogy a királynő mutatta, elfordítok a kép mellett egy fát és a keret odébmegy. Én besliszolok és viszsztatolom.

Jó napot. Csak várjon a tisztelt államtanács harisnyába, amíg náthát kap. Végigmegyek folyosón. Mert a zseblámpámat megőrzém uralkodásom idején. Keszdetétől napjainkig.

Néhány szép nagy patkány riadtan szétfutkál. Heyles kis állatok eszek. És végül gyövek egy nagy kapuhoz. Eszt kinyitom és ottan vatyok a hetyoldalnál.

Szabad ég alatt!

Teleszívom magamat a friss levegővel! De nagy öröm, ha az ember tetronidzálhatja magát... Ott van

a vasúti sín füvel benőve . . . Istenem! Hogy is van a csavargók nagy mondása?

„Mindenütt jó, de a legjobb seholl!“

Hohó!

És már indulnék, amikor egyszerre egy csendes hang mondja:

— Jó estét José.

Ott áll előttem a kísértetkapitány és egy pisztolyt tart az arcom elé, de nyugodt és közömbös, mint mindig és sapkaernyőjén, meg a gummiköppenyén folydogáló párák viszcsoüppjein megcsillan a holdfény.

— Maga . . . ? — mondom kissé rekedten, mert furcsa volt.

— Igen.

— Ki maga?

— Mindegy José. Így nem hagynak ott egy trónt, battyuval, éjszakai

— Mi köze?

— Csend . . . Még szükség van magára José. Maradnia kell, érti? . . .

— És ha nem?

— Akkor lelövöm.

De ezt szinte szelíden mondta. És cigarettázik.

— Mondja José, igazán nem tudja, mi lett avval a szekrénnel, ami Fernandez szobájában volt, aki régen herceg?

Mit akar ez evvel? Valami kígyó zörren a bokorban.

— Feleljen, de őszintén, mert nagyon fontos lehet.

— Felelek. Nem tudok a szekrényről . . . Dehát esz miért fontos?

— Mer . . . lehet, hogy amikor én magával vízbe dobattam Fernandezt, akkor a halott helyett ez a szekrény volt a lepedő alatt.

— Aszt nem lehet! Láttam a halott kezét kilógni. Szürke, nagy kéz . . .

Valósággal felderült az arca:

— Esz biztos?!

— Biztos . . . Dehát . . .

— Menjen vissza José.

Könnyű szél jött erre át a dagálllyal a tenger felől és sós szag volt . . . Láttam is messze, ahogy egy repülő hal felugrott a viszből és tükrözve fitszánkolt . . .

De jó lenne menni.

— Vissza José, — mondta ismét csendben és nekem vissza kellett menni, pedig olyan csuda ködök jöttek befelé a tengerről . . .

— Hm . . . — jegyeztem neki mentében. — Félek az államtanácstól . . .

— Nem lesz államtanács! — kiáltá utánam és becsapta a kaput.

Hallottam, ahogy egy nagy sziklát dübörgőn rágurít.

Fogva voltam most már. Erre nincs többé kijárás. De miért mondá, hogy nem lesz államtanács?

Pedig nem volt. Jól tudta.

Engem már mindenfelé kerestek és mind cipőben. És rémülten.

— Itt van Warrins, — mondta rekedten hidlakó.

— Mi történt?

— Ször Egmontot megölték. Ő volt a bosszú első áldozata. (Folytatása következik.)

TIZENHATODIK FEJEZET.

1.

A herceget összekötözték. Nyugodtan tűrte. Jól tudta, hogy meg kell halnia. Akár Warins, akár St. Antonio, itt nem számíthat irgalomra.

— Engedjék meg, — szólt a „Hidegekhez“, mosolyogva, csengő hangon, — hogy elbúcsúzzam a barátomtól.

Odalépett a Nagy Bivalyhoz és kezetnyujtott.

— Köszönöm, hogy segíteni akart rajtam és sajnálom, hogy nem jutalmazhatom meg ezért.

A Nagy Bivaly arcán valami bornirt megilletődés látszott. Ugy fogta a fiú kezét, mintha nem tudná, mi az. Nézte a finom kis mocskos ujjakat, forgatta, tapogatta.

— Te kölyök . . . te voltál az első ember . . . akivel . . . szívesen voltam . . . és . . .

Körülnézett sötéten, de annyi revolvermarkolatot fogtak körülötte, mindenre elszánt emberek, hogy tehetetlen kínjában megcsikordult a foga, hangosan, bántón.

— Gyerünk, — mondta Holdvilág Charley, — vigyétek ezt a férget a V é s z k i j á r a t h o z.

Két haditengerész elvezette és ezzel befejeződött St. Antónió uralkodó herceg öfelsége rövid találkozása a szabadsággal . . .

Most nem vitték a lifthez. A ház belsejéből néhány lépcső vezetett le valahová. Azután földalatti folyosón át haladtak sokáig vaksötétben.

— Menj előre! — mondta az egyik kísérő.

Engedelmeskedett.

Egyszerre megcsúszott és gurult . . . gurult. Nem sokat. Néhány métert mindössze egy sáros, meredek lejtőn.

Mi ez neki? Fel sem kiáltott. Az egyik haditengerész hangja zúgott végig a boltozatok között:

— Ördög Will!

Fénypont közeledett imbolyogva, majd megjelent egy ember, csakugyan olyan, mint az ördög. Szénfekete néger volt, egy lámpással és egy revolverrel felszerelve.

— Valaki távozni fog a vészkijáraton. — mondta az egyik tengerész és elmentek. A kis lámpa fényét megsokszorozta a szűk folyosó.

A herceg egy aknában ült, síma agyagfalak között. Szemben vele egy ajtó látszott. Olyasféle, mint modern bárók bejárata. Lent rövidebb a földnél, középen kétfelé osztva. Kilincs nélkül. Az ajtó mögött sötétség, sustorgás és rossz, sós tengerszag.

Ott a halál?

Az ajtón hatalmas tábla függött:

V É S Z K I J A R A T !

Alatta másik:

ADJA RUHAJAT ÖRDÖG WILLNEK!

Támogassuk a nincsteleneket!

A túlvilágon minden jótett számit!

Az ördög leszólt fentről.

— Akarsz enni valamit? Van itt egy hering.

— Nem kell.

— Pálinka sem?

— Az sem. Mi lesz itt velem?

— Hát . . . bizonyára meghalsz. Nem a legrosszabb. Volt egy nagybátyám, az leprát kapott.

Jó fiú ez. Vigasztalni akarja. A herceg a síkos lejtő alján ült és nézte a meredek falakat, ahogy a szeme megszokta a félhomályt.

— Másfelől is le lehet ide jutni? — kérdezte az ördögöt.

— Nem hiszem.

— Hogy megy fel az ember innen?

— Nem tudom, — felelte tanácstalanul. — Onnan, ahol te most vagy, még senki sem jött fel.

Csendben voltak. Loccsanás hallatszott. Cseppek hullottak.

— Mondd! Ördög!

— Na!

— Hogy halnak itt meg?

— A dagály feljön majdnem idáig, ahol én vagyok. Addig rég véged van.

— Miért nem ölik meg egyszerre az embert?

— Mert amikor derékig ér a víz, sokan elmondják, hogy hová dugták a rablott pénzt és azt, kinek adjuk. Ha egyszerűen lepuffantanák az illetőt, úgy sok érték-tárgy veszendőbe menne.

— Kegyetlen, de bölcs szokás. — A csobbanások közelebből hallatszottak! Jön a dagály!

— Azért a ruhádat nekem adhatod, meg ha van valamid. Ámbár nem úgy néz ki, mint akinek valamilye lehet, — tette hozzá mélységes emberismerettel.

— És . . . ez az ajtó minek?

— Azon jön be a víz. Ostobaság az egész. Valamikor ott lakóhely volt, amíg a tenger nem mosta alá a partot. Azóta még nem rohadt ki egészen az ajtó.

A kis csapóajtó megbillent. Néli víz szüremlett már az aknáig és mozgatta a laza szárnyat. Jó, hogy mint Warins hal meg. Nem méltó vég egy St. Antónió-hoz.

— Nem jó mesterség az enyém, — mondta az ördög. — Mert némelyik ordít, átkozódik. Volt, amelyik követ dobott rám. Pedig hát mit tehetek én az egészről? . . . Ha nem lenne egy-egy jó ruha néha, hát semmiért sem vállalnám. — És még hozzátette nyomatékkal. — Mert a ruhát, azt nekem lehet adni. Minek elvinni a halakhoz, nem?

Ezt a herceg is belátta. A szabadon lengő ajtószár-

nyak sűrűn nyikordultak a befelé szüremelő víztől. Az akna alját már néhány centiméter víz borította el.

— Kapd el! — kiáltotta a herceg és feldobta a mocskos, szakadt bluzát. Azután a nadrágot.

— Köszönöm . . . — vigyorgott boldogan az Ördög . . . — Csakugyan nem akarsz heringet?

— Nem kérek.

Ott állt mezítelenül, bokáig vízben és a dagály egyre erősebben áramlott. De még térdig sem ért a víz, amikor néhányan értejöttek.

Közeledett a főorvos nevű haditengerész.

— Hallo Warins! — kiáltotta.

— Mit akar?

— Ledobok egy kötelet. Fogja meg. Visszajön a Hidegekhez. Siessen.

A víz már térdig ért. A herceg elkapta a kötelet. Felrántották.

Ő volt az első ember, aki visszatért innen.

— Ördög! Add oda a ruháját! — parancsolta a Főorvos.

— Az már az enyém! — hördült fel a néger.

— Add oda, mert beverem a fejedet.

Siralmas arccal nyujtotta át a holmikat.

— Szép eljárás . . . — siránkozott az ördög. — Elveszik, ami jogosan az enyém!

Ismét felmentek. A herceg nem sok reménnyel jött vissza. Mit reméljen?

Abba a szobába vitték, ahol az imént állt a Hidegek előtt. Amikor végignézett a „bíráin“, szinte sajnálta, hogy nincs még vége az egésznek.

— Warins, — mondta a Vöröskarom. — A halálítéletét megváltoztattuk.

— Ugy. És mi fog velem történni?

— Feleségül vesz engem . . .

2.

Csodálkozva állt.

— Nem értem kérem . . . -- szólt azután.

— Megmenekült a haláltól, — magyarázta türelmetlenül Vöröskarom. — El fog venni engem feleségül.

— Sajnos, — felelte a herceg, — akkor mégiscsak végem . . .

— Miért? — kérdezte ámultan Vöröskarom.

— Ön csinos, kedves hölgy, de nem az én ízlésem. Ne haragudjon. — És a matrózokhoz fordult. — Fiúk, mehetünk vissza.

A Nagy Bivaly hápogott, mert kimaradt a lélegzete, a Kanibál Baby disznóarca hosszú lett és a rongyos ősz hölgynek torkán akadt egy fél szivar a meglepetéstől.

Vöröskarom félelmetesen ragyogó szemmel nézett a fiúra. Felállt és lassan odament. A herceg elé állt olyan közel, hogy szinte összeért a testük.

Az aranyfényű hideg zöld szemek félelmetesen ragyogtak. A szép kis száj félkörre görbült, az apró orcimpák megrezdültek és parfümös lehellet csapott öfélése arcába.

Most igazán ijesztő volt a leány.

— Maga söpredék! Maga csufolódni merészel?

— Nem csufolódom és tisztelem önt, sőt kissé félek is e pillanatban, de a fenyegetés nem megfelelő mód arra, hogy tetszésemet megnyerje.

— Maga . . . maga mit gondol, — mondta és utálatlaltal nézett a kék-lila hurkákkal lepett daganatokra, a herceg arca helyén, — miért akarom, hogy feleségül vegyen?

— Bizonyára megfelelő élettársnak képzeli. De ebben téved. Én szeretem az italt és a szabad életet.

— Bolond.

— Az igaz, de nem annyira, hogy elvegyem. Ön igen csinos, azonban nekem nem tetszik. Telt idomú fekete hölgyeket szeretek. — És újra a matrózok felé fordult. — Gyerünk fiúk, mert elmúlik a dagály és akkor ülhetek hat órát abban a gödörben . . .

A herceg jól tudta, hogy álnéven kötött házasságok épp olyan érvényesek, mintha St. Antónió főherceg néven esküdne meg a leánnyal . . .

— Hát akkor . . . Majd megtanítom, hogy másfépp kell beszélni velem . . . Itt elbánnak az ilyen pökthendi kölyökekkel.

— Tulipán, — mondta Holdvilág Charley, — ezt az alakot egy guánó telepre add el.

A herceg egykedvűen vállat vont:

— Tehetnek velem, amit akarnak. Nem nősülök. Ölessen meg, tépjenek szét, süssenek meg lassú tűzőn: én élek halok a fekete hajú, telt idomú nőkért.

És ehhez egy szutykos torzkép vigyorgott Vörös-karomra.

— Idehallgasson Vadsuhanc, — mondta a Kegyelmes. — Maga olyan szörnyű alak, hogy a leányom abba a szobába sem ereszti be, ahol napközben tartózkodik. Nekünk bizonyos célok eléréséhez szükségünk van magára. Ha felhasználhatjuk, akkor megkímélnénk az életét.

— De honnan tudom, hogy ez így van? Hátha utólag belémszeret tisztelt lánya és ragaszkodni fog ahhoz, hogy vele maradjak? Olyan karhatalom áll a rendelkezésre, hogy kényszeríthet erre.

A nő most már nevetett és szó nélkül kiment, de nagyon bevágta az ajtót. A Kegyelmes utána sietett.

— Mit teketóriázunk! — kiáltotta Holdvilág Charley. — Igen vagy nem? Feleljen!

— Ne feleljen, — mondta a Kanibál Bébi. — Adjatok neki öt perc gondolkozási időt. Vigyétek a „Szárítóba“.

— Kérem . . .

Ujra vitték . . .

A Szárító egy gömbölyű üreg volt. Olyasféle, mint valami ókori sírbolt, síma kemény fallal körülvéve. Pedig nem emberi kéz formálta ezt az üreget. Kínai díszmű készítőik laktak a kültelken és itt hevítették a formált anyagot, földbevájtt kemencékben. Éjjel-nappal izzó, betapasztott gödrök fogták körül ezt a szárítónak nevezett kavérnát. Az amúgy is pokoli forróság itt elviselhetetlen volt.

Sok mindent elmondtak már a szárítóban, amit nem szántak közlésre. Őfelsége először azt hitte, hogy nyomban megfullad, amikor betaszították és a nyílást elzárták egy kövel.

Azután elvesztette az eszméletét.

Őfelsége I. Fülíg Jimmy levele.

X.

En egy nagy marha vagyok saját eszüleg! Ez a gyanú kelt bent asz agyamban és ahogy a királok írják asz időt: ambó dominó mai dátum.

Mer ott volt a gyilkos velem, beszéltem vele és

nem sejtém. És egész idő alatt sem sejtettem, hogy a kísértet kapitány kicsoda, ami pedig kézfekvően világos volt.

Mer nem volt kísértet. Esz a kapitány, a hajón még úgy gondolom valami cinkosát járatta kapitányi ruhában, hogy asz ő gasztetteit másra tolhassa. De ő maga aki nyugodtan pipászott a kapitányi liden, ő maga volt a gyilkos. Mer mos jut eszembe, hogy éjjel a Sztáron — Nonolu hajó 1.1ső osztáju folyosóján láttam amikor mekhalt Fernantesz, aki régen herceg.

De erre magamtól jöttem rá.

És kicsoda esz a kapitán? Warins! Esz a Warins Bob Szumbafáról nemoda szökött ahol várták. Hanem St. Antónió hajója elé Por-Cueszbe.

Erre is magamtól jöttem rá.

Tuthattam volna előbb is. Hiszen esz a Wirth nevű kapitán, amint halottam csak Por-Cueszbe jött a hajóra. Gondolhattam volna előbb is, hogy ő Warins Bob. De én egy marha vagyok.

Erre is magamtól gyöttem rá.

A rentőrség Jáváról mostan ír: Aszongya. Elnyerete a megállapítást, hogy a fegyenc nem a Bolondság Sziget felé vette útját amint aszt elejinte hittük, hogy bosszút álljon, hanem zseniális módon a kiráj elé szökött Por-Cueszbe. És ő is a Holo-Nununsztáron gyött. mer Szingaporban kishíjján elfoktuk a nyomát. Tugygyuk egy Bonifác nevűnek a bejelentéséről (esz a spicli mék kihussza tőlem a legmagasabb lutrit.) hogy a Nono- Holasztárlulu fedelezén gyött, Warins Szingapurba. Megnyerte továbbá az állapítást: A hajó kapitánya Porc-Tueznél megbeteg lett és itt egy kitűnő írássokkal ellátott amerikai kapitán vette át a veszetését a Hollo-Sztárnulunak, de most már tugyuk esz hamis irás volt mind. Így főt ételezhető, hogy Warins mekmérgeszte a kapitánt és hamis iratokkal elutazott hejette a Holono-Luszátoron Szingapurba.

Hát enyi elég volt, hogy rágyöjjek: Warins volt a kapitán! Eszéért akarta, hogy az engedéj dacára a hajóról viszbedobgyam Fernanteszt, aki régen hercek. És Szingapurba átszlisszolt az „Almirana“ yachtra.

Asz viszont bisztos, hogy eszt a szegény Egmontott ő ölte meg. És ebből asz alkalomból távozott a titkos ajtón. Ahol később nekem szembeállt revolverrel. Eszéért

montha, hogy „nem lesz államtanács“. Mer tudta, hogy Ekmont pillanatnyi elhalálozása miatt elhalasztják . . .

...A szigeten igen erős a nyugalanság. Félnék a bentszülöttektől, akik szeretik Warinst. És látom asz ablakból, a kikötőt, hogy minden felé kis csoportok tárgyalnak izgatottan.

Itt a palotában is igen begyulladt udvari előkelőségek járkálnak. Eszt a szőr Ekmontot ott ölték meg kés általi halálra, a tanácsterem előtti szobában, ahogy én tölem kiment. Orvul és esz igen csuf szokás. Én akkor szökni akartam a képen át, de előbb átmentem máshová néhány ingóságos emlékért, eszalatt Warins megölte Ekmontot és épen előttem kilógott a képkereten. Aszután enkem visszakergetett a szabadból.

És én mostan itt jól nészek ki.

A királynő gyött hozzám át a képen eképen:

— Maga . . . maga volt? — kérdezi izgatottan és a szeme ki van sirva és olyan sok szenvedés látszik szegényen.

— Mit tetszik?

— Maka ölte?

— De királyné kérem! — kijáltom. — Én nem vagyok ajjas gyilkos! Én szemtől szembe esetlek odaszurok, de nem hátulról! A Fülíg Jimmynek mindenki nyugodtan hátat fordít.

— Nem... Bocsásson meg... Maga nem lehetett...

— Warins volt!

— De . . . miért Egmontot?

— Mer engem ismer a hajóról, hogy nem vagyok király. Hiszen Együtt gyöttünk. Ezért nem akar megölni, nem tehetek róla, igazán sajnálom.

A királyné az ujjait töredezte.

— Idefigyeljen. Az angol katonai ataséf irt. Hogy Szingapurban álhírek vannak a király személyéről. És szeretné megcáfolni.

Esz baj! Egy katonai adatséf asz nagy ur.

— Mi lesz? — kérdezte tölem.

— Én eltünök, — mondom. — És asz kisebb baj, mintha a svingli kiderül.

— De . . . akkor nincs király . . .

— Asz igaz, hogy valakinek kell asz államügyek folyását irányba képeszni, dehát én méksem . . .

— Istenem . . . istenem . . .

— Hát mitől kegyeskedik így ijedezni? — kérdém.

— Ha az angolok lesznek nálunk a kezüket, akkor Alvarez itten terem hajókkal . . . Szingapurban vár mindenféle söpredék élén egy alkalmat . . .

— Dehát a főherceg és Pizkos Fret hol vannak?

— Semmi hír . . . Menjen legalább maga. — Sóhajtott, — meneküljön innen. Maga jószívű, de rég fiú . . . Itt most összeomlás lesz, harc, halál.

— Én nem hagyom cserben . . . Itt maradok.

Odagyött és személyesen mekfokta a kezemet. Egy könny jött ki szegénynek.

— Várjunk, — mondtam, — talán történni fog valami.

És történt.

Délután mekölték Gombperek hidlakót kopasz fejével.

Az olaj tisztviselők csomagoltak és a sziget lakóji fegyvereket tisztogattak és Gombperecet is hátba szurták. A rentőrség ismét volt pontra jutott.

Én mek felvettem a szekrénből az én eccerű csavargói öltözékemet és mondtam a királynőnek.

— Mostan kisliszolok.

— Mégis . . . megy?

— Igen. Vadászni. Megkeresem eszt a Warinst és ütögetni fogom, amíg nem éli túl. Akkor rend lesz.

— A bentszülöttek . . .

— Én nem vagyok egy begyulladós uralkodó. Eszt kell csinálni. Naty vadászás lesz asz éjjel. És ha nem térek vissza asz nem jelenti, hogy mexöktem innen, hanem hogy állandó tartózkodási helyem van Almirában uralkodásom végétől, feltámadásig;

És ismét mekfogta önhatalmulag a kezemet.

— Nem sokat számít most már az sem ha Warinstól megszabadult.

— Miért nem sokat?

— Mer eszért . . .

Írást mutatott, amit a katonai aktaséf küldött:

Hogy értesíti az udvart: a kósza hírekre való tekintés miat Parker tengernagy holnapra kihallgatódzást kér őfelségétől . . .

Hm . . . Esz baj.

— Kihallgassam? — kérdém.

— Parkert? Ugy ismeri a fiamat, mint én! Az idén nyáron két hétig hajóján látta vendégül a királyt. Puff neki!

— Hát . . . ne fogadjuk . . . Én most gyengéskedem . . .

— Parker Admirálist . . . nem fogadni? . . . Vége . . . Az angolok ilyesmiben nem ismernek tréfát.

Itt nagy baj van. Aszt láttam. De mindegy. A kikapun gyorsan kisurrantam és vadászatra indultam az éjszakában . . . Semmit sem bánok, most csak meglássam valahol a tengerészruhács Warinst! Csak megfoghassam a nyakát és akkor . . . (Megfojtása következik.)

TIZENHETEDIK FEJEZET.

1.

Hogyan változott meg rövid idő alatt annyira a helyzet: halálos ítélet helyett házasság?

Amikor Öfelségét elvezették a Vészkijárat-hoz, a Nagy Bivaly fogai ismét hangosan csikorogtak. De mit tehetett ennyi ember ellen? Pizskos Fred most néhány egyenletes térdhajlással lecsúszott és felemelkedett az ajtófélfá élénél, mert úgy látszott, hogy teljes hosszában viszket.

— Azt hiszem, — mondta Holdvilág Charley, — hogy ez a fiú megérdemelte a halált.

— Igen, — dörmögte Pizskos Fred, — Charley meg én így látjuk és így helyes.

Ez a közbeszólás kínos volt Holdvilág Charleynek, mert mint említettem Pizskos Fred nem volt errefelé túlságosan népszerű. Fitymálva, megvetően nézett végig rajtuk. Bozontos ősz szemöldöke közül a jobboldali bosszantóan éles szögben vonult fel a homlokára.

— Miért nem sírtok? Talán már sajnáljátok, hogy szegény Warins kalózt elteszitek a láb alól?

Volt valami dühítően pökhendi a hangjában.

— És ha igen?! Mi közöd hozzá? — horkant rá Tulipán. — Engem fejbeütött és mégsem innám a vért dühömben, mint te.

— Most már sajnálom a fiút, — szólta Holdvilág Charley, legszívesebben visszahozatnám.

Piszkos Fred végigmérte.

— Miért? Ki vagy te?

Valamennyien méla utálattal nézték a kielégült bosszujával hetvenkedő, gonosz, pimasz kapitányt.

— Ugy csinálsz Fred, mintha te lennél itt az első személy, — rőfögte a Kanibál Baby.

— Én köpök rátok — felelte vállatvonva és újra csend lett. Azért kikezdeni valahogy mégsem mertek vele, ki tudja miért?

— Hallgassanak, ennek nincs semmi értelme, — mondta a Kegyelmes, de látszott, hogy neki sem tetszik a kapitány modora. — Inkább arról beszéljünk mi a tennivaló.

Piszkos Fred az asztalon heverő szarvasbőrtáska tartalmában turkált és egy cirádákkal barázdált bőr darabot vett fel:

— Totem — mondta.

— Na és?

— Ez a bennszülöttek szerződése az öreg Warinsal, akit a St. Antóniók felkötöttek. Ez a fiú tizenkét éves volt, amikor apját a kalóz Warinst felkötötték. Azóta Bob Warinst nem látták a szigeteken. A bennszülöttek nem ismerik személyesen, csak a totem igazolja, hogy ő Warins Bab.

És nézte az ábrákkal teleírt bőr darabot. Lassan kezdték sejteni, de csak homályosan. Az bizonyos, hogy már keveri a kártyát . . .

— Beszéljen már az istenért! — dühöngött a Kegyelmes.

— Egyszerű, — mondta Piszkos Fred. — Szerzünk egy suhancot, aki ezzel a totemmé a bennszülöttek előtt, mint Warins jelenik meg és kezünkrejátssa a törzsek segítségét . . . Ezt az egyént később megölnénk.

— És addig?

— Addig feleségül venné a Vöröskarmot.

Az említett Vöröskarom épen akkor lépett be a szobába és csodálkozva állt meg.

— Mit mond?

— Hogy szerzünk jó pénzért egy fiatalembert az alvilágból és ez Warins Bob néven feleségül veszi Vöröskarmot.

— Részeg? — kérdezte a Kegyelmes.

— Igen, de az nem tartozik a tárgyra. Az illető feleségül veszi vagy legalább is azt mondjuk, hogy el-

vette az ön leányát és akkor a miénk minden. A bennszülöttek szeretik Warinst, a polgárság szereti Alvarezt, az angolok nem állhatnak Fülíg Jimmy uralkodó mellé és az amerikaiak mellettünk vannak. Egy merész expedíció kell, amely Warins Bobot és nejét Alvarez elnök leányát hozza.

— Megőrült!

Nagy zaj volt.

Fred úgy állt ott, mint aki nem érti, mit találnak a tervén kivetni valót.

— Ne beszéljen erről kapitány! — szólt a Kegyelmes. — A leányomat nem adom össze valami csirkefogóval semmiféle politikai előny kedvéért.

— De hiszen, — magyarázta a kapitány. — Ezt az illetőt később megölnénk!

Vöröskarom elgondolkozva nézte az apját. Sokat szenvedett Alvarez. És mindezt egyetlen célért.

— Elfogdom a tervet, kapitány! Ha Ferenc császár leánya férjhez mehetett egy korzikai ügyvéd fiához, akkor én sem tiltakozhatom Warins Bob ellen!

— És nem is Warins Bobhoz megy nőül, mert az rövidesen meghal. — Szólt közbe a kapitány. — Csak valakihez, aki a totemmel és az írásokkal a kalózfiú helyett szerepel.

Most felugrott a Nagy Bivaly ordítva:

— De miért ne az igazi Warins vegye el a leányt? Miért csaljunk?!

Piszkos Fred paprikavörösen rikácsolta:

— Mert azt mondtam, hogy annak meg kell halni! Kimondtuk és kész! És senki se merészelje...

— Tán fenyegetsz, — ugrott fel Holdvilág Charley: — Azt hiszed te parancsolsz nekünk? Tudd meg, hogy a véleményem most már ugyanaz, ami a Nagy Bivalyé!! A fiúra szükség van!

Örült, hogy oka volt elhagyni a Piszkos Freddel közös tábort. És a többi is dühödt kéjjel pártolta Warinst.

— Azért sem öljük meg!

— Átkozott sátán! — üvöltötte a Nagy Bivaly.

Ugy látszott, hogy nyomban megüncselik.

— Csendet kérek, — szólt a Kegyelmes. — Ugy határoztam, hogy ebben az ügyben a leányom döntsön.

— A fiút kiszabadítjuk, — mondta határozottan Vöröskarom. — mert hozzá megyek feleségül. Hívjátok a Próféát!

... Piszkos Fred egy sötét oldalfolyosón megelégedetten sodorgatta a szakállát. Az volt a kötelessége, hogy a herceget védje és pillanatnyilag éppen az életét mentette meg. Mert Piszkos Fred még abból is hasznót tudott húzni, hogy mindenki gyűlöli. Megszerezte a Nagy Bivalyt a herceg testőrének, önmaga ellen, de mellékesen mindenki ellen. Azután kirántotta a halálítéletből azzal, hogy vadul követelte a halálát. A herceg élvezte Piszkos Fred népszerűtlenségének minden előnyét.

2.

Mindenki kereste az alvilág misszionáriusát Burton, akinek P r ó f é t a volt a gúnyneve, de sehol sem találták. Később feleslegessé is vált a keresése, mert a herceg, a telt idomú, fekete nőkre való hivatkozással visszautasította Anna Alvarez kezét.

Buzgó Mócsing, aki különös átmenetet képezett itt a magántitkár, a gyorsküldönc és a hóhér között, szokott helyén bóbiskolt a ruhatári fülke mellett. A közelében Portás Robb, a börtön rendszerek ellenőrző szakértője hideg mártást evett csirkével. A Főorvos felrázta az igazi Trebitschet.

— Hé! Mócsing! Gyeré a Sz á r í t ó-hoz vigyázni. Ott a Vadsuhanc, üsd fejbe, ha felmászik.

Az igazi Trebitsch megigazította állandóan lehulló, sötét madzagú drótsiptetőjét és elindult.

— Valami nagy dolgot tudhat ez a kölyök, hogy ennyit unszolják — mondta Portás Robb, azután elcsozogott. Egy másik folyosóról nyíló ajtóhoz ment, amelyen ez állt:

**RAKTAR
MINDENKINEK TILOS A
BEMENET!**

Portás Robb kinyitotta az ajtót és megkezdődött a raktárban őrzött kézigránatok, revolverek, puskák és tengerész egyenruhák kihordása.

A Kegyelmes kiadta a „riadót“. Mennek Almira ellen. Akár Warins nélkül is.

— Amit jobbra hordatok, azt a Radzeerre viszitek

— mondta a Főorvos, — a többi, a Papete nevű óriás gözösre kerül.

— Két hajóval megyünk? — kérdezte Tulipán.

— Igen, Holdvilág Charley vezeti a Papetet.

Közben Buzgó Mócsing, az igazi Trebitsch, elaludt ültében. Hortyogott és a szemüvege rezgett az orrán. Végül odaesett a Száritó nyílását elzáró kő peremére.

Az alvó nem veszi észre, hogy valaki macskaléptekkel odaoson, elhúzza a követ és ledob valamit a Száritóba, azután elsiet.

. . . Öfelsége közben már kissé meghalt. Levetett minden ruhadarabot, nedvességtől patakozó teste égett és viszketett, az ajka felhasadozott, a gégéje fájt és hörgöve lélegzett . . .

Egyszer csak leesett a magasból egy összegyűrt írás. És leesett a kő pereméről Buzgó Mócsing drótszemüvege, hosszú, fekete zsinórral, amíg ő gyanútlanul hortyogott. A herceg kibontotta az írást. Kézzel írt hevenyészett levél volt. Káprázó szemmel olvasta az öngyújtója fényénél:

Felség!

Burton nevű lelkész néhány év előtt meghalt. Aki itt Próféta gúnynéven az ő irataival szélhámoskodik nem pap. Egyezzen bele a házasságba. (Mivel nem pap esketi, tehát érvénytelen.) Egyezzen bele mindenbe, akkor Almirába viszik és ez a fő. Ott úgyis vége a kalandnak és símán tisztázódik az ügye. A Titkos Szolgálatban vakon bízhat!!

Ne kutasson utánam. Nem fedhetem fel magamat.

Leghüségesebb embere.

Az írást eltette. Sokkal jobban érdekelte a szemüveg. Ezt leejtette az illető, amikor az üreg fölé hajolt. Szinte lángolt a teste, de mégis megkísérelte, hogy gondolkozzék. Hol látta ezt a zsinoros üveget? . . . Ki hord ilyen kispolgári drótcsíptetőt az alvilágban.

Buzgó Mócsing! Az igazi Trebitsch! Ő a Titkos Szolgálat ember! Kétségtelen! Buzgó Mócsing megszólította, amikor első nap ott ácsorgott a kardnyelő körül!

Igaz, hogy eladta a Tulipánnak (két és fél dollárért), de talán később kiszabadította volna. ... Zseniális tettető ez az ember...

Most ... meg kell tudni biztosan, hogy a szemüveg az övé-e? Akkor kétségtelen, hogy az igazi Trebitsch, az Intelligence Service embere!

... A szemhéjjai forrón szúrtak és a nyelve hasadozott... A levelet apró darabokra tépte és falat kapart rá... Azután újra elájult...

3.

Közben Alvarez kétlaki életének uribb felét élte az Orientál szálló terrasán. Innen látszik a tenger és a sok, sok pálma. Egy amerikai urral beszélgetnek. A roppant selyemernyő árnya alatt is éget a forróság.

— Nagyon érdekes, — mondja az ősz amerikai.

— Bennünket, amerikaiakat a legcsekélyebb sziget sorsa is érint az Indiai oceánon.

— Nemis szólva az amerikai tőkéről, amelynek az én köztársaságom lehetőséget ad, hogy terjeszkedjék a civilizáció előnyére. Ehhez kérek támogatást.

— Támogatást kér?

— Csak akkor, ha bebizonyosodik, hogy a sziget jelenlegi királya bitorolja a St. Antóniók trónját.

— Én megígérem önnek, — mondta az amerikai admirális habozva és minden szótagot fontolgatva, mint amikor a gyógyszerész halálos mérget adagol, kanalas orvossághoz, — hogy beszélék illetékes körökkel. És ha kedve van ... ellátogathat mint vendégem, a Boston cirkálón Almirába.

— És számíthatok amerikai segítségre?

Az admirális felállt.

— Mi, a St. Antóniók angol védnökségét tiszteljük, de ha — ismét adagolt — nincsenek ott az uralkodó hercegek ... akkor hát... — Gondolkozott. — És Warins? — kérdezte hirtelen.

— Warins a völegényem, — szólt közbe a leány — és ezzel azt hiszem, hosszú időre megoldottuk a kormányzat kérdését.

Az admirális tágranyílt szemmel meredt a gyönyörű leányra, azután megértéssel bólintott.

— Ön nagyon okos... És... azt hiszem ... (egy kávéskanálnyi adag) számíthatnak ránk. Illetve... rám... (Végül határozottan.) Illetve Amerika pártfogására.

4.

... Őfelsége arra tért magához, hogy bár pokoli meleg van, az arcán hűs simítás vonul át. Vizes ruhát borított rá valaki.

Vöröskarom térdelt mellette, selyemruhában, az agyagverem földjén.

— Micsoda gazság ilyent tenni! Jobban van?...

— Igen... — feleli elhalóan, — de az izlésem sajnos, nem változott...

— Ostobaság. Nem tudtam arról, ami magával történt. Fel tud már jönni ebből az undok veremből?

— Nem vihetnének mingyárt oda, ahol legközelebb kínoznak?

— Senki sem fogja kínozni többé!

Egy tengerész segítségével felvezettek az oduból.

Ott ül a kő mellett a földön Buzgó Mócsing, de már nem alszik. Igen szomorú.

— Maga miatt mennyi bajom van, — mondja dühösen a hercegnek. — Oda a szemüvegem.

Hohó! Hisz ez jeladás!

— Nem ez volt? — kérdezi nyomatékka! és möhön, miközben átnyújtja a verembe hullott szemüveget.

— De!... Oh! Köszönöm!

A herceg sokat mondóan rákacsintott. Az igazi Trebitsch bámulva kérdi.

— Mi az?... A szemébe esett valami?

— Jó, jó, — feleli őfelsége és újra hunyorít. Az igazi Trebitsch már nem is csodálja. Amit ezzel a fiúval itt csinálnak, attól nem csoda, ha hibbant lett... Azonnal elsiet.

— Jól érzi magát teljesen? — kérdezi a leány diplomatikusan nyájjassággal, mert kiismerte ez elvetemedett, konok ifjú természetrajzát.

— Jól... De most már nagyon szeretném tudni, hogy mi lesz velem?

— Választhat Warins: A rendőrségre akar inkább menni, vagy elvesz feleségül...

— Semhogy bezárjanak, inkább elveszem önt. De miért kívánja ezt tőlem?

— Elfoglaljuk a St. Antóniók trónját, a klubok népével.

— Azt hiszi, hogy ott kő kövön maradhat, ahol ennyi csirkefogó segít a honfoglalásban?

— Én nem félek tőlük!

— Mert nem tudja mi az uralkodni! — kiáltotta hevesen a herceg.

— Magát talán kiskorától kezdve egyébre sem tanították?

— Tessék? . . . Hm . . . Hát a kalóz Warinsok jól uralkodtak állítólag . . . És hogy képzeli kérem ott a szigeten . . . Postafordultával éljünk majd családi életet?

— Azt hiszi, hogy van annyi esztendő és van olyan puszta sziget, ahol a közelembbe jöhet?

— Olyan csunya vagyok? — kérdezte lehangoltan őfelsége és megnézte magát egy zsebtükörbe.

A torzultképű csavargó vonásait még rútábbá tette a hőség. Kék és bíborszínű daganatain felpattogzott a bőre.

— Most menjünk a Hidegek elé — szólt Alvarez leánya és elindult. Őfelsége minden baja dacára, látásra alkalmas fél szemével nagyon is megnézte a finom vonalu csipőket, a határozottan lépegető formás lábakat, mert fejedelmi tragédiája és testi fájdalma, nem marták keresztül egészséggel impregnált, összesen húsz életévét.

— Tehát jobb elhatározásra jutott? — kérdezte Alvarez, amikor a herceg újra a Hidegek előtt állt.

— Rosszabbra. Hajlandó vagyok az erőszaknak engedve feleségül venni senorita Alvarezt, de kérem jegyzőkönyvbe foglalni, hogy mindvégig hangoztattam, mennyire érdekelnek a telt idomú, fekete hajú hölgyek.

— Nem fontos az ön felfogása, — mondta Alvarez. — De ha a pap előtt is kényszerre fog hivatkozni, úgy rövid úton végzünk magával Warins.

— All right! — bólintott a herceg.

Valaki megjelent a misszionáriussal, aki eddig künn várakozott. Magas, fekete ember volt és azzal a keletteljes göggel nézett körül, ami a legszigorúbb felfogású lelkészeket jellemzi, ha világi hely küszöbét lépik át.

— Ez a fiatalember itt Bob Warins, aki szeretné nőül venni leányomat Anna Alvarezt.

Őfelsége és Vöröskarom a pap előtt álltak.

— Bob Warins, — szólt templomhoz szokott,

messzehangzó, csengő tenorban a misszionárius. — Akarod feleségedül Anna Alvarezt?

Lelkesültnek alig nevezhető „igen” hangzott el. Azért a herceg elismeréssel adózott magában a Prófétának. Micsoda színész lett volna ebből az áll hit-térítőből!

— És te Anna Alvarez akarod férjedül Bob Warinst.

— Igen . . .

Ekkor a pap összetette a kezüket és úgy fogta, miközben a házastársi kötelességekre figyelmeztette őket, Majd így szólt.

— Bob Warins! Anna Alvarez! Isten és ember előtt házastársak vagytok, immár egy test, egy lélek!

Valamennyi rabló fedetlen fővel állt és nagyon komolyak voltak. A misszionárius elővette az imakönyvét . . . Vöröskarom valami egészen furcsát érzett. Dacára, hogy aki mellette áll az egy torzképű, piszkos alvilági szörny . . . De Anna Alvarez mégis csak polgárnő volt, aki életében először esküdött meg arra, hogy holtáig szeretni fog egy embert . . .

— Az Isten áldása kísérfen utatokon gyermekeim, — mondta végül a misszionárius és elment.

Senki sem sietett szerencsekívánatait kifejezni az ifjú párnak.

— Jól csinálta — mondta kissé idegesen öfelsége. — Még jó, hogy ez a Próféta a menyország helyett itt a pokolban tartózkodik.

— Ez a pap — mondta a Kegyelmes — nem a Próféta volt. Az az alak elmászkált valamerre és kénytelenek voltunk egy jezsuita atyáért küldeni a maláji miszióhoz.

Öfelsége körül egyet fordult a világ. Ezek szerint neki most törvényes felesége a Vöröskarom!

— És most elég volt ebből az utálatos játékból — mondta megvetően Anna Alvarez és fogalma sem volt róla, hogy e pillanatban már a Boldogság Szigetek királynője.

TIZENHETEDIK FEJEZET.

1.

A herceg kiszédelgett a nagy teremből. Uram Atyám! Mit tett?! Elvette a lázadó elnök polgári származású leányát... Mert ha Warins Bob néven is eskették, jól tudta, hogy az álnéven kötött házasság érvényes.

Összevissza bolyongott a katakombák folyosóin, amelyek ezen a napon szokatlanul élénkek voltak. Végre megpillantotta az igazi Trebitschet. Öt kerestel!

— Ember! Ez mi volt, ami odabent történt ma a pappal? — kérdezte lihegve.

— Hogy-hogy? — érdeklődött riadtan az igazi Trebitsch. — Esküvő lehetett. Nem?

— Nem a Próféta esketett!

— Nem hát! Hiába kerestük! A Próféta a kötőbe járt és elárulta a rakodóknak, hogy a kínaiak lopják a pálinkát.

— Na de mi lesz ebből?

— A rakodók megverik a kínaiakat.

— Azt mondja meg, hogy velem mi lesz?!

— Maga is lopott a pálinkából?

— Ne tettesse hülyének magát.

— Esküszöm, hogy nem tettetem magam, — hátrált ijedten az igazi Trebitsch.

— Az én házasságom érvényes?

— Természetesen.

— Miért nem értesített, hogy a Próféta nincs itt?

— Én is csak most hallottam, hogy a kínaiak elől bújkál. Fél, hogy este agyonverik.

— Micsoda szörnyűség... Te jó Isten! — Megragadta Buzgó Mócsingot: — Mondja, ember. Legalább van valami terve?

— Igen. Este kimegyünk huszan dorongokkal a Próféta elé.

— Jól van... Látom, hogy hiába keresek közvetlen érintkezést magával. Nem kérdezek semmit. De egyre figyelmeztetem: ha törbeccsalt, akkor megölöm!

És otthagya. Buzgó Mócsing elhült ámulattal nézett utána és kétségbeesett tájékozatlanságában felvonta a két vállát:

— Csak tudnám, hogy mit akar tőlem?

2.

Huszonnégy órával később kifutott a „Radzeer”! Az indulást néhány szenvedélyes jelenet előzte meg. Mindenekelőtt Freddel volt baj.

— A Radzeer útját természetesen a kapitány irányítja — mondta a Kegyelmes.

— Én ugyan nem — felelte Pizskos Fred azután felállt és hónaljáig húzta a nadrágját.

A Radzeer cirkálót annakidején pillanatnyi szorultságában Pizskos Fred lopta az Angol Királyság hajólétszámából.* Végül úgy adódott, hogy kitüntették magukat és így nemcsak bűnbocsánathan részesültek, hanem a Radzeer cirkálót is odaajándékozta az állam Pizskos Frednek és cimboráinak. Egy ideig békében járták a tengert, de Pizskos Fred zsarnok volt, azonfelül a hajó üzemköltségére szánt fedezetből állandóan sikkasztott, míg végül a cirkálón zendülés tört ki, és a kapitányt, egy viharos éjszakán a Jóreményfok magasságában drámai előzmények után felpofozták. Azóta szakított a Radzeerrel.

Hogy történt? Érthetetlen, de tény, hogy Pizskos Fred nélkül a Radzeer nem soká járt az óceánon. Ki tudja, miben állt a vén bűnös tudománya? Sehol sem szerették, mindenütt lármázott, követelt, fenyegetőzött, de volt olaj, szén, ennivaló, jövedelem és vihar előtt, hogy hogy nem, mindig kikötő közelében voltak.

Miután lerakták a cirkálóról, megakadt minden, azután üzemanyag híján Szingapurban vesztegelt a hajó. Végül a Kegyelmes bérbevette matrózostól.

Amikor Fred váratlanul megjelent Szingapur alvilágában és keverni kezdte rejtélyes módon a kártyákat, szóba sem állt egykori cimboráival.

— Csak maga vezetheti a Radzeert — mondta Vöröskarom is.

— Eszembe sincs. Megmondtam, mi a teendő, most már egy hülye is megcsinálja. A Főorvos vezesse a társaságot.

— Nézd Fred — szólt a Főorvos és nagyot nyelt, — én hajlandó vagyok elégtételt adni neked. Te nagyon

* Sorozatunkban megjelent Howard: „Az elveszett cirkáló” címen.

csunyán viselkedtél, sokat lopsz, szívtelen, gonosz kutya vagy, de elismerem, hogy nélküled megbuktunk. Te az ördöggel cimborálsz és mindenkit becsapsz. Ezért megbántuk, hogy aljasságaidért teljes joggal kirúgtunk a cirkálóról. Még szebb elégtételt akarsz?

— Nézze Fred, — mondta a Kegyelmes, elfojtva egy mosolyt, — ez férfias beszéd volt a Főorvostól.

— Hát idehallgass Főorvos — szólta a kapitány. — A Kegyelmes kedvéért visszatérek a hajóra. Feltételeim: Annyit iszom, amennyit akarok, annyi lopok, amennyit nem vesznek észre.

— Jól van, — felelte a Főorvos. — De azt kikötöm, hogy az üzemanyag elszámolásban nem fordulhatnak elő szivarok.

— Jó ezt is elfogadom, — hagyta rá a kapitány keserű megvetéssel, mint egy csalódott martir.

— Hát akkor — fejezte be a Kegyelmes, — fogja-nak kezét.

— Az nem volt kikötve, — mondta erre Pizskos Fred és kiment.

3.

Amikor néhány napja úton voltak és messze elhagyták a partot, a herceget felhozták a fülkéjéből. Különben a fedélközben tartották elzárva.

— Sétálhatsz kissé, — mondta a Főorvos.

A herceg szédelgett, amikor a napvilágra ért. A hajót kísérő cápák uszonyai megcsillantak a napfényben.

— Nagy Bivaly hol van? — kérdezte a kísérőjétől.

— Nem lehetett őket Pizskos Freddel egy hajóra engedni.

— És Vöröskarom, illetve nejem önagysága?

— Ő a parancsnok. Mindenki szereti és mégis félnek tőle... Igazi férfit...

— Ugy? Akkor minek megy férjhez?

Jó forró nap ragyogott a fedélzeten. Őfelsége kimondhatatlanul élvezte a sétát. Pizskos Fred hangja süvöltött rá:

— Hej! Főorvos! Hogy merted felhozni a Vad-suhancot? Aki fogoly az fogoly! Ezt nem tűröm!

— Fütyülök arra, hogy te mit tűrsz!

— Te kutya! — recsegte lihegve Petters, aki értetlen meggyőződése szerint az egyik szingapuri mozgóképszínház portási egyenruhájában intézkedett a

fedélzeten. — Megölnéd ezt a fiút! Talán haljon meg unalmában egy sötét oduban?

— Igenis pusztulni fog! Gyilkos, szélhámos, rablól!

— És te mi vagy, mi?!

— Ne tereljük az ügyet mellékvágányra! Most nem rólam van szó!

— Hát vedd tudomásul, — sípolta harsogó suttogással Petters, — hogy fütyülünk rád.

— A fedélköz fölkéjében kell maradnia!

— Gyere Vadsuhanc! Azért is!

Bevitték a Főorvos kabinjába.

— Ezentúl itt laksz, hogy az az ördög megpukkadjon mérgében.

A kapitány iránti ellenszenv „Warins“ felé irányította a szimpátiát. Nemcsak ennivalót kapott, hanem még fürdőt is készítettek számára és egy uniformist is szereztek a fiúnak. Mintha ráöntötték volna. A Radzeer egykori kadetjának az egyenruhája volt ez.

A herceg arca már visszanyerte régi, szelíd, anyagszerű kifejezését. Miután tisztálkodott, borotválkozott és végül megjelent a kadetruhában; szinte megtapsolták.

— Majd meglátjátok, hogy mit szól Vöröskarom! — üvöltötte Pizskos Fred. — Mi őt szolgáljuk!

— Ugathatsz vén cápa! Mi nem szolgálunk senkit! A magunk ügyét szolgáljuk!

— Hogy fáj neki egyszerre a Vöröskarom!

Tulipán bizalmatlankodva mondta a kormányosnak:

— Biztos főz valamit a Vöröskarommal.

— Lehet, hogy főznek valamit, — dünnyögte a Főorvos is tünődve.

... Amikor Vöröskarom este kísért a fedélzetre, néhány sötét pillantással találkozott a tekintete. Csak Pizskos Fred tisztelgett széles, nyájas mosollyal és most kiderült, hogy mennyivel kellemesebb az arca, ha morgva.

— Nagyszerű útunk van parancsnok! — jelentette gavalléros alázattal és a rekedt Petters, aki távolabb állt, megvetően köpött.

Ki hitte volna! Pizskos Fred mint stréber! Víziónak! A parancsnok sem lehetett elragadtatva tőle, mert rövidesen a kabinjába ment.

Reggelre feltűnt a távolban Tahiti. Vöröskarom ki-

sétált a fedélzetre. A korlátnál egy ismeretlen egyént látott, jóképű, vidám, kadettruhás fiatalembert, nagy fekete szemekkel és néhány dió meg egy pakli kártya segítségével bűvész mutatványokkal szórakoztatta a legénységet. Nagyszerűen mulattak az emberek és amikor Vöröskarom kijött, elhalt a mosoly. Csak Pizkos Fred köszönt harsányan a hídról.

— Főorvos! Ki ez az ember? — kérdezte Anna Alvarez.

— Az ön férje, prancsnok. Bob Warins.

Miféle változáson ment át, amióta utoljára látta? Ez az értelmes, csinos arc ugyanaz lenne, amire felnőgött, ha eléjött álmában?

Most a fiatalember feléje nézett, csúfondáros vigyorral szalutált, valamit mondott a matrózoknak és ezek röhögtek. Vöröskarom a kajütjébe ment és úgy vágta be az ajtót, hogy csak úgy csattant.

Sokáig idegesen járkált, azután csengetett:

— Bob Warins jöjjön ide!

4.

— Foglaljon helyet, Mr. Warins.

— Köszönöm, senorita.

— Miért szólít senoritának? Én asszony vagyok.

— De ennek nincs gyakorlati jelentősége. Diplomáciai állapot.

— Miért került olyan szörnyű külsővel elélem?

— Néhány emberrel verekednem kellett előzőleg. Szökött fegyenczel előfordul...

— Maga... gyilkolta meg St. Antonio herceget?

A fiú kedves mosollyal bólintott.

— Természetesen.

— És... Fernandez régenst is?

— Hogyne. Kérek még egy kis teát.

— Hány... embert ölt meg életében?

Öfelsége tűnődött, mint aki utána számol, mert nem szeretne hozzávetőlegesen sem tévedni.

— Na... hát Istenem... pontosan nem is tudnám megmondani... Ha leszámítom a bennszülötteket, mintegy negyvenre tehető áldozataim száma.

Anna Alvarez nyitott szájjal, rémülten nézte.

— És tudott aludni?

Öfelsége sóhajtvá legyintett.

— Amíg az ember nőtlen...

Mennyi könnyed, kedves előkelőség, diákos báj... És gyilkos! Egy kalóz fia! A totem és az írások kétségtelenné teszik, hogy Bob Warins ül itt.

— Ön úgy beszél, mintha gúnyolódna! Nem tudom, mennyi az igaz abból, amit mond?

— Megmondjam? — Öfelsége felállt és odament Anna Alvarezhez. — Egyszer hazudtam önnek.

— Miben hazudott?

— Abban, — felelte St. Antónió herceg lesütött szemmel, — hogy a telt idomú fekete nőt kedvelem. Ebből egy szó sem igaz... Sajnos, pontosan az olyan szőke, karcsú hölgyekért szokásom meghalni, mint amilyen ön...

... És mielőtt még Vöröskarom felelhetett volna, gyorsan átkarolta és megcsókolta.

De alaposan.

Anna Alvarez vagy két másodpercig tűrte, tehetetlenségből, vagy másért, ki tudja? Azután teljes erejével eltaszította a herceget:

— Kalóz! Brigantil! . . . Ez példátlan, amit merészelt! Példátlan!!

— A házastársak közötti gyengédség megnyilvánulása korunkban elég ritka eset, de mégsem példátlan.

És vigyorgott. És borzasztó kedves volt a kadettruhában.

Azután tisztelgett:

— Jó éjszakát... Anna Alvarez.

A nő arcán különös kín vonaglott át... „Gyilkos...” mondta magában. „Kalóz... rabló...”

Rémülten vette észre, hogy mindezek dacára képtelen arra, hogy utálja!

TIZENNYOLCADIK FEJEZET.

1.

Buzgó Mócsing már napok óta nem hagyta el a kajütjét. Félt a hercegtől. Ez a fiú ott kínozza, ahol éri. Különben, mint írni és számolni tudó egyént, az anyagraktárnál használták irodavezetőnek. Ő könyvelte el, amit Pizkos Fred sikkasztott,

Tizenkét óra tájban valami zajt hallott a szomszéd helyiségből. Elővette a revolverét és lassan kinyitotta az ajtót.

— Csendesen Mócsing, mert összenyomlak.

A Nagy Bivaly állt mellette.

— Mit... akarsz? — hebegte az igazi Trebitsch.

— A Vadsuhanccal kell beszélnem.

— Hogy kerülsz ide?...

— Még Szingapurban elbújtam...

— Ebből baj lesz! Minek keversz engem bele?

— Benned bízom. Egyszer megmentettelek, amikor négy kínai agyon akart verni. Nem fogsz elárulni.

— Gondolod?

— Tudom, mert nemcsak hálás vagy, hanem gyáva is... Hívd a Vadsuhancot.

— Azt nem! Őlj meg vagy akármit...

— Ne is folytasd, maradunk az ölésnél...

— Na! Na!... — Hátraugrott a készségesen mozduló óriás kezek elől. — Hívom már...

Szomorúan elindult. Egész biztos, hogy megint nekirohan ez a bolond. Amint felért, megpillantotta a herceget. A korláton ült és ukululét játszott. Azonfelül énekelt és a matrózok zöme körülfogta.

Mit tagadjuk, őfelség alaposan megváltozott, amióta Fülíg Jimmyvel elcserélte legmagasabb személyét. Olyan csodálatos népi tüneteket produkált, amelyek távol állhattak az ősi St. Antóniók vérétől. Ilyen volt például a dal és a pofon. Őfelsége úgy pofozkodott és énekelt, hogy vén matrózok első látásra a szívükbe fogadták.

Vöröskarom megjelent a parancsnoki szoba ajtajában. Pizkos Fred, aki eddig mindenkinek hátat fordított, gáláns meghajlással szalutált és olyan volt mint egykor ünnepelt vidéki színészek, amikor elhatalmasodik rajtuk az aggkori elmeegyeség.

— Jó estét Vöröskarom... — mondta és megvetően a szórakozókra mutatott. — Nem nekünk való társaság.

Vöröskarmot kellemetlenül érintett Pizkos Fred hűséges ragaszkodása. De mit tegyen?

— Warins kérem!

— Parancs!

Odasietett. Beszélgetve sétáltak Vöröskarommal a

korlát mentén. A leány beszél, a fiú mosolyogva bólogat, ő is mond valamit, azután...

Azután egy kecses ugrással a tengerbe veti magát!

Mindenki dermedten áll! Itt is ott is sötét uszonyok csillannak meg a holdfényben. Cápák!

Zaj, futkosás . . . láрма . . .

— A csónakot . . . Hiába . . . ! Vége! . . .

— Eresszenek le egy csónakot! — sikoltja halálfehéren Vöröskarom.

Csak Pizskos Fred nyugodt. Bekiált a szócsöbe:

— Lassíts! . . . Vissza! Allj!

Feltűnik a fiú feje, amint küzd a viharos habokkal. Gyakorlatlan úszó ehhez! Mielőtt a cápák, valamelyike elkapja, talán megfullad. Sívítva nyikordul egy csónak kötele, amint fut a csigán. A küzködő kis ponttól nem messze roppant uszonyok villognak . . .

Vége . . . ! Vöröskarom remegő kézzel megkapaszkodik. A döbbszent emberek feje felett valami átsuhan... Egy loccsanás.

A kapitányi híd üres... És egy szakállas fej bukkan ki a vízből, távol a hajótól.

— Pizskos Fred beugrott a hídról!

Össze-vissza kiabálnak.

Nil... Ott úszik! Elérte a fiút!... Tempózó jobb karja hatalmas ívben átcsap egy hullámon és elkapja! De körül uszonyok villognak, itt is, ott is... Miféle külön istene van ennek, hogy elérte a fiúval a csónakot?...

Már itt is vannak... A látszólag vén, keshedt kapitány úgy hozza fel karján a fiút, mintha pehely lenne...

— Vigye a kajütömbel — sugja remegve Vöröskarom, de a fiú magához tér, hiszen csak sokat ivott a sós vízből. Talpra áll és megrázkódik.

— Halló! Örült úr! — sivitja Petters. — Nem sokan mondhatják el magukról errefelé, hogy kint vannak a vízből!

— Amit... értem tett — kezdi a herceg Pizskos Fred felé.

— Mit fecsegsz? — mordul rá a vén medve. — Füttyölök rád. Ha annyit bajlódtam egy üzlettel, azt nem adom a cápáknak. Érted?

Dünnyögve a kabinjába ment és kiivott egy üveg rumot. Hiába! Ez ilyen ember. A cápák szájából kilopja az ennivalót, ha üzletről van szó, de szíve nincs a kutyának egy csepp sem. Az biztos. Valaki azt mond-

ja, hogy két cápa úszott már a fiú felé, de amikor meglátták a kapitányt csüggedten visszafordultak . . .

Ezt a történetet az óvatos cápákról, még évek múlva is mesélték a kikötőkben és mindenki elhitte . . .

2.

Mi volt az ugrás előzménye? Ennyi:

— Beszéljünk okosan, — mondta Vöröskarom. — Rövidesen megérkezünk. — Aranyzöld szemei egészen szomorú fényben ragyogtak. És fogyott valamit az utolsó napokban. — Mit tenne, ha megszabadulna?

— Eláruljam ellenségem önagyságának a haditerveimet?

— Én elárulom. Talán elkerülhetjük a harcot. Az angolok nem léphetnek közbe a maga oldalán Warins. Az amerikaiak viszont segítenek nekünk megszállni Almirát és a köztársaságot támogatják. Mit tehet ez ellen?

— Nem tudom?

— Ha feladja a sanszát, akkor kap húszezer dollárt. Telepedjen le valahol Délamerikában. Még fiatal, megjavulhat.

— Igen. Ez csakugyan lehetséges, — felelte elgondolkozva Öfelsége, — de azt hiszem fiatal vagyok még a tisztességhez. Azután meg kell akadályoznom, hogy ezt a sok bűnözőt odahozza a szigetre.

— Ön nem keresztezheti a terveimet! Csak szolgálhatja azokat, akkor is, ha kifogása van ellene!

— Ebben téved.

— Ugy? Hát bizonyítsa majd be Warins Bob, hogy mivel húzhatja át a számításaimat?

— Például ezzel.

Hopp! Szép ívben átröpült a korláton és csak egy loccsanás hangzott.

A többit tudjuk . . .

Öfelsége talán szívesen meghalt volna. Végre is itt egy szörnyű komplikáció van. Megnősült. Elvett egy polgári nőt.

És ráadásul csunyán beleszeretett. Mi lesz ebből? De amikor száraz ruhában ismét kilépett a fedélzetre, mégis örült a megkerült életnek.

— Vadsuhanc — súgta eleve ijedten a Buzgó Mó-

csing mellette. — Gyöjjön a fülkémbé . . . Na! Mit akar?!

A herceg megragadta:

— Miféle terve van?

— Aljas hazug volt az illető, aki bebeszélte önnek, hogy én egy mérnök vagyok, vagy hadvezér, csupa tervvel.

— És miért hiszi, hogy jóra fordul minden?

— . . . Van Isten . . . — próbált felelni kínban. — Jöjjön kérem.

— Fog valamit tenni, vagy nem?!

— Most mit tehetnék én??

— És mit szándékozik tenni a jövőben?

— Letelepszem Hawayban, ott él egy unokanővérem, — mondta őszintén és kissé ijedten, mert a herceg egy fenyegető mozdulatot tett, de azután követte.

A fülkébeérve két iszonyú kar úgy ölelte át, hogy nem kapott percekig levegőt.

— Te . . . Kölyök . . . hát élsz?

Őfelsége meghatva látta a Nagy Bivalyt. Megint olyan furcsán fogta a fiú ujjait és nézte, mint valami idegen holmit. Alacsony, széles homloka elborult.

— Rosszul bántak veled?

— Egyáltalában nem. Remek fiúk és nagyszerűen mulattunk.

Megelégedetten nézte a védencét. Micsoda finom, szép külső. Ha neki ilyen fia lehetett volna valaha . . .

— Idehallgass: azt tudod, hogy a Vöröskarom fel akar használni a terveihez . . .

— Tudom. Maga mondja meg mit tegyünk? — kérdezte a herceg Buzgó Mócsingot.

— Együnk valamit, — ajánlotta ez jó szívvvel. — Abból nem jöhet ki bonyodalom.

— Idehallgass, — mondta a Nagy Bivaly. — Két nap múlva a Boldogság Szigetek magasságában leszünk. Akkor te csónakba ülsz velem és elszökünk. Ha elérjük a Boldogság Szigeteket, hát nyert ügyed van.

— Rendben van, szökünk! — bólintott őfelsége.

— Nem kell szökni! A Radzeer elviszi magukat a sziget közelébe és mehetnek ahová tetszik! — szólalt meg egy hang mögöttük.

Vöröskarom állt ott! Az utolsó szavaknál nyitott be a fülkébe.

3.

Az ügy előzményéhez tartozik, hogy Mrs. Warins, illetve St. Antónió hercegnő, érintetlenül küldte vissza a vacsoráját. Azután kísétált a fedélzetre. Itt kisebb csoportokban izgatottan vitatkoztak az emberek. És... hát nem valami barátságos módon néztek feléje.

— Főorvos! — szólt Vöröskarom.

— Parancsol?

— Nem szeretem a kétszínűséget. Valami bajuk van velem?

— Nézze... mi mindig szerettük magát, — mondta a Főorvos. — Dehát ami a Vadsuhanccal történik...

— Talán átpártoltak? — kérdezi gúnyosan és maga sem tudja, hogy miért fáj úgy a szíve?

— Ha egyszer hozzáment feleségül, miért akarja megölni?! Mi nem vagyunk tisztességes emberek, sok itt a tolvaj, a rabló és más szakmunkás, de az a véleményünk, hogy akiket a pap összeadott, azok ne gyilkolják egymást!

Vöröskarom egészen sápadt volt és a száját rágta.

— Minek bántja a Vadsuhancot?! — kiáltották többen is.

— Ez nem a ti dolgotok! — ordított közbe a hídról Pizskos Fred, — Vöröskarom meg én irányítunk itt!

— Marhaság! — sivitotta Petters. — Tudni akarjuk, hogy mit főztök.

Vöröskarom döbbenten látta, hogy a lázadás a levegőben lóg. Vad zúgással közelednek. Pizskos Fred, mintha elvesztette volna az esztét, ordít:

— Mi azért álltunk össze, hogy üzletet csináljunk! Nem akarok kölyköt dajkálni!!

— Warinssal is van üzlet, ha melléje állunk!

— Emberek! — kiáltott Vöröskarom. — Én azt hittem, hogy ti bíztok bennem és szerettek.

— Megmondom nyíltan! Amióta Pizskos Freddel vagy szövetségbe nem szeretünk, — sivitott Petters.

Vöröskarom erre szó nélkül elsietett. Mögötte zúgott, morajlott a fedélzet.

Pizskos Fred hátratolta sapkáját a tarkójára.

— Elég volt belőled kőszívű gazember! — kiáltották többen.

— Hiába ordítoztok — engem ez nem érdekel, — felelte hidegen és elővette a pisztolyát. De hátulról valaki egy kötelet dobott rá és lerántotta. A lövés valahová félrement és egy perc alatt megkötözték.

— Dögljön meg!

— Ússük agyon.

Ha a Főorvos és Petters nem védik tigris módra a vén rókát, akkor alaposan megjárja.

Mire a leány visszatért a herceggel és a Nagy Bivallyal, Pizskos Fred megtépve, bevert orral állt egy szellőztető kürtőhöz kötve.

— Bob Warins! — mondta a Főorvos. — Elhatároztuk, hogy átpártolunk hozzád. És maga a foglyunk Vöröskarom!

4.

A fordulat kissé meglepte őfelségét.

— Nos? — fordult feléje Vöröskarom. — Mit fog tenni? Megölet? Bezárat?

— Egyik sem sürgős, — mondta a herceg és az emberekhez fordult. — Kedves barátaim, elsősorban oldozzátok fel a kapitányt, ha csakugyan én parancsolok.

Némi habozás után a Főorvos elvágta Pizskos Fred kötelét. Ez leporolta magát és durván ráförmedt.

— Hol a sapkám? . . . — felszedte valahonnan, zsebrevágta a kezét és a fülkéjébe ment megvető módján. És attól fogva nem látták. Ismét szakított a Radzeerrel.

— Most pedig figyeljetelek rám, — szólt őfelsége. — Én nem köthetek veletek üzletet. Mert lázadók vagytok. A lázadókat én nem szeretem. Azonfelül becsapni sem akarlak benneteket: ha a szigetre érek és uralomra jutok, valamennyiteket deportálnálak.

Döbbent csend lett.

— A mindenségít...! — jegyezte meg valaki. Azután egy ideig tanakodtak.

— Vöröskarom! — mondta a Főorvos. — Mi ezt nem tudtuk. Vedd át újra a parancsnokságot.

— Nos? — kérdezte őfelsége mosolyogva. — Mit fog tenni? Megölet? Bezárat? . . .

— Emberek! — kezdte Vöröskarom. — Nem tördöm azzal ami történt. A cél szentesít minden eszközt. De csak akkor szövetkezünk újra, ha Bob Warinst szabadon bocsájtjátok.

Ez bomba volt! Tátott szájjal álltak! Mi van itt?!

— Mindegy!

— Legyen becsületes a játék. A Vadsuhanc mehet. Holnap este a Boldogság Szigetek magasságában, élelemmel és amire szüksége van, csónakba szállhat.

— Köszönöm . . . És ha nincs kifogása ellene, úgy magammal vinném a Nagy Bivalyt.

Súlyos köd nehezedett a hajóra, ami csak fokozta az idegességet. A herceg párától fényes gumikabátjában, tiszti sapkájában, szinte egykedvűen állt ott, a lázadók között, az óceánon. Most látszott, hogy ez az angyal-arcú fiú igazi férfi.

A lázadók zavartan álltak, ugyanazt a kínos témát érintették gondolatban. Végül Patters kimondta:

— Jó lenne megkérdezni Pizkos Fredet . . .

Mert az ördög látott ilyent. Ahogy kihúzza a lábát közülük az a vén szívtelen kutya, hát megáll minden.

5.

Leeresztették a csónakot. Néhány ládát, hordót, ponyvát és egyéb holmit helyeztek el benne.

— Nagy Bivaly, — mondta a herceg. — Hozd magaddal Buzgó Mócsingot.

— Azt a szélhámost? Minek?

— Ne törődj semmivel, csak hozd, ha kell erőszakkal.

Ezután bement Vöröskaromhoz, búcsúzni és a Nagy Bivaly mint hűséges mameluk, hozta az igazi Trebitschet. A nyakánál fogva.

— De kérem . . . — hápogta ijedten. — Ez a fiú örült . . . Összetéveszt egy jósnővel!

— Beszállsz vagy ledoblak?

Buzgó Mócsing az előbbi mellett döntött.

Őfelsége kissé búskomoran állt gyönyörű szőke felesége mellett, akivel mindezt csak diplomáciai viszonya volt,

— Anna . . . Nem győzöm hangsúlyozni, hogy a telt idomú fekete nők iránt mennyire közömbös voltam mindég . . .

— Maga tréfára vesz sokmindent . . .

Eh! Hát mi van vele? Hogy áll itt égő arccal, könnyes szemmel egy gyilkos előtt?

— Ha győzők, akkor is van még megoldás. Mondjuk, ossza meg velem a trónt, mint igazi élettárs.

— Magával?! Soha! — kiáltotta.

— Kérem — felelte csüggedten az uralkodó. — Ha nem hát nem.

— Kalózivadék felesége legyek?!

— Nincs igaza, ha lenézi a felmenő ági rokonaimat, dehát . . . bele kell nyugodnom.

Nehéz szívvel fogta a nő kezét. Istenem . . . Ő itt szép csendben beleszeretett a feleségébe. Dehát ki gondol manapság ilyesmire? És megcsókolta a leányt, szokott alaposságával.

. . . Vöröskarom iszonyúan szégyenkezve, de némán tűrte. Azután ott állt egyedül a szobában és a ködös fedélzet homályából még feléje villant az elmaradó alak nedves gumikabátja, tisztisapkája . . .

Keservesen sírt.

Öfelsége I. Fülüg Jimmy naplója.

IX.

Itt olyan jó nyugodt csönt van, ha az ember a szabadbaért és lefelé ment a hegyoldalban. Valami madár nevet a fák között három egyforma hangon állandóan.

Nem is tudom, mitől leszek szomorú. Itten valami romlás, valami végzet lóg le a levegőből és fáj a szívem. Eszek itten dolgoznak békében és egyszersak lecsap derült égből a veszély, mintha a földből nőtt volna ki!

. . . És ottan van a kikötőben két dareb angol torpedó leromboló és nem szól semmit.

Eszt a Warinst most mekkeresem és a vasbottal ki-puhatolom a fejit, hogy légüres tér van-e ott? Ezzel tartozom népemnek és őseimnek, akik bizonyára letekin-getnek néha rám a menyei toloncházból.

Megyek az elátkozott sínek után . . . Meglátom a gyorsfényképész. Kinn áll és a fogát piszkálja.

- Jóestét felsék, — mongya. — Szép időnk van.
- Jóestét alattvalóm, — felelem.
- Felséged fényképét kitettem transparensnek.
- Az minek, hiszen maga nem étterem.

Megnézem. Ott álltam élő nagyságban az üveg alatt revolverrel. Egy uralkodó, talpig önvédelemben.

— Eszt megveszem!

— Felsék! Ön nem eladó, Ekmont szőr már mindenfelét ígért, hogy vegyem be a képét. De a törvények szerint nem kényszeríthet erre.

— Nem is kell. A kép nagyon jó megőregítése a királynak.

Azt hiszem, hogy mielőtt elutazok eszt a képet sajnálatomra ellopom innét, kénytelen. De miféle csoda tünt elém a kirakatban! Ott van kint Pollino tüzoltó! A hidlakó és Ekmont, aki megszűnt. Az udvar utánzott! Esz tetszett.

— No jóéjszakát Firmin alattvaló.

És megyek. Kinn a tengeren valahol nagy vihar lehetett, mer jó sok köd gurul a sziget belseje felé lassanként. Tuttam, hol keressem a szellem-kapitánt, aki most más senki mint Warins Bob. Ahol erdő van és benne a szülöttek. Ott lesz!

Azott fák csaptak az arcomba, pedig nem is esett. És tszuppogot a föld a lábom alatt. És mindig több sűrű köd jött és muszáj volt köhögni . . mer itt az erdőben még fullasztóbb, mivel a sok trópusi fa lélekzik. Ezt egy nagy tudós magyarászta, aki az adeni fegyházban lelkész volt. Azonban léptek neszelnék oldalt felé. Semmit sem láték jóformán . . . De valami mozog! . . . Megvan!

Egy tengerészeti sapka fogója csillog a fehér holdas ködben. A kapitány — kísértet lehet csak azaz Warins Bob! A fák köszt a ködben éppen errejön az árny. Megint csillog valami! Nedves sapka ellenező! Kapitányi!

Egy alaposat ütök a vasbottal éppen az árnyalak tetejére. Azt sem mondja, hogy „pardon“ és elájula. Eszt csinálja utánam bármelyik nagy Péter vagy Lajos!

Vállamra doptam az ájult alakot és vittem . . .

Egyenesen a főlegvár titkos kisbejáratához sietek, ott fel a lépcsőn, végig a folyosón, be a lakosztályomba és odavágom a dögöt a padlóra, hogy csak úgy döng . . .
Szent Isten!

Esz akit én leütöttem, öfelségem az igazi St. Antónió herceg Szingapurból. És úgy vágtam fejbe, hogy alig van élet benne. (Vége következik.)

TIZENKILENCEDIK FEJEZET.

1.

Öfelsége csónakja a fülledt, ködös óceánon a sziget felé igyekezett.

Nehéz húzni a jókora ladikot és Buzgó Mocsing nagyokat nyög.

— Mit teszünk ha elérjük a partot? — kérdi tőle öfelsége.

— Egy hálaimát rebegünk, — feleli Buzgó Mócsing.

— Idefigyeljen Trebitsch! Ha kiderül, hogy megtevesztett, akkor jaj magának!

Buzgó Mócsing siránkozva fordult a Nagy Bivalyhoz.

— Ha én mondom neked, hogy nem normális . . .

Öfelsége a távolba nézett, amerről lassan kibontakozott az egzotikus sziget partjának bizonytalan körvonala.

— Csak azt sajnálom, — dörmögte a Nagy Bivaly, — hogy azzal a gyalázatos Freddel nem tudtam leszámolni . . .

— Azt nem szalasztottad el, — mondta egy gazdátlan hang és a csónak orrában felhalmozott depó mögül előbújt Pizskos Fred, a kapitány!

. . . Egy ideig némán bámultak rá. A Nagy Bivalynak tátva maradt a szája meglepetésében.

— No mit csodáltok?

— Most végzünk egymással, Fred, — kiáltja végül Nagy Bivaly.

— Én köpök rád. — És megtette. — Az üzletem végett jöttem veletek.

— Miféle pizskos üzletet akarsz Warins Bobbal? Pizskos Fred a sapkája alá nyult és a fejét vakarta.

— Mondd csak Nagy Bivaly, miféle rakomány le-

het a te koponyádban agyvelő helyett? Te azt hiszed, hogy ez a fiú itt Warins?

— Ha nem az, akkor kicsoda?

— St. Antónió uralkodó herceg! . . . Hé! Nézd a hülye, hát nem kiejti az evezőt?

2.

— Te . . . maga . . . — hebegte a Nagy Bivaly — St. Antónió . . . ?

— Igen barátom, — felelte őfelsége. — Kétszeres jutalmat érdemel a hűsége, miután ezt nem tudta.

— És kétszer kell lefejeztetni ezt a gazembert, aki meg akarta ölni! — kiáltotta Fredre, aki egy kurta pipát piszkálgatott nagy gonddal.

— Mit szól ehhez kapitány? — kérdezte a herceg.

— Már mint én? . . . Semmit. Tudom, hogy felség kiutal tízezer dollárt és esetleg kinevez valami herceggé, mert a rablógyilkos Nagy Bivaly kezeiből kiszabadítottam . . . Nincs valakinek egy hosszú tűje?

— Mikor szabadítottad meg az én kezeimből a Vadsu . . . őfelségét?!

— Amikor meg akartad fojtani. Éppen akkor érkeztem a „Négy Bölcs Sintérhez“. Azt mondtam, hogy őfelsége nevetségessé tett és gyűlölöm, erre azonnal védelmedbe vetted és ezt akartam . . . Azért ne fejeztesse le kétszer felség. Elég lesz egyszer is. Nekem van szívem.

— Azt akarja mondani . . . — kérdezte a herceg, — hogy az én érdekemben tette?

— Ezt a politikát üztem végig. Amikor eivitték önt megölni én addig örültem, amíg visszahozatták csak azért, hogy én megpukkadjak a méregtől. Azután elkezdtem a Vöröskarmot szeretni és addig szerettem, amíg elhidegült tőle mindenki és fellázadtak ellene. Mert az én szeretetem öl, bűtít és nyomorbadönt.

— Gratulálok — kiáltotta nevetve a király. — Zseniális munka volt. De miért tette?

— Mert tudtam, hogy Bob Warins meghalt.

— Mit mond?! . . . Mikor halt meg?

— Amikor leszúrtam.

3.

Késő éjszaka volt, mire elérték a szigetet. A par-
ton tüzet raktak és megpihentek kissé.

— Most mondjon el mindent kapitány. Hol ölte
meg Warins Bobot?

— A Honolulu-Sztáron. Wirth kapitány, az angol
haditengerészet Titkos Szolgálatának egy tagja levál-
totta Port Szuezből a Honolulu-Sztár kapitányát. En-
gem régen ismer . . . ugyanis valamikor tengerésztiszt
voltam . . .

— Te..? — motyogta a Nagy Bivaly . . . — Ten-
gerésztiszt voltál?

— Igen. Onnan küzdöttem le magam idáig. Wirth
kapitány felfedezett a fenékben, de azt mondta marad-
hatok, csak tartsam én is nyitva a szememet... Ké-
sőbb Fülíg Jimmy üzleti ügyei úgy kívánták, hogy
időnként megmérgezze a hajó utasait és vesztegzár alá
került a Honolulu-Sztár. Ez kapóra jött valakinek, aki
végezni akart Fernandez régens herceggel, mert a gyil-
kos tudta, hogy vesztegzár eljárás esetén nincs vizsgá-
latra és boncolásra mód, hiszen a tetemet azonnal el
kell temetni.

— De én sürgönyileg kivételesen haladékot kap-
tam Szingapurból, — szólt közbe a herceg.

— Igen . . . Ez kissé kínos lehetett a gyilkosnak.
Bob Warins is fellopakodott a hajóra. Nem Almira felé
szökött a fegyházból, hanem Északnak, egyenesen Port
Szuezbé és bevárta felsége hajóját. A hajón olyan
köpenyben és sapkában járt éjszaka a ködös, sötét fe-
délzeten, hogy futólag Wirth kapitánynak hitték, majd
pedig kísértetnek. Amikor Fülíg Jimmy segítségül hí-
vott, én is találkoztam a kapitánysapkás Warinssal a
fedélzeten és szembenéztem vele. Ő pisztolyt rántott
én kést. Azután meghalt.

— És biztos, hogy ő volt?

— Nála volt a saját körözüvénye a fényképével. A
fedélzeten egy elszabadult tetem gurult arra. Fernandez
régensherceg. Pillanatok alatt odakötöztem a helyére
Warrins Bobot. Ezt dobták a vízbe a régensherceg he-
lyett, Fernandezt visszavittem a kajütjébe, ahol később
Fülíg Jimmy nyakára zuhant. Fülíg Jimmyt ez az eset
legalább is gondolkozóba ejthette. Lejött hozzám és

kért, hogy dobjam újra vízbe a halottat. Kint várt rám a kajüt előtt. Én bementem, de érthetetlen módon Fernandez teteme eltűnt!

— Én vittem el, — mondta a herceg. — véletlenül benyitottam és megláttam a halottat. Elrejtettem az én kabinomban és a másnap érkező Palmerston tanárt megkértem, hogy vigye Fernandez tetemét Szingapurba, ahol majd gondoskodnak az elszállításáról. Az egészségügyi hajó elvitte a halottat. Bizonyára az Almira yachtra került, ahol bebalzsamozták és hazavitték.

Hallgattak. A füledt éjszakában egy kakadu rikoltott élesen.

— Szép életet élt Fernandez herceg, — szólt a kapitány, — de igen hánytatott halála volt . . .

— És hova lett ez a Wirth kapitány?

— Átadta Szingapurban a kapitányi szolgálatot és követte Fülíg Jimmyt, hogy ne csináljon valami ostobaságot, mint király. Wirth nem hitte el nekem, hogy Warins meghalt. Azt gondolta, hogy egy eltűnt kajütszekrényt kötöztem Fernandez teteme helyére. Pedig a szekrényt Fülíg Jimmy megnyugtatóására dobtam a tengerbe lepedőben, a halott régens helyett. Ha ez a csavargó nem zár el a ládában, akkor felségedet Tahitibe viszem. Így késtem egy napot és ez csinálta a zavart.

— Dehát, — kiáltott Buzgó Mócsing. — Azt is mondják meg végre, hogy mi voltam én ebben az ügyben?

— Egy nagy ló, — felelte Pizskos Fred rövid megfontolás után.

. . . És később őfelsége kíséret nélkül elindult, hogy visszatérjen ősei trónjára, a fellegvárba. Am ebből az alkalomból Fülíg Jimmy jól fejbevágta.

HUSZADIK FEJEZET.

1.

A Kegyelmes az amerikai cirkálóval érkezett Almira kikötőjébe és bevárta a Radzeert. Délután az admirális, Vöröskarom és a Kegyelmes látogatást tettek az angol hajón és szívélyes tanácskozásra ültek össze Parker admirálissal.

Az admirális figyelmesen végighallgatta a történetet.

— Önök szerint St. Antónió-herceg meghalt?

— Igen, — felelte a Kegyelmes.

— Borzasztóan sajnálom. Nagyon szerettem ezt a rokonszenves fiatalembert . . . Warins mindenestre véres fejjel megy el a szigetről!

— Tengernagy úr . . . Bob Warins a férjem . . . Kérem erre mindenestre legyen tekintettel, ha . . . elfogja . . . — szólt közbe Anna Alvarez.

— Senorita — mondta tiszteletteljes hangon a tengernagy. — Bob Warins sorsáról nem döntenek az ön hozzászólása nélkül . . .

— És ami a továbbiakat illeti? — kérdezte az amerikai.

— Ha csakugyan egy csavargó bitorolja a trónt, úgy a Home Fleet egyetlen rombolója sem mozdul az uralmáért, — felelte az angol.

— Hogyan lehetne a kérdést dülőre vinni?

— Kihallgatást kértem öfelségétől, — mondta Parker, — akit igen jól ismerek. Azt hiszem elfogadják tőlem a személyazonosság igazolását?

— Feltétlenül, — felelte az amerikai.

Délután egy tiszt érkezett a hajóra és közölte, hogy öfelsége szívesen látja este Parker admirálist és amerikai kollégáját, továbbá Alvarez volt elnököt a leányával a királyi várban.

2.

A királyi vár nagytermében valamennyi csillár teljes fényben ragyogott. A díszruhás udvari emberek olyan zárkózottak voltak, mint egy-egy igen közeli gyászoló rokon.

— Hiszed, hogy az a csavargó megjelenik itt? — kérdezte Alvarez a leányát. De Anna alig figyelt. Valahova a semmibe nézett, szomorú volt.

Most minden tekintet az ajtóra tapad. Egy küldöttség érkezik, hófehér szakállú kapitány vezeti, vadonatúj egyenruhában: Pizkos Fred!

De nemcsak ő jött el. Mögötte ott áll Holdvilág Charley, a Főorvos, a Kanibál Bébi és a Nagy Bivaly. Ilyent még nem látott a St. Antoniók ősi várkastélya!

Kínos elegenciájuk tudatában félszegen topognak. Polinó miniszter odalép a kapitányhoz:

— Örülök uram . . . Önről sokat hallottam . . . Hol kapta a kitüntetéseit?

— Simon Arzt áruházában . . .

. . . Az arcokon várakozás, izgalom, ünnepélyesség. Azután nagy csend.

— Öfelsége a király! — jelenti, Gomperez hidalgó utóda.

Két tiszt toppan be feszesen. Azután gyors, de határozott, kemény lépések hallatszanak és megjelenik mosolyogva az uralkodó! A világ legfiatalabb marsalljal! A nagy csendben egy izgatott röffenés hallatszik.

— A Vadsuhanc! . . .

De ezt mintha nem is hallanák. Mindenki Parker admirálist nézi, aki a királyhoz lép.

— Felség! — mondja őszinte örömmel, — igazán boldog vagyok, hogy üdvözölhetem a birodalmában.

De most nagy zürzavar támad, mert Anna Alvarez elájul . . .

3.

Amikor magához tér, fáradt feje egy aranyvállrózsán pihen. Senki sincs körülöttük. Csendes kis szalonban vannak.

— Anna, — mondja az uralkodó, — remélem, most már nem lesz kifogása a családom ellen . . .

— Oh . . . maga . . . kicsúfolt, — feleli dühösen, de a fejét ottfelejtí a vállrózsán.

— Ha válni akar mindenesetre, kitűnő oka van rá. Esküvő előtt többszörös gyilkosnak mondtam magamat és utóbb kiderült, hogy megtévesztettem . . . Nos? Elvállí . . .

Alvarez leánya nem felelt. Ugy látszott gondolkodik. De a fejét végképp ottfelejtette a vállrózsán és amíg a döntést mérlegelte, addig öfelsége megcsókolta.

Természetesen szokott alaposságával tette ezt.

4.

Piszkos Fred kihallgatáson volt az özvegy királyné magánlakosztályában.

— Ne sírj, Helena. Ez a fiú mindenért kárpótolhat téged is.

— Mennyit szenvedtem . . . Hiszen a te fiad. Azt hittem, hogy kiütközött belőle az apja vére.

— Hát vízzé nem vált, — mondta öntelt mosolylyal Piszkos Fred, a kapitány. — Neki sohasem kell meg tudni, hogy nem vérbeli St. Antónió. Minek?

— Mondd . . . Theodor . . . Fernandezt te . . . ölted?

— Nem. Az amerikai Titkos Szolgálat egy kapitánya tette. Fernandez megállapodott Warrinssal. Fernandez gyűlölte az idegen vérből befogadott St. Antóniót. Inkább Warinsal szövetekezett, aki megengedte volna, hogy japán-parti kínaiak számára fegyvert szállítsanak innen. Tehát az amerikai végzett Fernandezzel.

Hallgatnak.

— Isten áldjon Heléna.

— Hová mész Theodor? . . .

— A tengerre . . .

Az asszony lehajtott fejjel a szőnyeget nézi . . .

— Megbocsájtottál nekem . . . Theodor?

Csend . . . A királyné lassan felemeli a fejét és egyedül van a szobában. Piszkos Fred a kapitány szép csendben elment és nem látta többé soha.

Fülig Jimmy levele az uralkodóhoz.

X.

Kelt mint itt Szanfranciskóban uralkodásunk elmúltával magamkezüleg.

Igen tisztelt kiráj úr, kedves mamája és T. neje őfelesége! Mai nappal keltfent levelét vettem és kibontám.

Ezennel felelek tisztelettel értesíteni!

Szíves mekhívására, hogy udvarára telepeggyek nyugodt életre mit Felség gondtalanít, van szerencsém őszinte sajnálattal. Mer ott nekem nagy strapa a tétlenség. Én városi lakós vagyok, ha nem is bejelentett,

ami csak egy üres formalinság. De a városi lakos nehezen szokja a vidéket. És egy sziget, akármily kicsiny, mégis csak királyi udvar, tehát nem a nagyvilág. Pedig szívesen emlékszem vissza uralkodásom nacceru idejére, amej felvirágzásba hoszta az országot... És asz sem lepne meg, ha Almirában megöregitenék fénykoromat és a főt téren szobrommal találkoznék sétálva. Mer a nép bezárt engem a szívébe és jó, hogy mégsem kell zacskót ragasztani, amint egyéb bezárás esetén ez fentforog.

Voltam Szingapurban is a klubbokban. Már nem az ami volt. Vanek lebukott egy lopásból kifolyó rajtaérésből. Azt hiszem jól esne neki, ha felséged irna egy pár sort. Had lássa a Vanek, hogy felséged nem felejtí el barátait, ha aszok bajbajutnak. Buszkó Mocsink monta, írjam mek, hogy felséged, ha van miből, megadhatná öneki a két és fél dolárt, amit felsékedért Tulipánt nevü közös barátunknak visszafizetett. Mer egy uralkodó nem csinálhat adósságot. Eszt ő montja. Mi uralkodók tudjuk, hogy ez nem igaz. De mikor ült ez a Mocsink egy trónon?

Itt már minden nem a réki. Unalmas és csendes lett. Szegény Velő kétoldali pisztolylövésbe mekhalt, pedig üzentem neki, hogy a Hobo Fischer kiszabadult. Mondom: unalmas itt minden és csendes, úgyhogy azonnal Honkongba mentem, mert ott sincs semmi dolgom. És az ilyesmit én elintézem.

Jelenleg ugyanebben az ügyben tartózkodom Szanfranciskóban.

Ha mektenné felsék, én egy Fimrin nevü úrban felejtettem a késem. Ott van elásva a gyorsfényezőkép mellett. Ha egyszer arra sétál és nincs más államügye fojába, ássa föl a pasast és vegye ki belőle a késem. Nem éri meg ez a Firmin. Egy darab kagyló a nyele. Könnyü megismerni. De csak úgy kérem eszt, ha igazán nincs dolga és szívesen csinálja.

Ugy történt esz a haláleset, hogy amikor felségedet ledoptam a földre és rémulten láttam, mit tevék. De időm se volt rája éleszteni, amikor megjelent a kísértő kapitány. A Wirth. Aki veszette a Nono-Holasztárlulu hajót.

És revolvert foga:

— Itt az idő José, — mondá. — Elmehet. De most nagyon gyorsan.

— Ki maga? — kérdem hüjén.

— Én Wirth kapitány vagyok. A Titkos Szolgáktól. A kikötőben egy motoros várja és elviszi Tahitibe . . . És ő adott nekem pénct is. (aszért köszönöm, hogy felséked is küldött. A pénct az egyetlen jó amiből nem árt a sok.)

Amikor elmentem, az útbán aszt gondolám, elhozom a fénképemet ettől a Firmintől. Ahoty odaértem, belestem asz ablakon és mekrémülten.

Ott feküdt a halottarcú öreg nő, de jól fejbeütve. Aszonban volt neki élete még, mert vízzel öntöztem.

— Uram . . . — mondta, — megölt. Firmin . . . A részvények . . .

. . . Hát kiderülne, hogy asz a Firmin meg az asszony részvényesek voltak Alvarec elnök uralmában. Amikor asz elnököt elkergették a részvények folyama árbaesett. De mekvoltak nekik kettőjüknek értéktelenül. És multkor jött Ekmont meg Gombperec fényképezni és közben mondák, hogy az értéktelen részvént mekveszik tőlünk. Firmin eladta potomért. De az asszony mondá, hogy ő nem adja. Esz emlék. Így hát csak Firminét vitték el. Mire gyött Pollinó fényképezni, neki nem juta részvént. Eszért él ma is, csak tudná minek?

Az történt előzőleg, hogy Ekmont és a többi gyászoló rokon megtudták Bonifác fogolytól, hogy gyön Alvarez csapatokkal és gyöz. Nekik majd menekülni kell. Iken ám, de akkor a részvéntek régi, jó folyamára lesz érvényes megint! És itt megvették a régi részvénteket.

Amikor már Firmin is mektutta, hogy visszajön Alva Rez, akkor maj megörült, hoty potomért attá a papirokat. De Ekmont kirugató. Gomperec dettó. Erre ő megölte őket, mer tutta, hogy Warinst fogják gyanusítani a tényálással. Vékül leüté és kirablá részvényeiből a halálfejű úrinőt.

Amikor felálltam a sebesült asszony mellől ez éppen jókor volt. Mer lesújtott rám hátulról esz a Firmin, aki valamiért visszagyött. De már ép felálltam, nem talált.

No asztán következett egy rövid testgyakorlás, amiután elástam (S. K.) Amde benne felejtettem a műszert a fénképszbe.

Ezzel zárom sorraimat alanti tisztelettel felségednek régi barátja, ma is és a kedves mama őfelségének és az uralkodó őnaccságának kézcsókkal. Kelt most lent: Néhai kollegája;

az eksz Fülíg Jimmy, sajátulag.

Almirában ma is szívesen emlékeznek vissza Fülíg Jimmyre, az első uralkodójára a világnak, aki népével pertut ivott. És ma is érvényben van a „LEX FÜLIG 193 . . . I. T. c: „A KÜLSŐ MEGJELENÉS KÖTELEZŐ EGYSZERÜSÉGÉRŐL, A KORONATANACSBAN“, amely szerint harisnyában kell a koronatanácson résztvenni. A Nagy Bivaly ott maradt Almirában, mint őfelsége testőre és igen jó dolga volt.

És Piszkos Fred?

Valaki mesélte, hogy nemrég Alaskában látták, ahol játékbárlangot nyitott az örök hó birodalmában és állítólag az aranyásók komoly formában foglalkoznak a gondolattal, hogy meglincselik. De mire kivitelre kerül a sor, a kapitány már bizonyára messze jár, mert olyan éles az esze, mint a borotva.

Egyszer hire járt, hogy meghalt, de utóbb kiderült, hogy ő a kapitánya annak az ócska kis gőzösnek, amely dühöngő viharban segítségére sietett a zátonyra futott Tokio-Maru luxusgőzösnek és ötven utast megmentett. Ezek később észrevették, hogy minden értéktárgyuk eltűnt.

Azóta is feltűnik időnként Kantonban, Triesztben vagy Rio de Janeiróban; mogorván, egyedül, mint a kikötők vándorlásra ítélt Bolygó Hollandija és csak kevesen tudják, hogy valahol az ócska ruha és a szakadt ing mögött mégis csak olyan szív dobog, amelyik tudott szeretni, fájni és aggódni is valamikor.

— VÉGE. —

Sorozatunk újabb kötetei:

82. G. VERNER: A Themse kalózái.
83. ROBERTS: Lótolvajok a határon.
84. TRAIN: Félmillió dollár váltságdíj.
85. BAXTER: A Colorado aranya.
86. G. VERNER: A fekete zsoké.
87. ROBERTS: 20.000 dollár élve v. halva.
88. HOWARD: Bradley Tamás visszaüt.
89. LAVERY: A Nevada szelleme.
90. TOBOS: A pénz hiénái.
91. BENNET: A halálerdő árnyai.
92. G. VERNER: A hóhér.
93. HOWARD: Előretolt helyőrség.
94. LAVERY: Pokol a hegyek között.
95. ROBERTS: Bartlett, az ezüstkirály.
96. HOWARD: A láthatatlan légió.
97. ARDEN: Csendélet Huntonban.
98. RODRIGUEZ: Az úszó halál.
99. LAVERY: Texas Bill, a fenegyerek.
100. VERNER: A rémület városa.
101. HOWARD: Vesztegzár a Grand Hotelben.
102. ROBERTS: Fegyver nélkül.
103. PACKARD: A maláji embervadászok.
104. RICHARD: Az arizonai véreb.
105. HOWARD: Az „elátkozott part“.
106. MOWERY: Kanadai őrzőjárat.
107. MASON: A zöld kísértet.
108. ROBERTS: A vadnyugat hiénái.
109. CHARTERIS: 400.000 font főnyeremény.
110. STAHL: Blandoom, a bandita.
111. LATIMER: Rejtély Miamiban.
112. STAHL: A „Fehér Szakadék“ gyilkosa.
113. CHEYNEY: A közveszélyes ember.
114. CHRISTIE: Hercule Poirot munkában.
115. ROBERTS: Nyomról nyomra.
116. CHEYNEY: Aranyrablás az óceánon.

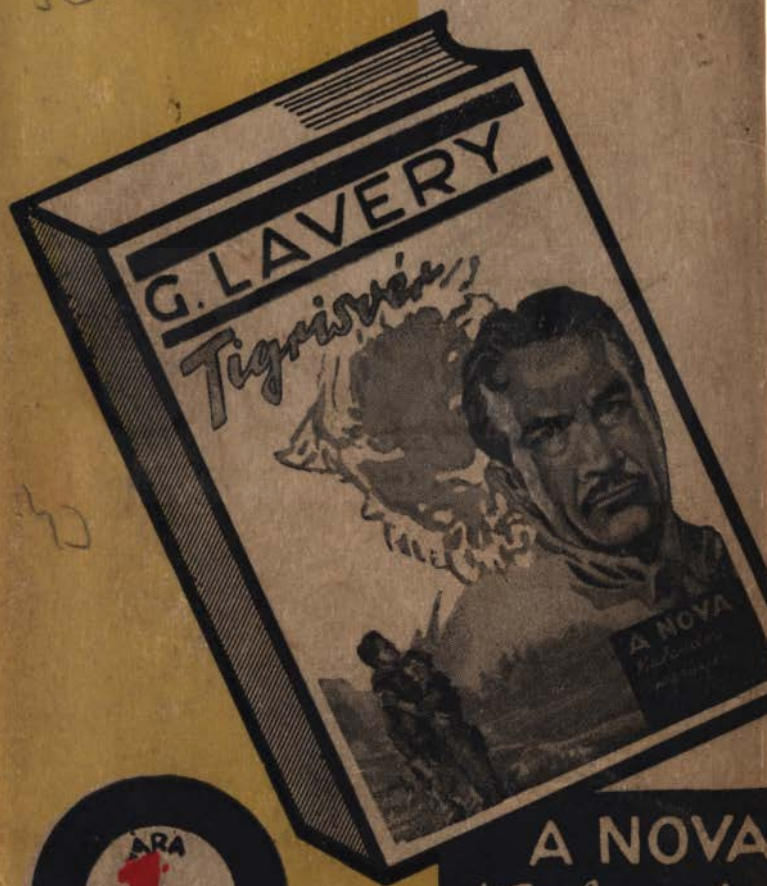
Howard: Piszkos Fred, a kapitány

Piszkos Fred, a kapitány, a kikötők agyfáért és vakmerő kalandora visszatér ebben a regényben, amely egy uralkodó és egy csavargó mindvégig izgalmas szerepcseréje körül bonyolódik.

A könyvet felszakított vagy megsérült védőszalaggal nem vesszük vissza!

Legközelebb

MEGJELEN

A NOVA
*Kalandos
regén*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

